

2277

Gemma tăcu brusc, înmărmurită. La cinci metri distanță nu era decât un gol imens. Apărând-o cu trupul lui, Paul o împiedicase să se prăbușească în fundul prăpastiei. În urma șocului, fata simți cum i se înmoale picioarele, se clătina și crezu că o să leșine.

— Gemma!

Vocea lui Paul, aspră, autoritară, o readuse la realitate.

— Nu-i momentul să cedezi acum!

Întoarse spre el o privire plină de spaimă. O singură mișcare greșită și ar fi căzut amândoi. Încercă să zâmbească și dădu din cap.

— E în regulă!

„Ce se întâmplă cu mine?” — se certa ea în gând. „Eu, o femeie rezonabilă de douăzeci și doi de ani, mă comport ca o școlăriță prinsă asupra greșelii. Nu trebuie să cedez doar fiindcă am avut o discuție mai dură. E ridicol...”

THE BEST

ISBN 973-9498-28-0

Preț: 6500 lei

Sally Wentworth

242

Joc periculos

Colectia

EL

EA

Editura ALCRIS

De aceeași autoare, în**colecția „EL și EA” :**

Amantul englez	— nr. 134
Voiajul	— nr. 157
Șoimul venețian	— nr. 186
Insula de foc	— nr. 193

CAPITOLUL 1

— E stupid ! În zece ani, toate aspectele vieții noastre, sau aproape toate, vor fi influențate de informatică. Gândiți-vă ce economie de timp o să însemne asta !

Gemma Kenyon schiță un zâmbet. Discuția devenise animată între cele patru studente aflate în micul apartament în care locuiau împreună. Ghe-muță fiecare într-un fotoliu, cu câte o cană cu cacao fierbinte în mână, tinerele se lăsau antrenate în plăcerile polemicii. Discuțiile, uneori foarte vii, nu degenerau totuși niciodată în violențe verbale. Fetele se cunoșteau prea bine. De când sosiseră la Oxford, preocupările comune le apropiaseră. Astfel că, atunci când se ivise ocazia, ele hotărâseră să locuiască împreună în oraș ; în acest fel, se bucurau de mai multă libertate decât dacă ar fi stat la colegiu.

Și de data aceasta, Angie Mead era cea care pornise discuția. Din punct de vedere intelectual ea era cea mai strălucită dintre toate patru. Înaltă, cu părul blond tuns foarte scurt și purtând ochelari, Angie susținea cu înfocare apropiata venire la putere a calculatoarelor.

— Eu nu sunt de acord, o intreruse Gemma. Mașinile astea nu pot rezolva toate problemele. Te-ai gândit la viața noastră afectivă? Cum vrei să programezi niște sentimente? Este imposibil!

— Imposibil, repetă Angie pufnind ușor agasată. Să nu-mi spui că n-ai auzit niciodată vorbindu-se despre întâlniri programate!

— Nu este o tehnică prea garantată, interveni micuța Joy, răsucind în jurul degetului subțire o șuviță de păr roșu ca focul. Cum să știi dacă două ființe care, din punct de vedere teoretic, sunt compatibile, vor reuși să se simpatizeze într-adevăr, când se vor afla față în față?

— Dacă experiența eșuează este din cauza can- didaților la căsătorie care mint atunci când com- pletează chestionarele. Trebuie să-i înțelegem. Sin- cer vorbind, vouă v-ar plăcea să vă întâlniți cu un cvadragerar chel, gras și pe deasupra gurmând și cu temperament năvalnic?

Gluma declanșă un râs nebun în camera con- fortabilă în care se auzea focul arzând.

Lisa Burnett, cu un simț al umorului foarte dez- voltat, redresa întotdeauna conversațiile atunci când acestea amenințau să devină prea dure.

— Eu sunt convinsă că dacă studiem serios pro- blema, continuă Angie cu un calm imperturbabil, vom ajunge la un rezultat. La o căsătorie, de exemplu.

— Glumești! exclamă Gemma, cu o figură ne- increzătoare.

Angie le fulgeră pe toate trei cu privirea. Scep- ticismul lor păru să-i accentueze dorința de a-și convinge colegile.

— Deloc! se încăpățână ea. Să ne imaginăm că una dintre noi dorește să se căsătorească cu o celebritate, pe care o numim Domnul X. Sunt gata să pariez că, dacă ea urmează, punct cu punct, instrucțiunile furnizate de calculator, operațiunea se încheie cu o nuntă în termen de trei luni.

— Chiar dacă este vorba de cineva pe care nu-l cunoaștem absolut deloc?

— Bineînțeles, confirmă Angie. E un joc de ca- pil. Se adună cât mai multe date și se transmit cal- culatorului care le prelucrează și ne oferă portre- tul-robot al femeii pe care necunoscutul nostru o consideră femeia ideală.

— Cine spune că frumosul nostru necunoscut este sensibil la un singur tip de femeie? nu se putu abține să nu întrebe Gemma, intrigată.

În acest caz, avem o șansă suplimentară. Dar, în general, bărbații sunt atât de lipsiți de imagi- nație...

Gemma zâmbi. Această remarcă neterminată era demnă de Angie.

— Pari foarte sigură de tine, interveni Joy. Ai testat metoda?

— Nu, dar statisticile...

— Ah! exclamă Joy dezamăgită. Statisticile pe care le facem să arate ceea ce dorim noi, nu-i așa?

— Foarte bine, replică Angie, ambalată. Pariez pe orice că treaba merge. Dați-mi doar ocazia să o dovedesc.

— Pe ce pariezi? aruncă Lisa, ironică.
Angie se gândi un moment.

— O masă pe cînte, cu şampanie, la cel mai bun restaurant din oraş.

O linişte mormântală se lăsa după această declaraţie.

— Angie ! exclamă Gemma uluită. Vorbeşti serios ? Cum o să procedezi ?

— Simplu ca bună ziua. Alegem un candidat, îi furnizăm calculatorului toate datele necesare şi apoi vedem care dintre noi se apropie cel mai mult de portretul-robot astfel obţinut.

— Ai spus „care dintre noi” ? izbucniră trei voci la unison.

— Evident, răspuse Angie cu condescendenţă. Arătăm destul de bine pentru a concura, nu ? Şi, în afară de asta, ar fi bine să nu se afle despre experienţa noastră. De altfel, cine ştie, aş putea folosi subiectul pentru lucrarea mea de doctorat, adăugă tânăra cu un aer visător.

— Dar, obiectă Joy, nici una dintre noi nu doareşte să se mărite şi, mai ales, cu vreo vedetă de televiziune sau de muzică pop.

— Linişteşte-te, n-o să ajungem până acolo. Ne oprim la cererea în căsătorie. Nu suntem obligate să acceptăm.

Văzând că Angie se ambalează, Gemma consideră că era timpul să intervină.

— E o idee interesantă, începuse ea prudent. Înşă absolut irealizabilă.

Apoi căscă şi îşi pregăti pernele pufoase.

— Eu mă culc. Am cursuri dimineaţa devreme. Lisa o reţinu.

— Aşteaptă, treaba devine pasionantă. Să vedem, Angie, ce bărbat ai alege ?

— Oricare celibatar la modă.

— Bine, dar celebrităţile se învârtesc în cercuri greu accesibile. Cum poţi să te apropii de ele ?

— Folosind tocmai celebritatea lor, replică prompt Angie. Dacă te documentezi ai posibilitatea să afli unde îşi petrec vacanţele, care sunt restaurantele sau localurile de noapte pe care le frecventează. E suficient să le ieşi în cale.

— Asta-i curată nebunie ! interveni Gemma. Ne vezi pe noi plimbându-ne de colo până colo în faţa unui club, aşteptând ca „fînta” noastră să acţioneze ? În plus, nu avem nici mijloacele şi nici timpul necesar.

— Timpul ? Il avem. Se apropie vacanţa de Crăciun.

— Cât despre bani, rezolv eu problema, decretă Lisa, al cărei tată, un bogat industriaş din Nord, era mai mult decât generos.

— Vă spun că este imposibil, insistă Gemma. Pe lângă asta, eu consider totul absolut imoral.

— Baliverne ! explodează Angie cu violenţă. Este vorba despre o experienţă ştiinţifică. Dacă am alege acum bărbatul ?

— Dacă nu poate fi prinţul Charles, ce ziceţi de fratele lui, prinţul Andrew ? propuse, jumătate în glumă, jumătate în serios, micuţa Joy.

— Poate e cam greu de ajuns la el, obiectă Angie.

Pe masă erau împrăştiate mai multe reviste ; fata începu să le răfoiască rapid.

— A apărut un nou idol al rock-ului, remarcă ea văzând imaginea unui tânăr slab, cu o claie de păr bicoloră.

- Ptiu ! Doar n-o să mă chinuiesc pentru un cântăreț afon cu părul roz, comentă Joy cu patimă.
- Dar actorul acesta ? întrebă Angie. Tocmai a primit un Oscar la Hollywood.
- Cum, nu știi ? Este logodit.

Din mijlocul exclamațiilor și foșnetului revistelor care însoțeau acțiunea de căutare frenetică, izbucni deodată un strigăt de triumf.

- Gata ! Am găsit !

Cele trei tinere se repeziră spre revista pe care o flutura Angie.

Câteva clipe se făcu liniște și Joy declară cu o voce dulce :

- E pur și simplu încântător ! Cine e ?
- Să-l văd.

Gemma se apropie. În prim-plan, sub un cer de azur, se afla un bărbat în bermude, atletice, bronzat de soarele Antilelor. Chipul lui cu trăsături regulate atrăgea în mod deosebit atenția. Bărbia puternică dezvăluia o personalitate voluntară. În ochii negri licărea maliția. Colțurile gurii îi erau ușor ridicate într-o grimasă ironică. În felul lui, era un bărbat frumos.

- Paul Vèrignac, citi Angie în legenda care însoțea fotografia. Sunt sigură că ați auzit vorbindu-se despre el. Este un playboy la modă. Apar tot timpul articole despre el.

În cameră se lăsă tăcerea.

- Are 32 de ani, continuă Angie. Este francez, celibatar și putred de bogat. Posedă terenuri în sudul Franței și în Normandia, un hotel la Paris și o vilă în Monaco. Face sport, practică mai ales schiul și iahtingul. De când a moștenit averea tatălui său,

are legături cu o mulțime de femei atrăgătoare. Este exact Domnul X de care avem nevoie.

- O clipă, interveni Gemma. De data asta mergi prea departe. Nu sunt de acord să accept o asemenea experiență. Nu poți să te joci astfel cu sentimentele oamenilor.

- Gemma ! Nu e vorba de asta. Nu se pune problema sentimentelor. Noi facem o experiență științifică. De altfel, de ce trebuie să avem scrupule față de un asemenea individ ? Ce mai contează o femeie în plus sau în minus în viața lui ? Sincer vorbind, nu văd nimic rău în asta.

Gemma vru să răspundă, dar interveni Angie.

- Pentru a-ți liniști conștiința, propun să sunem la vot. Cele care sunt de acord cu experiența să ridice mâna.

Trei mâini se ridicară imediat.

- Acum să votăm dacă sunteți de acord cu candidatul ales.

Din nou trei mâini erau sus. În fotoliul ei, Gemma lăsă capul în jos. O cută de nemulțumire îi apăsă pe frunte.

- Treaba este rezolvată, spuse Angie radioasă. Voi încerca să adun cât mai multe date despre subiectul nostru. Vom vedea apoi care dintre noi va fi momeala. Haide, Gemma. Nu face mutra asta ! Am votat, ai pierdut. Asta-i democrația !

- Bine, oftă Gemma învinsă. Cum vrei tu.

*
*
*

Angie avu nevoie de trei săptămâni pentru a duce la bun sfârșit sarcina pe care și-o impusese.

Se adunaseră toate în camera spațioasă, în fața focului vesel din cămin. Se apropia Crăciunul.

Scotându-și din mapă un teanc gros de hârtii, Angie își dresă vocea și începu expunerea.

— Personalitatea candidatului nostru mi-a ușurat nespus-cercetările. Ziaristii specializați în cancanurile mondene pândesc cele mai neînsemnate fapte și gesturi ale lui Paul Vérignac. În plus, în ultimele luni, acesta din urmă a acordat interviuri pentru două reviste internaționale. Pe lângă asta, fiindcă am știut că vom avea nevoie de cât mai multe amănunte despre el, m-am prezentat drept ziaristă și le-am luat la întrebări pe două dintre fostele sale logodnice.

Se auzi un murmur de stupoare, stârnit de declarația-bombă a tinerei. Aceasta zâmbi triumfător.

— Și ce ai aflat ? întrebă cu însufletire Lisa.

— O grămadă de lucruri, replică Angie cu un aer conspirativ. Părerile sunt unanime. Domnul X al nostru este un veritabil Don Juan, are un farmec irezistibil. Seduce așa cum respiră.

— Admirabil, într-adevăr, făcu Gemma zeflemitor.

După ce-și aranjă ochelarii, Angie continuă :

— În urma informațiilor obținute, femeia ideală, în concepția Domnului X, nu are mai mult de 23 de ani. Sportivă. Atât cât să practice schiul și să navigheze alături de el, dar să nu-i fie superioară, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Pe de altă parte, pare să aibă o slăbiciune pentru femeile elegante și sofisticate. Cele îmbrăcate în blugi comozi și pulovere nu-l atrag deloc.

Cele patru fete izbucniră în hohote de râs fiindcă, pentru toate, aceasta era ținuta preferată. Fără să se descurajeze, Angie își reluă firul expunerii.

— Adaug că detestă femeile a căror inteligență este peste medie. Și, în sfârșit, pare atras de misterul cu care unele dintre semenele noastre știu să se inconjoare.

Joy, Lisa și Gemma se priviră fără să scoată un cuvânt.

— Averea și poziția socială îi sunt indiferente, concluzionează Angie punându-și în ordine hârtiile.

— Deci, comentă acid Gemma, îl interesează toate reprezentantele sexului opus, sau aproape toate.

— Fiind vorba despre alegerea viitoarei soții, poate va fi mai circumspect, observă Lisa.

— Dar din punct de vedere fizic, întrebă vioaie Joy, ce tip de femeie îi reține atenția ?

— Oh ! glumi Lisa. Vrei să intri în categoria asta ?

Angie continuă să-și roadă creionul, pentru a prelungi suspansul. Se hotărî în cele din urmă să vorbească, considerând că pregătise destul efectul.

— În ceea ce privește înălțimea, Domnul X este destul de înalt și nu-i plac femeile scunde. La cele sub un metru șaptezeci n-îi nu se uită.

Joy și Lisa se priviră mâhnite.

— Pe lângă faptul că-i plac doar tipele înalte și suple, are o preferință pentru blondele cu păr lung, de culoarea mierii.

— Exact ca tine ! explodă Gemma râzând.

— Uitiți că am părul foarte scurt, veni imediat replica lui Angie.

- Ti-ai putea pune perucă, sugeră Joy.
- Și Gemma ar putea face asta.
- Nu conțai pe mine...
- Puțină liniște, ceru Angie ușor iritată. Nu am terminat încă. Domnului X îi plac femeile bronzate, care vorbesc franceza, nu poartă ochelari și au ochii albaștri.
- În cazul acesta, nici una dintre noi nu corespunde. Noi nu avem ochi albaștri, observă Gemma.
- Vai ! suspină Angie, mototolind inconștient o hârtie. Este un obstacol de netrecut.
- Ba nu, interveni Lisa. În timpul ultimei vacanțe am făcut parte dintr-o trupă de teatru. Este incredibil cât de mult poate schimba machiajul pe un om. Unii actori foloseau chiar lentile de contact pentru a-și modifica culoarea ochilor. De ce să nu facem și noi la fel ?
- Formidabil ! sări Joy. Mai mult, dacă Angie poartă lentile, va renunța la ochelari și astfel împușcăm doi iepuri dintr-o lovitură.
- Perfect, problema este rezolvată, răspunse Angie după câteva clipe.
- Nu ne rămâne decât să alegem, spuse Lisa. Gemma sau Angie ?
- Aș fi încântată să mă implic atât de profund în experiență, dar mi-e teamă că nu sunt persoana ideală, bolborosi Angie.
- De ce nu ? obiectă Gemma cu însufletire. Din contră. Vei avea date trăite pe viu pentru a-ți întocmi teza.
- Cum vrei să rămân obiectivă în astfel de condiții ? gemu Angie. Nu pot să fiu și judecător și

Incipital. De altfel, țin să-ți atrag atenția că stăpânești franceza mai bine decât mine.

Lisa și Joy asistară în continuare, amuzate, la o violentă discuție desfășurată între cele două protagoniste.

- Bine, interveni Lisa. Hai să dăm cu banul. Cine pierde va fi momeala.

- Pajură pentru mine ! strigă Angie.

Lisa aruncă moneda, aceasta căzu și imediat izbucni un strigăt de dezolare.

- Cap ! Am pierdut, se lamentă Gemma, al cărei chip își pierduse orice expresie.

- Mă întreb dacă e la fel de frumos și în realitate ca în fotografie, șopti micuța Joy visătoare.

- Și dacă e atât de seducător pe cât se spune, adăugă Lisa. O să ne lămurască Gemma.

- O clipă, interveni cea vizată.

- Fii calmă, Gemma. Să începem cu începutul, discutăm mai târziu detaliile.

- Unde o să aranjăm întâlnirea ? se interesă Joy plină de entuziasm.

- Nimic mai simplu, o asigură Angie consultându-și hârtiile. În fiecare iarnă, Paul Verignac petrece două luni în Elveția, la Zermatt. Închiriază o vilă a cărei întreținere este asigurată de personalul unui hotel de lux vecin. Acolo trebuie să-l întâlnim. Lisa, tu cunoști locurile ; unde crezi că trebuie să ne cazăm ?

- Pentru ca Gemma să-și păstreze misterul, cel mai bine ar fi să închiriem o vilă mică, departe de stațiune.

- Totuși, obiectă imediat Gemma, nu trebuie ca tu să suporti toate cheltuielile acțiunii...

- Taci ! strigară într-un glas cele trei prietene.
- Propun ca eu să achit cazarea și tot ce ține de desfășurarea operațiunii noastre. În rest, fiecare își va plăti partea.

Această problemă spinoasă fiind rezolvată, începură să-și bată capul cu găsirea datei care le-ar fi convenit tuturor. Au hotărât să plece a doua zi după Sfântul Silvestru.

- Până atunci, va trebui să ne ocupăm de Gemma, declară Joy cu hotărâre. Trebuie să reia cursurile de schi.

- Eu mă ocup de procurarea lentilelor de contact și a perucii, propuse Lisa.

- Nu vi se pare că are două sau trei kilograme în plus ? zise deodată Angie studiindu-și colega cu un ochi critic.

- Nu mai vorbiți despre mine ca și cum aș fi un pechinez pe care-l pregătiți pentru o expoziție canină ! explodă Gemma.

- Nu te supăra, îi răspunse calm Lisa. Trebuie să fii măgulită că sorții te-a ales pe tine. Bun, și acum la treabă !

*

*

*

Când coborâră pe peronul gării, aerul tare de munte le umplu plămânii. Era o senzație minunată după atmosfera înăbușitoare din tren. Multimea venită în vacanță se îngrămădea să-și descarcе bagajele. Toți se îndreptau spre săniile de lemn, trase de cai, care făceau oficiul de taxiuri, deoarece ma-

șinile cu motor erau interzise în oraș până la primăvară.

Cu vilele sale din lemn și hotelurile cu balustradele balcoanelor acoperite de un strat gros de zăpadă, localitatea părea ivită dintr-o poveste cu zâne. Masivul Matterhorn își înălță culmile impresionante la peste patru mii de metri înălțime. Imaginația lui întunecată se detașa vizibil pe cerul albastru.

Gemma se înfioră în fața acestei priveliști, dar nu avu răgaz să se cufunde în admirație : Angie o chemă în ajutor la căratul valizelor. Se puseră în mișcare în trapul ritmat al cailor. Se înveliră cu blănderile din sanie.

Lisa, care cunoștea Zermatt-ul, le explica topografia locurilor.

- Unde e situată vila Domnului X ? se interesa Angie.

- Mai departe, în stațiune.

- De ce te încapătănezi să-l numești Domnul X ? întreabă Gemma intrigată.

- Ca să mă pot gândi la el obiectiv. Și tu trebuie să faci ca mine. Pentru noi, el nu reprezintă nici mai mult nici mai puțin decât un animal de laborator.

- Exagerezi, spuse Joy șocată. Doar n-o să-l compari cu un cobai ?

- Ba da, accentuă amuzată Lisa. Pentru noi, el asta reprezintă ! Și trebuie să-l privim ca atare.

- În cazul acesta, zise Gemma glacial, suntem de acord.

Sania schimbă direcția și porni pe o stradă mai îngustă, cu magazine de o parte și de alta. Se opri-

ră în fața agenției imobiliare pentru a lua cheile. Și-au continuat apoi drumul și, pe măsură ce urcau, clădirile erau mai mici. Ajunseră în cele din urmă în fața unei vile. Parterul era zugrăvit în alb, iar la primul etaj, de-a lungul întregii fațade, se întindea un imens balcon de lemn.

— Vila „Domino” ! anunță Lisa cu satisfacție.

După descărcarea rapidă a bagajelor, tinerele se grăbiră să intre în locuință.

— Ah ! Ce șemineu ! exclamă Angie în extaz.

— Cine va dormi în camerele care dau spre balcon ? întreabă Gemma. Nu sunt decât două.

Dădură cu banul ca să-și împartă camerele. Câștigă Lisa și Gemma. Joy și Angie se instalează în încăperea mare din spate.

— Mai întâi de toate, trebuie cumpărate provizii, hotărăi Joy, practică.

— Nu, obiectă Lisa. Trebuie să începem cu închirierea schiurilor. Mor de nerăbdare să pornesc pe pistă, tu nu, Gemma ?

— Oh, ba da !

— Vă amintesc că nu suntem aici ca să ne distrăm, spuse atunci Angie cu o voce dură. Fiecare lucru la timpul său. Trebuie să descoperim unde se află Domnul X, să încercăm să aflăm ce proiecte are pentru zilele următoare și să putem astfel întocmi un plan de bătaie. Pentru asta, sunt de părere să renunțăm la altele și să mergem la vila lui. Acolo nu ne va fi greu să găsim pe cineva, vreo cameristă sau un servitor, care să ne spună câte ceva.

— Să formăm două echipe, propuse Gemma. Lisa și cu tine mergeți să căutați la vilă, iar eu și Joy ne ocupăm de celelalte treburi.

Angie neavând nimic împotriva programului, tinerele se grăbiră să se îmbrace cu ceva potrivit. Câteva minute mai târziu, cele patru părăsiră atmosfera îmbietoare a noului lor cămin pentru a înfrunta frigul de afară. Bine echipate în salopetele călduroase, viu colorate, porniră curajoase prin zăpadă, în direcția centrului.

Când ajunseră pe străzile aglomerate, Angie o obligă pe Gemma să-și pună ochelarii de soare, în cazul că l-ar întâlni pe Domnul X. Se despărțiră în fața hotelului și hotărâră să se întâlnească într-o cafenea, după terminarea treburilor. Joy și Gemma sosiră primele la întâlnire și până la sosirea celorlalte două comandară câte o ciocolată fierbinte. După douăzeci de minute, Lisa năvăli în local ca o furtună, spre marea uimire a celorlalți consumatori.

— Repede ! Urmați-mă ! N-avem nici o secundă de pierdut !

— Pentru numele lui Dumnezeu, protestă Gemma, ce se întâmplă ?

Cu ochii măriți, își privea fix prietena rămasă fără suflare.

— Repede ! Repede ! Angie ne așteaptă. Nu am timp de explicații !

Luate prin surprindere, Joy și Gemma își strânsă lucrurile și o luară imediat pe urmele Lisei.

— Ce înseamnă misterul ăsta...

Joy era buimacă și nemulțumită.

Lisa nu răspunse. Grăbind pasul își conduse prietenele spre o piață mică. Postată pe o stradă, Angie le făcea semne desperate. Gemma observă

atunci că ea privea printr-un telescop, instalat acolo pentru a permite turiștilor să admire piscurile munților. Ca și contoarele din parcurile auto, acest aparat funcționa cu fise.

— Repede ! țipa Angie cu o voce ascutită. Mi se termină monedele !

— Dar... băigui Joy, ce a găsit atât de interesant de privit ?

— Domnul X, desigur, replică Angie pe un ton afectat, ca al unui profesor care se adresează unui elev redus mintal. Se îndreaptă spre stațiune, cu schiurile pe umăr.

— Oooh, oftă Joy cu senzualitate.

Împingându-și însoțitoare, ea își lipi ochiul de lunetă.

— Care este ?

— Poartă o salopetă cu negru și roșu. Are capul descoperit și este însoțit de o tânără în galben.

— Așteaptă, găfâi Joy agitată. Țasta e ! strigă ea triumfătoare. Îl recunosc. El e ! Of, aș da orice să fiu o blondă înaltă și suplă !

— E rândul tău să te uiți, Gemma ! ordonă Angie.

Gemma se feri de ghionturile lui Angie, dar în cele din urmă aceasta reuși s-o împingă în fața aparatului. Acolo își scoase ochelarii de soare pentru a-și contempla mai bine viitoarea victimă. La început nu văzu decât o mulțime pestriță, care intra încet spre mica stațiune. Deodată însă, o siluetă se detașă, părând să-i umple tot câmpul vizual. Gemma îl recunoscuse imediat. Fotografia nu mințise. Erau aceleași trăsături virile, aceeași bărbie fermă. Părul parcă era mai închis la culoare.

Chipul nu avea totuși expresia cinică pe care i-o văzuse în revistă. Își privea însoțitoarea cu un dispreț amuzat și distant. Se opriră la o intersecție. Tândra era adorabilă. O prinse de umeri și, trăgând-o spre el, o sărută. Sărutul, aproape mecanic, nu se repetă. Cu o mână fermă o îndepărtă imediat pe cea careia i-l oferise și izbucni într-un râs nepăsător. Fără ceremonie, își părăsi acolo victima dezolată și își continuă drumul în pas alert.

„Josnic individ !” gândi Gemma indignată. Ca împlins de o intuiție fulgerătoare, necunoscutul ridică din umeri nervos și întoarse capul în direcția ei. Pentru o clipă, Gemma avu impresia că este un vânător care-și ține prada în bătaia puștii și savurează momentul când va apăsa pe trăgaci. Imaginea era potrivită. Nu veniseră, oare, toate patru până aici pentru a participa la un safari ceva mai deosebit ? În curând îi pierdu din vedere silueta înaltă.

Gemma lăsă telescopul. Prieteniele o bombardă cu întrebări, dar ea abia le auzea. În minte i se derula din nou scena la care fusese martoră. Cu ce aroganță, cu ce lipsă de tact se debarasase bărbatul de încântătoarea tânără în galben ! Bădărnă Individului o eliberă pe Gemma, care-și simți toate scrupulele risipite. Își va juca rolul cu convingere. Aroganța Domnului X sau mai degrabă a lui Paul Vérignac, merita o lecție.

CAPITOLUL 2

Privirile îngrijorate ale colegelor, îndreptate asupra ei, o readuseră pe Gemma la realitate.

— Cél puțin nu ți-ai schimbat părerea ? o întrebă neliniștită Angie. Acum, după ce l-ai văzut pe Domnul X, o să-ți începi iar predica favorită prin care denunți incorectitudinea acțiunii noastre ?

— E în stare de așa ceva, bombăni Joy.

— Da, șopti visătoare Lisa. Are un simț moral atât de dezvoltat ! Mă întreb dacă asta nu i se trage de la numeroasele romane cavaleresti pe care le-a citit și în care sunt glorificate bunele sentimente.

— Ați terminat ? Pot spune și eu ceva ? o întrebă trepuse Gemma cu duritate. Cu riscul de a vă surprinde, aflați că nu am renunțat la experiența noastră. Din contră, cred că voi fi încântată să-i dau o lecție zdravănă acestui individ.

— Oh... se bălbăi Lisa stupefiată. Ce spirit bellicos ! De unde a apărut așa brusc ?

Gemma le prezentă pe scurt scena la care fusese martoră, insistând, desigur, pe bătărănia lui Paul Vérignac.

— Bine ! Se pare că e greu să-l întreacă cineva

în mitocănie. Ești sigură că ai ales bine cobaiul nostru, Angie ? Nu trebuie ca Gemma să iasă distrusă din această aventură.

— Atâta timp cât va ști să-și păstreze controlul asupra propriilor emoții, nu există nici un pericol. În plus, întâmplarea petrecută îmi întărește convingerea că acest domn este exact subiectul care ne trebuie. Gândiți-vă și voi ! Ce triumf ar fi pentru noi dacă un bărbat atât de misogin ar ajunge să o ceară pe Gemma în căsătorie ! Ce părere ai, Gemma ?

— Accept provocarea ! Sper doar să reușesc să ascund disprețul pe care mi-l inspiră.

— Bravo ! exclamă Angie aranjându-și ochelarii cu un gest hotărât. Să ne terminăm cumpărăturile și să ne întoarcem la vilă să punem la punct planul de bătaie.

Magazinele fiind foarte aglomerate, tinerele nu se întoarseră la vilă decât după câteva ore. Stăbind prioritățile, hotărârea ca mai întâi să-și astâmpere foamea. Înarmate cu furculițe cu cozi lungi, se amuzară ca niște copii savurând mâncăruri tradiționale, stropite cu un vin alb cu buchet deosebit.

Se făcuse destul de târziu când Angie abordă subiectul preocupărilor lor.

— Gata cu distracția ! anunță cu tonul ei serios obișnuit. La treabă !

Intr-o clipă masa fu strânsă și cele patru se așezară, cu creionul în mână, să studieze situația.

— Conform informațiilor pe care am reușit să le culeg, Domnul X are o slăbiciune pentru femeile

În jurul cărora plutește o undă de mister. Scena pe care ne-a relatat-o Gemma confirmă acest lucru. Ați văzut cu ce cruzime le tratează pe nenorocitele care își deschid sufletul în fața lui.

Toată lumea aprobă.

— Iată de ce, după părerea mea, Domnul X trebuie să o zărească pe Gemma de cel puțin trei ori, în împrejurări care să-i stârnească curiozitatea. Înainte ca ei să facă cunoștință. Deci, în primul rând, trebuie să ne ocupăm de aceste apariții. Lisa, ai ceva noutăți?

— Da. Am desfășurat o anchetă discretă la vilă. M-am prezentat ca fiind o admiratoare înfocată a lui Paul Végnac. Am discutat cu conducătorul sa-niei, care vine în fiecare dimineață să primească ordinele pentru ziua respectivă. E fantastic, să vezi cât de vorbăreți devin oamenii când le strecori în mână niște bani! Paul Végnac este posesorul unui Lamborghini roșu pe care îl ține în parcarea uriașă de la intrarea în stațiune. Informatorul meu îl conduce acolo cu sania atunci când dorește să plece din localitate. Mi-a promis că mă anunță cu prima ocazie când îl duce acolo. În omul acesta vom avea un ajutor prețios.

— Sigur că da, interveni Angie. Parcă am avut nevoie de informațiile lui atunci când l-am văzut pe Domnul X prin telescop. Iată ce vă propun, adăugă ea după ce-și dresе glasul. Vom trece la acțiune cu prima ocazie când Lamborghini va ieși din parcare. Aranjăm în așa fel încât Gemma să schieze undeva pe drumul lui de întoarcere spre Zermatt. El conduce cu viteză mare. O va zări doar în trecere, dar schioarea solitară îi va trezi curiozitatea.

— Gemma trebuie să poarte peruca, interveni Joy. Dar poate că nu va fi necesar să-și pună lentilele de contact. De departe nu se vede culoarea ochilor. Ce părere ai?

Angie își mușcă buzele cântărindu-și răspunsul.

— Ar fi mai bine cu lentilele. Trebuie să se obișnuiască cu ele.

— Ah! exclamă Joy încântată. Parcă o văd alu-necând pe zăpadă imaculată, cu părul lung fluturând în vânt. O apariție de vis! Nu se poate ca Paul Végnac să nu o remarce.

— Am rezolvat deci prima parte a planului nostru. Măine, toată lumea pe pistă. Gemma trebuie să fie într-o formă fizică excelentă. Apoi să încercăm să găsim un punct strategic pentru noi, din care să o anunțăm pe Gemma când apare mașina.

— Minunat! protestă Gemma. O să ne congelăm zdrăvăn dacă așteptăm toată ziua afară.

— Fără panică! Nu trebuie să stăm la pândă ore întregi. Omul cu sania a promis că ne anunță programul.

Foarte preocupată, Angie nota atentă în carnet toate detaliile operațiunii.

— Beau pentru succesul nostru! toastă ea apoi cu înflăcărare, ridicând paharul.

Cele patru conspiratoare ciocniră într-o veselie generală.

*
*
*

Pentru a treia oară în mai puțin de zece minute, Gemma se uită la ceas. Trecuse deja o oră. De ce

nu mai venea? Începuse să-i fie foarte frig la picioare. Și totuși, informatorul lor le spusese clar că primise ordin să-și aștepte clientul la parcare la ora patru. Echipa fetelor trecuse imediat la acțiune. Gemma își îmbrăcase salopeta de culoarea cerului, perfect mulată pe corp. Lisa o ajutase să-și strângă părul șaten, bogat, sub peruca blondă. Considerând că era cam palidă, fetele au folosit fardurile. Efectul era miraculos. Înainte de machiaj îi pusese ră lentilele de contact. După toate aceste preparative, au dus-o pe Gemma în fața unei oglinzi. Privind imaginea reflectată, tână ră rămase cu gura căscată. Pur și simplu nu se recunoștea. Cu obrații catifelati și buzele rujate cu un roz discret, avea înfățișarea tinerească și ușor vulnerabilă a unei adolescente pregătite pentru primul său bal. Bretonul blond îi sublinia genele întunecate și albasturul ochilor.

Echipat cu schiuri, cvartetul o porni rapid spre o pădurice situată într-o curbă bine aleasă, la cinci kilometri înainte de Zermatt. Conform scenariului stabilit, Gemma trebuia să apară dintr-un pălc de arbori în momentul în care mașina se înscrisa în curbă. Coborând prin zăpada neatinsă de alții, tână ră traversa zona vizibilă pentru șofer, după care dispărea la fel de misterios cum apăruse, în spațiile brazilor care mărgineau cealaltă extremitate a curbei, câțiva metri mai departe.

Gemma tropăia pe loc de frig. Cu bețele de schi sub braț, încerca să se încălzească mișcând brațele. Din fericire, peruca blondă îi proteja urechile de frig. Din locul său de pândă, o zărea pe Joy care, ascunsă după niște copaci, trebuia să-i

dea semnalul când apărea mașina. Înarmate cu un binoclu, Angie și Lisa stăteau ceva mai departe. Ele o anunțau pe Joy care, la rândul ei, fluturând un pal roșu, îi transmitea semnalul Gemmei.

Deodată, o mișcare atrase atenția Gemmei care, din cauza lentilelor de contact, clipea foarte des. Nenorocitele de lentile o făceau să lăcrimeze. Când reuși în sfârșit să se acomodeze, zări eșarfa pe care Joy o flutura cu putere. Își pregăti poziția de start, luând bețele în mână, gata să pornească. Zări al doilea semnal. Trăgând adânc aer în piept, tâșni dintre arbori. Mai întâi i se păru că nu-și sincronizase bine mișcările deoarece nu vedea nici urmă de mașină roșie. Dar în curând, zgomotul regulat și discret al motorului o liniști. Înfinse bețele în zăpada groasă pentru a-și lua elan. Schiurile scrâșniră pe zăpadă. Pletele blonde fluturau în vânt în timp ce ea încerca să păstreze distanța față de bolivul care ataca virajul cu o viteză amețitoare. Șoferul îi aruncă o privire scurtă. Gemma se încordă, mărind viteza. Trebuia să ajungă în dreptul copacilor în același timp cu el. Un ultim salt și dispărea în pădurice. Lamborghini-ul trebuia să fie aproape. Din reflex, întoarse capul spre șosea. Din cauza vântului, părul îi acoperi ochii. Neajutorată, ridică o mână să îndepărteze pletele rebele. Gestul ei fu însă atât de violent încât lovi cu degetul înmănușat una dintre lentilele de contact. Din cauza durerii, începu să clipească foarte des. Încercă să se oprească dar picioarele înțepenite de frig n-o mai ascultau și un băț îi scăpă din mână aproape înghețată. Reușind cu greu să-și deschidă puțin un ochi,

Gemma constată îngrozită că aluneca pe pantă exact în direcția șoselei.

Agitându-și brațele într-un ultim efort de a opri cursa nebună, lovi cu schiul stâng un obstacol, se rostogoli și se opri cu un zgomot surd pe șoseaua acoperită cu polei. Se auziră niște frâne scrâșnind. Terorizată, Gemma se făcu ghem. Un obiect metalic îi atinse mâna. Motorul se opri și totul se cufundă în tăcere.

Cu ochii măriți de spaimă, Gemma rămase nemiscată. Era paralizată de frică. Scăpase vie și nevătămată? Auzi o portieră trântită. Cineva alerga spre ea.

— Sunteți rănită? întrebă îngrijorată o voce clară.

Paul Vérignac ingenunche lângă ea.

Aflată încă în stare de șoc, Gemma privea fără să vadă însă chipul aplecat asupra ei.

— Nnn... nu, îngăimă ea.

— V-am lovit?

— Nu.

O ajută să se ridice în picioare. Ea încercă să-și scuture zăpada de pe salopetă.

— Sigur? Totul e în regulă?

— Da. Multumesc.

Treaba fiind lămurită, chipul bărbatului reveni la culorile normale și mâna puse stăpânire pe el.

— Credeți că e prudent pentru un amator să schieze atât de aproape de șosea? Nu știți că există piste pentru începători? Asta-i adevărată înconștiență! Ați fi meritat să vă calc cu mașina!

Violenta tiradei o readuse pe Gemma la realitate. Îi măsură furioasă din cap până-n picioare.

— Nu vă permit să-mi vorbiți pe un asemenea ton! veni replica fetei. Mai întâi, eu nu sunt o începătoare. Mi-am pierdut echilibrul fiindcă îmi intrase ceva în ochi. În ceea ce vă privește, se pare că nu respectați viteza regulamentară în zona montană!

Rămas o clipă blocat în fața contraatacului, el continuă:

— Vă anunț că am pneuri antiderapante și frâna funcționează perfect. Cum de altfel ați putut să constatați și singură.

Sarcasmul lui o scoase din sărite pe Gemma.

— Pneuri antiderapante sau nu, conduceți cu viteză prea mare. Pun pariu că nu aveți sub șaizeci de kilometri pe oră!

— Probabil, recunosc calm bărbatul.

— Poftim?

— E vorba de șaizeci de kilometri, nu șaizeci de mile, preciză șoferul. Dar nu văd ce vă privește asta. Nu trebuie să mă justific în fața unei inconstiente. Mai bine haideți să vedem cum arată mașina datorită dumneavoastră.

Gemma se calmă brusc. Mașina zăcea de-a curmezișul șoselei, cu o roată din față infundată în stratul de zăpadă.

— E grav?

— Să vedem.

După ce verifică mașina, proprietarul mormăi ceva în sensul că totul era în regulă, spre marea ușurare a Gemmei care se întreba deja cum va putea plăti reparațiile, dacă va fi cazul. Între timp, tânăra își adună încet schiurile și bețele. Aplecându-se, observă că mâneca salopetei era ruptă.

Constatarea o șocă atât de tare, încât se prăbuși în zăpadă. Bine că scăpase !

Motorul porni. Manevrând cu grijă, Paul Vé-rignac reuși să scoată mașina din zăpadă. Opri motorul, coborî și se îndreptă spre față. Abia atunci îndrăzni și ea să-l privească cu atenție. Era athletic, plin de virilitate și o domina cu înălțimea lui. Pentru o clipă, Gemma revăzu expresia de dispreț și amuzament pe care i-o surprinsese cu o zi înainte pe chip și care o exasperase la culme. Atipatia față de el îi crescuse.

— Sunteți cam palidă, remarcă el, politicoș și plin de grijă. Nu sunteți rărită ? Sigur ?

— Mi s-au înmuiat picioarele. Probabil că abia acum reacționez. O să-mi treacă.

— Dați-mi echipamentul să-l pun în portbagaj. Vă conduc la Zermatt.

— Nu !

Răspunsul ei îl făcu să încrunte sprâncenele.

— Cum adică, nu ? Nu locuiți la Zermatt ?

— Nu... adică da. Însă nu vreau să mă conduc ceti.

— Nu spuneți prostii. Nu sunteți în stare să mergeți singură.

Cu mâna întinsă, el făcu un pas înainte. Gemma se crampona de schiuri.

— Vă mulțumesc. Acum mă simt mai bine. Prefer că mă întorc singură.

— Vreți cu orice preț să vă răniți de-a binelea sau să nimeriți în prima crevasă ? Lăsați copilăriile, vă conduc eu.

Enervată, Gemma nu întârzie să contracteze :

— Pentru nimic în lume nu m-aș urca într-o mașină condusă de un asemenea șofer !

— Asta-i curată nebunie ! Șuieră el printre dinți. Nu înțelegeți că nu pot să vă las singură în starea în care sunteți ? Vă urcuți în mașină de bunăvoie, sau trebuie să recurg la forță ?

Balansând un băț de schi, Gemma vociferă :

— Să mă urc în mașina unui necunoscut ? Eu ? Niciodată ! Plecați și lăsați-mă în pace !

— Foarte bine, domnișoară. Dacă insistați...

Se întoarse, se îndreptă rapid spre mașină, porni motorul și demară în trombă.

Gemma îl urmări cum se îndepărtează și dispă-re. Trebui să recunoască faptul că dacă Paul Vé-rignac n-ar fi fost pe deplin stăpân pe volan, ea nu mai era acum în viață. O migrenă cumplită îi cuprinsese tâmplile. Își duse o mână tremurătoare la frunte. Peruca era la locul ei. Izbucni într-un hohot de plâns nervos. Lacrimi mari îi curgeau pe obraji. Suferința aceasta era ridicolă. Doar scăpase cu bine. Își suflă nasul și își șterse lacrimile. Acum trebuia să povestească totul fetelor. Cearta ei cu Paul Vé-rignac compromisesse definitiv experiența lor. Nu le rămânea decât să-și facă bagajele. Poate că era mai bine așa. Într-adevăr, părea puțin probabil ca un asemenea celibatar înverșunat să se lase vreodată învins.

Gemma începu să-și strige prietenele care nu se lăsară așteptate. Din fericire, datorită distanței care le despărțea, ele nu asistaseră la incident.

— Deci ? Întrebă curioasă Angie. A mers ? Te-ai văzut ?

— Da, sigur, răspunse fără vlagă Gemma.

- Minunat ! exclamă Lisa. L-ai zărit întorcând capul spre tine ?
- Eu...
- Perfect, i-o reteză Lisa surescitată. Putem trece la etapa a doua.

Gemma tăcea, copleșită de rușine. Nu-și găsea cuvintele pentru a descrie eșecul primei etape. Prietenele ei erau atât de entuziasme încât nu avea curajul să le dezvăluie adevărul. Desigur, erau fete inteligente și ar fi înțeles situația. Dar vacanța lor era iremediabil ratată. Atunci, de ce să nu le lase să creadă că totul se derulase conform planului ? Aceste gânduri nu prea erau în concordanță cu scrupulele Gemmei. Dar tânăra nici nu tresări măcar atunci când Angie o apostrofă :

- Gemma ! izbucni aceasta pe un ton poruncitor. Ce-i cu urmele astea pe obrajii tăi ? Ai plâns ? Angie studia insistent obrajii incriminați.

- Nici vorbă, protestă blând cea interpellată. Blestematele de lentile sunt de vină. Îmi irită ochii. Pot să le scot ?

- Dacă vrei. Dar să nu le pierzi.

- Fii liniștită. Am cutiuța lor în buzunar.

După ce-și puse prețioasele accesorii la adăpost, Gemma își fixă schiurile și făcu un salt exclamând :

- Cine ajunge ultima la vilă spală vasele ! Înainte !

Înconjurată de un cor de proteste, Gemma, plină de elan, porni prima, urmată în curând de celelalte trei schioare.

* * *

Angie hotărâse ca fetele să-și dedice seara celei de-a doua etape a programului. Gemma se opusese categoric sub pretextul foarte just că o mică ieșire nu le-ar strica. Ca urmare, toate patru, elegante și fardate cu grijă, porniră cu sania spre „Village”, discoteca la modă. Gemma reuși să o convingă pe Angie că nu avea nevoie de accesoriile stânjenitoare. Cu o ușurare lesne de înțeles, și-a lăsat peruca blondă și lentilele de contact într-un dulap. Cele patru prietene încântătoare ajunseră în curând în mijlocul unui grup simpatice de norvegieni și norvegience care dansau și râdeau întruna. Gemma aprecia în mod deosebit atmosfera veselă care o destindea. Cu toate acestea nu reușise să îndepărteze amintirea vie a întâlnirii cu Paul Vérignac.

Cuvintele disprețuitoare pe care i le aruncase în față încă îi răsunau în urechi în timp ce discuta cu Kurt, unul dintre tinerii norvegieni care nu o mai părăsise. Într-o engleză impecabilă, acesta o copieșea cu complimente cam îndrăznețe și naive. Gemma, cu gândul aiurea, nu-l asculta.

Tinerii le conduseră. Hotărără să se întâlnească a doua zi dimineată. Kurt încercă să o sărute pe Gemma, dar fata se eschivă râzând. El nu mai insistă.

* * *

Călătorii se îngrămădiră veseli în cele două vagoane. Micul tren înainta vitejește prin munți. Înghitea un kilometru după altul, profita de opririle regulamentare pentru a-și recăpăta suflul și a lăsa

să coboare rând pe rând turiștii. Pe măsură ce creștea altitudinea, aerul devenea tot mai rarefiat, frigul se accentua. Când tinerii coborâră la punctul terminus, soarele inunda stațiunea Gonergrat.

De aici, fie se putea lua un telescaun până la Stockhorn, fie se putea cobori cu schiurile până la Findeln pe o pistă nu prea dificilă. Neavând prea multă experiență, tinerii optară cu înțelepciune pentru a doua variantă. Cu toate acestea, înainte de a porni la drum, hotărâră să ia o băutură caldă. Pe terasa micului restaurant era plin de lume. Mulți făceau plajă și razele soarelui rivalizau cu aroma cafelei sorbite în tihnă.

Din locul în care se aflau, tinerii puteau vedea atât sosirea trenului, cât și punctul de pornire a telescaunului. Din tren tocmai cobora o mulțime de călători. Gemma privea distrată forfota continuă. Dar brusc încrămeni. Combinația asta de roșu și negru, acolo jos... nu era... Paul Vèrignac? Într-adevăr, el era. Silueta și mersul îi erau înconfundabile. Gemma își înăbuși un țipăt.

— Nu te neliniști, interveni imediat Angie căreia nu-i scăpase scena. Fără perucă blondă cum crezi că te poate recunoaște?

Gemma privi silueta înaltă depărtându-se. După când ceașca la buze, mâna îi tremura. Când grupul se pregătea să atace pârtia, Angie se apropie cu un aer conspirator.

— Trebuie neapărat să aflăm dacă Paul Vèrignac vine mai des să schieze pe aici. Când l-am văzut, mi-a venit o idee.

— Ce idee? vru Gemma să afle.

Sosirea lui Kurt puse capăt discuției.

Coborârea până la Findeln fu minunată. După un dejun rapid la Zermatt, se despărțiră. Ingrijorată, Gemma se întreba ce punea la cale imaginația bogată a lui Angie. Lisa și Joy, presimțind ceva, nu se lăsă rugate să se întoarcă acasă.

— Ei bine, Angie, întreabă Lisa în cele din urmă, ne spui și nouă ce ai de gând?

— Am o idee genială, replică plină de modestia cea interpelată. Mi-a venit în clipa când l-am văzut pe Paul Vèrignac luând telescaunul. O să aranjăm în așa fel încât Gemma și el să se urce în telescaun în același timp, dar în sens contrar. Astfel ei se vor vedea când vor trece unul pe lângă celălalt, explică ea triumfătoare.

— Mda... dar e cam greu de sincronizat, nu-i așa? obiectă Joy. Și de unde știm când va mai veni el să schieze aici?

— De la omul nostru cu sania, încercă Lisa un răspuns.

— N-o să i se pară ciudat că Gemma coboară cu telescaunul? Lumea coboară în mod normal pe schiuri.

— Un motiv în plus ca s-o remarce!

— Și presupunând că am un avans prea mare față de el? obiectă Gemma. Dacă ajung jos în momentul în care el se pregătește să urce, de exemplu? N-am nici un chef să dau nas în nas cu el.

Angie luă un aer gânditor.

— Joy n-are decât să stea la pândă și să facă un semn cu căciula când el se urcă în telescaun.

*

*

*

A doua zi dimineața, așa cum hotărâseră, Gemma își luă locul în primire, însoțită de Angie și Joy. Ca măsură de siguranță, purta căciula și ochelari închiși la culoare. Lisa supraveghea intrarea în hotel.

— Asta-i! explodează Angie. Lisa ne face semn. El tocmai a ieșit.

Trei perechi de ochi se îndreptară în aceeași direcție.

— Joy, flutură-ți fularul ca Lisa să știe că am văzut-o. Fiți pregătite, adăugă strategul operațiunii. Acum trebuie să ne transmită mesajul conducătorului saniei. Stai jos!

— Da, șefule! Bine, șefule! aprobă fetele în cor.

— Semnalul! exclamă deodată Angie. A ridicat de trei ori mâna stângă. Asta înseamnă că el se îndreaptă spre al treilea telescaun, la vest de Zermatt. Cel care duce la Sunnegg. La drum!

La ordinul ei, sania porni în clinchet de zurgălăi. Încălcând consemnul, Gemma întoarse capul exact în clipa în care sania lui Paul Végnac se înscria pe drumul lor. „Numai să reușesc să ajung sus înaintea lui”, se gândea ea.

Din fericire erau puțini schiori și fetele reușiră să-și pună schiurile înainte ca cea de-a doua sanie să apară.

— Gemma, ordonă Angie cu glas tăios, pleacă înaintea cu Joy. Eu rămân de pază. Joy, dă-mi eșarfa. Și tu, Gemma, nu uita să-ți scoți căciula și ochelarii când ajungi sus.

Gemma vru să răspundă cu o glumă, dar se abținu. Împreună cu Joy se instală în telescaun.

nul care porni spre înălțimi. Joy se tot foia, încercând să nu o piardă pe Angie din vedere. Traseul părea interminabil. Ajunse la destinație, tinerele răsuflară ușurate.

— Mi-e imposibil s-o zăresc pe Angie de la asemenea distanță, bombăni Joy. Tu o vezi?

— Nu, e prea departe și acum e plin de lume acolo jos.

— Trebuia să luăm binoclul. Dacă planul eșuază, Angie se va enerva.

Gemma deveni roșie ca focul și hotărî să acționeze.

— Paul Végnac n-o să întârzie prea mult. Cred că ar fi bine să cobor.

Își scoase ochelarii și căciula cu grijă.

— E bine? Peruca e în regulă?

— Da. Succes!

Gemma se urcă din nou în telescaun. Zgomotul vocilor se estompă și o liniște adâncă o învăliși în curând. Tânăra admira emoționată splendoarea munților care-o înconjurau. Ce forțe uriașe fuseseră în stare să modeleze acești monștri de piatră?

Era copleșită de grandoea și frumusețea peisajului. Cu inima bătând puternic, privea spre turlele care se îndreptau spre ea venind cu telescaunul din sens opus. Urma să-l întâlnească pe Paul Végnac pentru a doua oară. Se simțea emoționată ca o liceană înaintea primului său bal.

CAPITOLUL 3

Toate telescaunele erau ocupate. Gemma, care se aștepta să-l zărească pe Paul Vénignac dintr-un moment în altul, admira ostentativ peisajul, aruncând pe furis priviri spre cei care treceau pe lângă ea. Cursa se apropia de sfârșit și încă nu-l văzuse pe Paul Vénignac. Simțea cum o cuprinde mânia. Incepu să privească cu atenție spre schiorii care veneau din sens opus. Dacă el îmbrăcase o salopetă de altă culoare? În curând o zări pe Angie care se îndreptă spre ea grăbită în momentul în care ajunsese la destinație.

— Pe unde a trecut? întrebă Gemma disperată. Nu-mi spune că l-am ratat.

— Încă n-a sosit.

— Oh, nu! se lamentă Gemma. Toate eforturile au fost în zadar!

— Nu înțeleg ce s-a putut întâmpla, spuse Angie. Conducătorul saniei a greșit semnalul, sau Lisa nu l-a înțeles corect.

— Ce facem acum? Anulăm totul? întrebă Gemma plină încă de speranță.

— Nici vorbă! hotărî Angie. Cred că el a întârziat doar. Trebuie să urci din nou și de data asta

să aștepti semnalul meu, ordonă ea accentuând puternic pe „de data asta”.

— Dar închipuie-ți că de acolo de sus e imposibil să văd semnul tău, replică Gemma. O să-mi pierd toată ziua în telescaun așteptând ca Paul Vénignac să binevoiască să-și facă apariția?

Angie lăsă capul în jos, gânditoare.

— Bineînțeles că nu. Însă acum ar trebui să stai mult timp la rând, fiindcă e foarte multă lume! Rapi să ajungi în urma lui la coadă.

— Atunci o să mă vadă când cobor din telescaun.

— Nu-l sigur. Gândește-te că poate chiar atunci să de vorbă cu cineva sau se uită în altă parte. Bieți ratăm. Și mai există riscul ca el să intre în vorbă cu tine în clipa în care te vede.

— Așa-i, recunoscu fără vlagă Gemma. Ce-i de făcut? continuă ea descurajată.

— Urcă imediat din nou și spune-i lui Joy să coboare. La jumătatea drumului să agite fularul și pornească și eu în sus. Prin sistemul acesta de navigație, una dintre noi va avea mereu sub ochi punctele de plecare și de sosire ale telescaunului și va putea transmite semnalul fără probleme. Genial, nu?

Angie jubila, foarte încântată de idee.

— Du-te repede s-o anunți pe Joy. Nu avem nimeni o clipă de pierdut.

Bombănind, Gemma se așeză la rând. Alături de ea în scaun se nimeri un tânăr italian volubil, care nu înceta să-i debiteze tot felul de compimente insipide. Enervată la culme, Gemma îl lămurii că nu era câtuși de puțin interesată de cuvintele

lui. Jignit, tânărul căzu într-o muțenie profundă. La coborâre, se îndepărtă sobru și plin de demnitate.

În timp ce Gemma o urmărea pe Joy care cobora, Angie o aștepta sus.

— Tot nimic, anunță ea laconic, înainte de a porni iar în jos.

— Manevra se repetă încă de două ori. Dacă n-ar fi fost atât de înfrigurată, Gemma ar fi urlat de nervi. Pe terasa alăturată se îngrămădea o mulțime de oameni. În aer plutea aroma cafelei. Când Angie se pregătea de a treia coborâre, Gemma se hotărî. Își scoase schiurile și porni cu pas ferm spre restaurant. Nu-i mai păsa de consemn. Va comanda o cafea, chiar dacă o va bea afară.

Câteva clipe mai târziu, ținând în mâini o tăviță pe care se găseau o ceașcă cu cafea și o prăjitură enormă cu cremă, încerca să-și facă loc prin mulțime spre ieșirea din restaurant. Dar aburul cafelei îi încetășă lentilele de contact, lăsând-o practic fără vedere. Se lovi de spătarul unui scaun, încercă să facă un pas înapoi dar se ciocni de o persoană care tocmai intra. Tava îi scăpă din mână și imediat se auzi vocea unui bărbat care înjura zdrăvăn.

Clipind disperată, Gemma reuși în cele din urmă să zărească ceva. Postat în fața ei, furios și scrâșnind din dinți, stătea Paul Végnac. Sub hanoracul de culoarea cerului purta un tricou alb, pe care acum se prelingea un lichid maroniu; nu era prea greu pentru Gemma să-și dea seama de unde provenea acesta.

— Val, nu l'exclamă ea. Ce să mă fac... Nu vedeam nimic și...

— Asta-l curată manie, i-o reteză sarcastic viclina.

Luând un șervetel de hârtie începu să se șteargă.

— Mi-e teamă că petele astea nu ies, șopti plindută Gemma. Cât v-a costat echipamentul?

Vă dau un cec ca să vă puteți cumpăra altul nou. Paul Végnac zâmbi batjocoritor.

— Imposibil. Este unicat, creat special pentru mine.

— Chiar așa? Explodă Gemma, indignată de atitudinea lui. Credeți că mă impresionați? Dacă ați fi fost mai atent pe unde mergeți, nu s-ar fi întâmplat nimic!

Paul Végnac continua să zâmbească.

— Reacționați exact așa cum mă așteptam de la o persoană ca dumneavoastră, declară el pe un ton suav.

— Adică? șuiera Gemma.

— Oamenii marcați de un complex de inferioritate devin agresivi îndată ce se simt atacați.

— Ah! băigui Gemma simțind că se sufocă de mânie. Ce tupeu! Vă sfătuiesc să faceți în așa fel încât să nu-mi mai ieșiți în cale!

Paul Végnac se înclină ironic:

— Va fi o plăcere pentru mine să vă urmez statul, domnișoară.

Cu capul sus, Gemma își făcu o ieșire demnă din restaurant și se întoarse la schiurile sale.

Replile dure schimbate cu Paul Végnac nu-i lăseau din minte. Fierbea de indignare. Dar asta până când zări silueta cunoscută a lui Joy pe tele-

scu...; fata executa programul stabilit de Angie. Să...le îi urcă în obraji. „Încă un eșec”, gândi ea su...rată. Dar de unde putea să bănuiască faptul că...ul Vêrignac va apărea așa, deodată, în restaurant? Pe unde naiba venise oare?

Telescaunul se opri. Gemma porni spre Joy și sări lângă aceasta, fără să-i lase timp să coboare: ~ Trebuie să anulăm totul. El este la Sunnegga. ~ Ce?! Țipă Joy, surprinsă. Dar pe unde a trecut? N-a luat telescaunul.

~ Habar n-am. Tot ce știu este că-i acolo, răsunând precipitat Gemma.

~ Te-a văzut? se interesă Joy.

~ Am... trecut unul pe lângă celălalt în restaurant, răspunse Gemma cu o voce stinsă.

~ Dar e formidabil! cîrpi Joy surescitată. A încercat să te abordeze?

~ Nici vorbă! o asigură Gemma.

~ Angie va fi încântată, spuse Joy. Chiar dacă întâlnirea nu s-a derulat așa cum prevăzuse ea. Trebuie să-i facem semn. Să nu se mai plimbe degeaba.

~ E inutil, i-o tăie scurt Gemma, pentru a-și potoli prietena care se agita continuu. De acolo de jos nu ne poate vedea.

~ Dar... bombăni surprinsă Joy, ce-i cu tine? Ești foarte nervoasă.

~ Sunt înghețată și mor de foame. Asta-i! Crezi că-mi face plăcere să stau ore întregi în picioare în frig?

~ Ți se pare că în telescaun este mai cald? Între băg blând Joy.

~ Iartă-mă, șopti Gemma cuprinsă de remuș-

căci. Sunt la capătul puterilor. Povestea asta devine ridicolă. Nu trebuia să ne băgăm în așa ceva.

Joy își privi prietena cu mirare, dar își dădu seama că era mai bine să tacă. Când coborâră, Joy îi povesti lui Angie în două vorbe ce se întâmplase. ~ Cum o fi reușit să ajungă acolo sus? murmură Jahnle Angie, nefericita autoare a planului.

Misterul fu lămurit de către Lisa, care le veni în întâmpinare.

~ Eram la vilă. A telefonat informatorul nostru. Fiindcă a avut un drum de făcut, Paul Vêrignac a ajuns prea târziu ca să-și întâlnească prietenii. Atunci, în loc să ia telescaunul, a ajuns la Unter Rothorn cu un elicopter și de acolo a schiat până la Sunnegga.

~ Dar de ce conducătorul saniei nu ne-a anunțat? bombăni Angie.

~ A încercat. Fără succes. Nu te-a găsit nici el.

~ Evident! Eram în telescaun. În fine, asta nu are importanță fiindcă noi ne-am atins scopul.

Mimica expresivă și insistență a lui Joy au efect: Angie se abținu s-o chestioneze pe Gemma, deși murea de curiozitate.

Dar cum ajunseră la vilă, o trase pe Joy deoparte pentru explicații. Gemma se închise în camera ei. I se părea stupid să-și piardă în felul acesta timpul. În loc să vâneze un bărbat, mai bine ar profita din plin de vacanță. Își scoase nervoasă peruca, imbrăcă niște blugi și cobori.

Când apărură Gemma, conversația fetelor încetă brusc. După o clipă stânjenitoare, Angie se îndreptă spre ea și propuse cu un entuziasm cam forțat:

- Astăzi mâncăm la restaurant. Alege tu locul.
- De ce eu ?
- Așa vrea soarta. Grăbește-te, sania trebuie să sosească.

Toată ziua o răsăfără ca pe un bolnav dificil. Gemma oscila între enervare și un puternic sentiment de vinovăție. Ar fi dat orice pentru ca ele să renunțe la acest proiect absurd și vacanța să se desfășoare normal. Cu toate acestea, prietenele ei păreau hotărâte să meargă până la capăt. Ceea ce însemna că ea trebuia să le urmeze. Numai gândul că va fi nevoită din nou să se confrunte cu Paul Vérignac și o făcea să tremure. Seara, la căpătul răbdării, își apostrofă prietenele :

- Pot să știu ce mai puneți la cale ? Grija pe care mi-o acordați nu prevestește nimic bun. Lisa luă cuvântul.

- Știu că nu ai fost deloc entuziasmată de experiența noastră, începutu ei prudent. Nu a fost prea plăcut pentru tine să aștepti atâta vreme în frig. De data asta avem o idee cu mult mai bună.

- Zău ? răspunse înțepată Gemma. Ascult.

- Paul Vérignac se antrenează în fiecare zi în piscina hotelului lângă care locuiește. Ai putea aranja să te vadă în bikinii tăi verzi...

- Și să-ți admire bronzul, adăugă Joy plină de entuziasm.

- Nici nu se pune problema, le-o tăie Gemma, accentuând fiecare silabă.

- De ce ? se miră Angie.

- Fiindcă nu am chef să defilez în bikini prin fața acestui domn. E ca și cum mi-ați cere să... să mă ofer pe tavă !

- Nu-l adevărat ! protestă Joy. Sacrificiul vine după...

- Ce ?! sări Gemma roșie ca focul.

- Nu te enerva, interveni Angie conciliantă, Joy plumește. Nu înțeleg de ce refuzi. Îți cerem doar să stai treizeci de secunde în raza lui vizuală, asta-i tot. După care mergi la vestiar și te îmbraci.

- Gemma, încearcă să înțelegi. Nimeni nu compără o mașină cu ochii închiși !

- Comparația o făcu pe Gemma să scoată scântelă din priviri.

- Vă repet că nici nu se pune problema, accentuă ea pe un ton ridicat. Găsiți altceva. N-am chef să fac așa ceva...

Angie scoase un suspin de resemnare.

- În cazul acesta, trebuie să acționăm după planul B...

- Fiindcă există și planul B ?! urlă Gemma ne-bună de furie.

- Sigur că da. Știind cât ești de pudică, ne-am așteptat la un refuz din partea ta și am pregătit și un alt scenariu.

- Vă ascult, cedă Gemma.

*

*

*

Se postase în mijlocul holului supraîncălzit al restaurantului de lux ales de Angie. După un timp, Gemma începu să nu se simtă în largul ei sub privirile insistente ale portarului. Când sosise, îi des-tălnulise cerberului că aștepta niște prieteni. El îi recomandase curtenitor să meargă la bar, dar ea insistase să rămână la intrare, lângă ușa cu vitra-

lii, încălțată cu cizme și îmbrăcată cu un mantou de lînă. Coafată de Lisa, peruca blondă contrasta plăcut cu culoarea blănii. Astfel echipată, Gemma transpira din plin. Teoretic, mașina lui Paul Vérignac trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. Tânăra stătea cu privirea ținută la locul de parcare, așteptând semnalul de trecere la acțiune.

Pentru a organiza această întâlnire, fetele avuseseră nevoie de trei zile de pregătiri febrile. Mai întâi, Angie se gândise ca Gemma să cîneze, singură și misterioasă, în templul gastronomiei. Văzând la ce sumă s-ar ridica cheltuielile, renunță. Atunci, hotărîră să închirieze un superb Ferrari, gri-metalizat, cu care Gemma să-și facă apariția vijelios în parcare, exact în momentul în care s-ar ivi și Paul Vérignac la volanul mașinii sale. Apariția tulburătoare și enigmatice necunoscute trebuia să coincidă cu sosirea francezului.

— De ce e nevoie de o mașină sport? întrebă Joy.

— Fiindcă așa e mai excitant, mai... misterios, explică Angie cu privirea piercută.

— De fapt, se încăpățână micuța Joy, cu riscul de a părea că obțuză, nu văd ce ar avea atât de... provocator un șasiu metalic.

— Să studiem problema! exclamă Lisa cu ochii strălucitori. Să ne-o imaginăm pe Gemma, înfășurată în blănuri, privind disprețuitoare în jur, cu chipul savant fardat, învluțită într-un nor de parfum... Absentă, trece pe lângă el fără să-l vadă. Cu un gest leneș deschide portiera Ferrari-ului, se apleacă ușor pentru a urca în mașină, lăsând să se vadă linia perfectă a picioarelor lungi cu cio-

apoi de mătase. Apoi, demarează și se pierde în neaptea adîncă. Năuc, el privește cum dispar liniile de poziție și se întrebă, cuprins de emoție, cine poate fi creatura de vis. Pentru așa ceva e împiedicată că nu putem folosi orice fel de mașină!

Cu leșită din transă, Lisa își privește prietenele pierdute.

— Oh, murmură Joy visătoare. Acum înțeleg.

— Bravo! aprobă Angie. Ce imaginație! Nu-i da mirare că ai vrut să devii actriță.

Gemma se abținu de la orice comentariu. După ceea ce se petrecuse între ei, nu se prea vedea pășind mîndră în fața unui Paul Vérignac fermecut de prezența ei.

*
*
*

Ferrari-ul era parcat exact în fața restaurantului. Căroseria strălucitoare dispărea încet sub fulgii de nea imaculați. Gemma scruta nervoasă în tunelul, așteptând tencionată semnalul care anunța sosirea lui Paul Vérignac.

Spera ca de data asta totul să se desfășoare conform planului. Când va observa semnalul, își va da jos gluga de blană și va porni grăbită spre mașină. În felul acesta, îi va putea povesti liniștită lui Angie că ea și Paul trecuseră unul pe lângă altul.

Pierdută în gânduri, Gemma nu observă semnele care-i erau destinate. Raza farurilor care luminau parcare a aduse brusc la realitate. Își scoase gluga cu o mișcare atât de violentă încât geanta îi căzu și tot conținutul i se răspândi pe jos. Aju-

tată de portar, se aplecă să-și adune lucrurile. Cu geanta sub braț ea plecă sub privirea uluită a acestuia.

Paul Vérignac parcase exact în spatele Ferării-ului. Închise portiera. Cu un gest brusc, Gemma își trase gluga și întoarse capul în altă direcție. Se așeză rapid la volan. Misiune îndeplinită!

Făcu contactul. Silueta înaltă a lui Paul Vérignac se profila în cadrul ușii. Îl vedea cum își scoate haina. Gemma fremăta. Trebuia să plece de acolo cât mai repede.

Pe dibuite, apucă maneta schimbătorului de viteză. După ce deblocă frâna de mână, debreie și apăsă pe accelerator. Mașina / puternică zvâcni și... izbi cu putere în Lamborghini.

Se auzi un zgomet de tablă strivită și sticlă spartă. Motorul tuși, se opri și totul se cufundă în liniște. Cu picioarele paralizate, Gemma se făcu mică pe scaun. Cu un gest copilăresc, își ascunse fața în mâini. Răzistând tentației de a o lua la fugă, strânse din dinți și ridică bărbia. Cum încerca cu greu să iasă din mașină, Paul Vérignac se repezi asupra ei.

— Bănuiesc, șopti o voce periculos de calmă, că nu vi s-a explicat niciodată diferența între mersul înainte și mersul înapoi.

Tonul era însă biciuitor. Gemma, fără să se clintescă, cerceta stricăciunile produse. Mașina ei nu suferise prea mult. Cât despre cealaltă, aceea avea o aripă înfundată și un far spart.

— Nu aveți nimic de zis? scrâșni proprietarul Lamborghini-ului.

— Îmi cer scuze, domnule, articolă cu greu în

franceză nefericita Gemma. Să-mi trimiteți nota de plată și voi achita totul.

— Unde vă pot întâlni? întrebă nervoasă vic-tima.

— Vă... vă sun eu, murmură Gemma dintr-o suflare. Măine.

— Nu zău?! explodă bărbatul. Nici măcar nu știți cine sunt!

Sarcasmul devenea neîncredere.

— Eu... dați-mi numele și adresa...

— Inutil, i-o tăie scurt interlocutorul. Iată cartea mea de vizită.

Când Gemma întinse o mână timidă spre el, Paul Vérignac o apucă de braț și o răsuca cu fața spre el.

— Au! scănci ușor fata.

Dacă n-ar fi susținut-o, ar fi alunecat pe strada de gheață. În timp ce o ținea cu o mână, cu cealaltă îi trase gluga de pe cap.

— Exact ce bănuiam. Tot dumneavoastră.

O domina cu înălțimea. Ochii lui aruncau fulgere.

— Trebuie să recunosc că sunteți o catastrofă ambulantă. Ce aveți cu mine? Ce v-am făcut ca să merit un astfel de tratament? Spuneți, domnișoară. Explicați-mi. La primele noastre... coliziuni, erați mai vorbăreată.

— Credeam că sunt în viteză întâi, băigui ea în cele din urmă. Dar eram în marșarier...

Apoi tăcu.

— Conduceți pentru prima oară o mașină cu volanul pe stânga?

— Nu... nu.

— Asta-i culmea ! răcni tânărul. Habar n-aveți unde sunt vitezele și conduceți o astfel de mașină, în plină noapte și pe o asemenea vreme ! Sunteți complet inconștienți !

Între timp, ca printr-un miracol, Gemma își regăsi combativitatea.

— Nu mai urlați așa ! țipă ea deodată. Nu sunt surdă ! Cine vă aude crede că v-am făcut bolidul praf ! Am impresia că faceți parte din categoria bărbatilor care-și dedică toată atenția mașinii, în loc s-o ofere unei soții sau logodnice. E ridicol !

— Nu văd ce e șocant într-un astfel de comportament. Trebuie să recunoașteți că o mașină este cu mult mai fragilă decât o logodnică și, mai ales, mai docilă...

— Oh ! exclamă Gemma roșie la față. Cum îndrăzniți să afirmați așa ceva ! Dați-mi cartea de vizită și să terminăm discuția !

— Nu puteți conduce așa ceva ! Sunteți un pericol public. Încotro mergeți ?

— Nu vă băgați nasul unde nu vă fierbe oala ! replică Gemma cu energie.

— Nu vreau să am o moarte pe conștiință. Deși consider că dispariția dumneavoastră reprezintă o binecuvântare pentru lume, și pentru mine, în particular...

— Ce insolentă !

Cu pumnii înleștați, cu chipul schimonosit de furie, Gemma făcu un pas înainte. El îi prinse mâinile înainte ca ea să apuce să-l lovească și o măsura din cap până-n picioare amuzat.

— Ce spuneți ? Întrebă el pe un ton suav.

— Lăsați-mă !

Gemma se zbătea în zadar cu furie, fiindcă nu reușea să scape.

— Brută ! Disprețuiesc bărbatii care se impun prin forță !

— Vă deranjează superioritatea noastră ?

— Ce superioritate ? A bicepsilor ?

— Se pare că nu numai în conducerea auto aveți nevoie de lecții, rosti el cu o voce dulce.

Dându-și seama de imprudenta ei, Gemma se grăbi să schimbe subiectul.

— Doar n-o să petrecem noaptea cu discuții inutile ! Vă asigur că sunt perfect capabilă să conduc. Am fost puțin distrată și am făcut o manevră greșită. Eram... tulburată. Vă rog să mă lăsați să plec.

Paul Vèrignac îi dădu drumul încet.

— Foarte bine, domnișoară, acceptă el. Vă redau libertatea. Dar, înainte să vă las să vă aventurați singură pe drum, permiteți-mi să mă asigur că puteți stăpâni mașina.

Fără să lungească vorba, ocoli vehiculul și se instală pe locul pasagerului.

Intimidată de prezența lui, Gemma întinse stângul mâna spre contact.

— Înainte de a porni, nu verificați dacă mașina de viteză este în punctul mort ?

— Ba da, cum să nu ? răspunse Gemma, a cărei inimă începea să se ambaleze.

„Ce se întâmplă cu mine ?” — se certa ea în gând. „Eu, o femeie rezonabilă de douăzeci și doi de ani, mă comport ca o școlăriță prinsă asupra greșelii. Nu trebuie să cedez doar fiindcă am avut o discuție mai dură. E ridicol...” Încercând să-și re-

găsească stăpânirea de sine, aduse maneta în punctul mort și răsuci cheia în contact. Apăsând delicat pe pedala de accelerație, manevră cu grijă direcția mașinii. Se auzi un zgomot metalic când atinse barele de protecție ale celeilalte mașini. Cu viteză redusă, Gemma se îndreptă spre ieșirea din parcare.

— Nu așa de repede. Faceți două ture în parcare înainte de a ieși în drum, ordonă scurt Paul Vérignac, care îi urmărea cu atenție mișcările.

Gemma îl fulgeră cu privirea dar se supuse. Terminând testul, opri în fața intrării în restaurant.

— Sunteți mulțumit ?
— Pe deplin. Spuneți-mi, de ce erați atât de tulburată înainte ?

— Fiindcă... dar asta nu vă privește, răspunse Gemma mințind fără jenă.

— Când o tânără drăguță își pierde astfel capul, este în general din cauza unui bărbat.

Surprinsă de compliment și de perspicacitatea pasagerului său, Gemma întoarse brusc capul spre el. Paul Vérignac o privea insistent ; lumina de neon a firmei îi accentua dur trăsăturile chipului energic. Gemma nu-și putu reține o mișcare de retragere.

— Vă înșelați, spuse ea lăsând capul în jos.
— Nu cred.

O mână fermă o obligă să ridice bărbia.

— Încă nu mi-ați spus cum vă cheamă.

— Încă nu mi-ați dat cartea de vizită ca să pot achita reparatiile.

— Să lăsăm asta. Am asigurare. Aș dori...

— Problema este deci rezolvată, i-o reteză

Gemma. Acum vreți să coborâți ? Am întâlnire cu prietenele și am întârziat foarte mult.

Paul Vérignac se așeză mai bine în scaun, ca și cum s-ar fi pregătit să-și petreacă noaptea acolo.

— Nu mă mișc de aici până când nu-mi spuneți cum vă numiți și unde vă pot găsi, răspunse el cu un calm olimpian.

— Își întinse neglijent brațul pe spătarul scaunului ei, iar Gemma se aplecă ușor înainte pentru a evita atingerea.

— Nu mă interesează genul acesta de aventuri. De altfel, nici nu sunteți genul meu.

— Oh ! exclamă liniștit vecinul ei. Și care este genul dumneavoastră, dacă-mi permiteți întrebarea ?

— În nici un caz nechibzuiți ca dumneavoastră ! Dacă nu plecați imediat, claxonez până vine cineva în ajutor.

El răspunse râzând :

— Fiindcă insistați, domnișoară, mă supun. Dar instinctul îmi spune că ne vom... revedea. Nu știu dacă acest verb banal se poate aplica tumultuoaselor noastre... întâlniri.

Ieși cu greu din mașină din cauza înălțimii sale și spuse cu o voce ironică :

— Vă informez că, la acest tip de mașină, pentru a putea claxona trebuie mai întâi pus contactul !

Închise portiera și rămase pe trotuar pentru a o vedea plecând.

CAPITOLUL 4

Când Gemma ajunse la garaj, unde o așteptau prietenele, începu o rafală de întrebări. Înainte de a le satisface curiozitatea, predă mașina și-i explică mecanicului tot ce se întâmplase, rugându-l s-o anunțe în cazul în care ar găsi vreo defecțiune.

— Când telefonați, cereți să vorbiți cu domnișoara Kenyon, preciză ea.

Fetele se urcară apoi în sania care le aștepta. Gemma se ghemui sub pătură.

— Ce ai făcut ? atacă imediat Angie. A durat atâta !

— El nu a intrat imediat în restaurant, a trebuit să-l aștept și după aceea am făcut un tur cu mașina. Aveam o poftă nebună să o încerc, minți Gemma. Avu noroc cu întinericul care îi acoperea roșeața din obraji.

— Deci, întreabă Joy, de data asta te-a văzut bine ? A părut interesat de tine ?

— Foarte interesat, accentuă Gemma, fericită că putea, măcar o dată, să spună adevărul.

— Formidabil ! strigară fetele în cor.
În timp ce Lisa o ajuta să-și scoată peruca și așeza lentilele de contact la loc sigur, Gemma în-

cerca să facă față avalanșei de întrebări care se abăteau asupra ei.

* * *

Petrocerea la care prietenii lor norvegieni le invitaseră avea loc într-un mic bar din centrul stațiunii Zermatt. De cum o zări pe Gemma, Kurt se îndreptă spre ea, o ajută să-și scoată haina și, cu un braț petrecut după talia fetei cu un gest posesiv, se așeză lângă ea pe o bancă de lemn. Îi înținse un pahar cu vin ; muzica era asurzitoare, atmosfera încinsă. Gemma îl întâlnise deja de mai multe ori și se simpatizau. Era un băiat frumos, înalt și blond.

Cu toate acestea, în mijlocul veseliei și al muzicii, Gemma nu reușea să se distreze. Avea impresia că se afla acolo ca simplu observator și urmărirea, fără să vadă, evoluția dansatorilor pe ring. Paul Vérignac o obseda. Îl revedea așezat lângă ea în mașină, cu zâmbetul lui ironic. Între timp, Kurt, după ce o cuprinsese cu brațul pe după umeri, începuse să-i mângâie ușor gâtul. Tânăra nu putu să nu se gândească atunci la blândețea cu care Paul făcuse același lucru. „Dar... — se certă Gemma în sine ei — i-am folosit doar prenumele, Paul”. Trebuia să reacționeze. Hotărâtă să-l alunge pe intrus din suflet, se întoarse spre Kurt cu un surâs fermecător ca scuză pentru lipsa ei de atenție. Interpretând gestul în sensul care îi convenea, Kurt respiră profund și depuse pe buzele frumoasei vechino un sărut pe cât de sonor pe atât de insipid.

Petrecerea era pe sfârșite, toată lumea zâmbea fără motiv, sub efectul alcoolului. Gemma nu fusese niciodată mai sobră și mai lucidă. Luna palidă și rotundă scălda totul într-o lumină ireală. Fata trase adânc aer în piept și frigul pătrunzător o înfioră. Barurile se goleau. Străzile se umpleau cu oameni veseli, ușor amețiți. În clinchetul vesel al clopoțelilor, săniile porneau la drum. Gemma se trase brusc înapoi și se ascunse după o ușă. Într-o sanie care trecea la un pas de ea tocmai îl zărise pe Paul Vèrignac. Era însoțit de o femeie încântătoare, care stătea ghemuită la pieptul lui. Auzi râsul lor. Apoi îi văzu sărutându-se parcă interminabil.

— Gemma ! Ce s-a întâmplat ? se neliinști Kurt. De ce te-ai retras ?
Se uită la simpaticul norvegian cu o privire ră-tăcită.

— Nu-i nimic, se bălbăi ea jenată.

— Il luă de mână și-l urmă automat, tot întorcându-și capul pentru a nu pierde din vedere sania.

— Sunt prietenii tăi ? întrebă Kurt amabil.

Gemma dădu din cap. Sania încetini și o luă pe strada care ducea spre vila în care locuia Paul Vèrignac, chiar în spatele hotelului. Femeia care-l însoțea era oare una dintre noile lui cuceriri ? Una dintre cele care erau în atenția rubricii mondene a ziarelor ? Gândul acesta declanșă în Gemma un val de emoții pe cât de violente pe atât de contradictorii. Fiind lipsită de experiență, nu reuși să le analizeze, dar îi lăsară un gust foarte amar. Un frison o străbătu din cap până-n picioare.

— Tremuri, spuse simplu Kurt.

O trase spre el pentru a o încălzi. Dintr-o dată simțea nu mai avea nimic ireal, nici misterios. Gemma își dorea să nu fi venit niciodată la Zermatt și să nu fi auzit vreodată vorbindu-se de Paul Vèrignac.

*
*
*

Douăsprezece ore mai târziu, stațiunea își recăpătă animația obișnuită. Sub razele binefăcătoare ale soarelui, schiorii se îndreptau spre pârtii. Iy era la lecția de schi. Lisa mersese să-și interogheze Informatorul. Rămăsă singură acasă, Angie își recapta cu grijă notițele. Cât despre Gemma, sub dezghizarea cunoscută, fetele o trimiseseră să cum-pere vin pentru masa de seară. După părerea lui Angie, nu trebuia neglijată nici o ocazie, ca și cum privirile lui Paul Vèrignac s-ar mai putea opri asupra ei după cele întâmplate...

Cu pletele blonde fluturându-i pe umeri, Gemma o porni la drum. Petrecu mult timp cu proprietarul magazinului, discutând despre calitățile vinului pe care i-l oferea. Cu sticlele sub braț, hotărî să se mai plimbe puțin la soare. Aventurându-se pe niște străzi lăturalnice, în curând rămase înmărmurită în fața vitrinei unei librării. O pasiona genul acesta de magazine.

Scoase o exclamație de surpriză. Pe un raft zări, plină de încântare, o carte ale cărei miniaturi rezistaseră vremii. Cu nasul lipit de vitrină, încerca să-l descifreze titlul. Era o carte din Evul Mediu. Simți un regret profund. Niciodată nu va putea

să-și permită o asemenea comoară, să-i simtă sub degete paginile. Cu banii pe care-i avea, nu-și permitea decât câteva clipe minunate, petrecute în anominatul bibliotecii, unde putea studia aceste manuscrise prețioase, alături de mulțimea altor studenți studioși.

Se îndepărtă de vitrină suspinând. O voce familiară o interpelă deodată :

— Pot să știu ce vă pasionează atât la vitrina aceasta ?

— Dumneavoastră ! exclamă fata fără entuziasm. De uimire, fu gata să scape din mână sacoșul cu sticlele de vin.

— Ce nervoasă sunteți, comentă vocea calmă. Ar fi bine să țin eu sacoșul, dacă-mi permiteți.

Gemma ridică brațul în semn de protest. Dar el îi apucă mâna hotărât și i-o sărută politicos.

— Sper că aseară v-ați întors acasă cu bine.

Gemma își retrase mâna și se dădu un pas înapoi.

— Și dumneavoastră ? întrebă ea printre dinți, gândindu-se la încântătoarea necunoscută.

Sprâncenele interlocutorului ei se arcuiau.

— Da... și eu, desigur.

Bărbatul se apropie de vitrina librăriei.

— Nu vreți să-mi spuneți ce vă fascinează în harababura asta ? Sper că nu cartea aceea roasă de vreme.

— Bineînțeles că nu, răspuse prompt Gemma.

Își amintise tocmai la timp de părerea lui Paul Vèrignac despre intelectualii.

— Cartea de pe raftul din stânga.

— Zău ?

Sprâncenele lui se arcuiau și mai mult. Malitia îi strălucia în priviri.

Surprinsă, Gemma aruncă o privire în direcția pe care o indicase. „Iubirea de-a lungul anilor”, titlul cărții exprima fără nici un dubiu natura conținutului. Coperta lăcuită, de asemenea : prezenta trupuri goale. Gemma simți cum roșeste până la rădăcina părului.

— Vai, nu ! izbucni ea arțăgoasă ca un bulldog. Nu ala ! Cealaltă !

Chipul bărbatului se luminează într-un zâmbet.

— Dați-mi sticlele, ceru Gemma scurt și fără plo de politețe.

— Lăsați. Le duc eu.

Întorcându-se, Paul Vèrignac pomi spre centru și Gemma trebui să-l urmeze.

— Cine v-a spus că mergem în aceeași direcție ? explodă ea.

— Direcțiile noastre coincid. Mi-am petrecut toată dimineața răscolind stațiunea ca să vă caut. Acum, când v-am găsit, nu vă mai părăsesc.

Gemma încremeni.

— M-ați... m-ați căutat... peste tot ?

— Exact.

El o privea fix, cu un surâs amuzat în colțul buzelor.

— Dar... dar... se bălbăi Gemma. De ce ?

Cum nu se gândise mai devreme ? Desigur că-și schimbase părerea referitor la plata mecanicului auto.

— Cheltuielile sunt mai mari decât ați crezut ? se neliniști ea, simțind cum i se înmoaie picioarele.

— Banii, banii ! izbucni în hohote de râs Paul

Vérignac. Credeți că de asta bat eu drumurile de dimineață ? Ce puțin mă cunoașteți, domnișoară !

— Hai să zicem că nu vă cunosc deloc. De altfel, nu am nici o dorință în acest sens, replică Gemma pe un ton înțepat.

Apoi adăugă, bătând cu piciorul în pământ, nerăbdătoare :

— Dați-mi sacoșa și lăsați-mă în pace. Sunt așteptată.

Interlocutorul ei scoase un oftat de exasperare.

— Ce caracter ! N-am mai întâlnit o ființă atât de irascibilă. Nu puteți să schimbați trei vorbe fără să vă certati ?

Gemma lăsă nasul în jos.

— Ne întâlnim întotdeauna în împrejurări atât de... deosebite...

— Într-adevăr, aprobă Paul Vérignac, dezvelindu-și într-un zâmbet dinții de o albeață strălucitoare. De aceea vă propun s-o luăm de la zero. Nu mă credeți ? Este adevărat că v-am căutat în tot Zermatt-ul începând de dimineață. Și știți de ce ? Consider că sunteți foarte frumoasă și doresc să vă cunosc mai bine.

Cu vârful degetului, îi urmărea linia obrazului și conturul buzelor.

Înima Gemmei bătea tot mai tare ; i se puse un nod în gât și nu mai putea scoate o vorbă. Experiența, farmecul seducătorului erau tulburătoare ; tot tulburătoare era certitudinea lui că fata va ceda la momentul oportun. Nici un bărbat nu o privea așa. Niciodată nu i se spusese cu atâta pasiune că e frumoasă. O străbătu un fior. Un tremur ușor îi trecu peste buze. Gemma simți cum se topește

de ferelire. Dar scânteia triumfului care se aprindea acum în ochii lui negri o smulse brutal din senzația plăcută în care alunecase. O mulțime de imagini îi năvăliră în minte. Revăzu expresia dureroasă de pe chipul tinerei în salopetă galbenă, de care el se debarasase cu atâta dezinvoltură ; revăzu, de asemenea, pletele blonde de pe umărul lui, din seara precedentă. Amintirea pletelor blonde o făcu să-și dea seama de farsa pe care o juca ea acum la ordinele acestui bărbat nestatornic. Fără îndoielă că o considera seducătoare datorită acestor lucruri cu care se împodobise ca să-i placă lui. Ridicând mândră bărbia, Gemma îl privi sever pe bărbatul fermecător din fața ei.

— Tiradele acestora nu mă impresionează deloc. Sunt convinsă că găsiți în altă parte urechi care știu să asculte mai bine.

Paul Vérignac se încruntă și izbucni apoi în râs.

— Venind din partea dumneavoastră, domnișoară, o altă replică m-ar fi decepționat. Nu credeți că ar fi timpul să ne prezentăm ? N-o să continuăm la infinit cu „domnule” și „domnișoară”, care frânează ritmul conversației. Deci, mă prezint : Paul Vérignac.

— Încântată.

— Conform unei reguli bine stabilite în societatea civilizată, o polițete elementară cere să faceți și dumneavoastră același lucru.

Gemma îi aruncă o privire dură. Instinctul îi cerea să tacă. Pentru moment, când știa aproape totul despre Paul Vérignac, Gemma avea toate atuurile în mână. De fapt, el ce știa despre ea ?

Dezvăluindu-și identitatea, își asuma un risc. De aceea, consimți cu multă reticență să-și spună numele:

- Gemma Kenyon.
- Paul Vérignac se înclină plin de curtoazie.
- Încântat. Prenumele vi se potrivește de minune!

Gemma era gata să explodeze din nou, ceea ce-i declanșă bărbatului o nouă criză de râs. Apoi își luă un aer de fals regret.

- Scuze. Uitasem că sunteți englezoaică.
- Nu înțeleg care-i problema, spuse Gemma pe un ton sec.
- Despre englezoaice se spune că nu le plac complimentele, explică amabil Paul Vérignac cu zâmbetul pe buze.
- Când complimentele sunt stupide, desigur! replică tânărul acru.

Zâmbetul lui se accentuă.

- Însă, continuă Gemma, poți să-mi spunei de unde vine această reputație? Păreți atât de categoric...

Cu un semn, el opri o sanie și o ajută să urce.

- Dar e evident! Compatrioatele dumneavoastră au o atitudine foarte retrasă, ți se adresează foarte rar sau deloc, și atunci nu știi cum să reacționezi. De asemenea, când le faci un compliment, ți primesc cu multă stângăcie sau suspiciune. Mi se pare foarte dezolant.

Acest comentariu ironic atinse fibra patriotică a Gemmei, care sări în apărarea bărbatilor din Albion.

- Ceea ce spuneiți este absolut fals! Explodă ea, nu fără o oarecare doză de rea-credință. Mă

Intreba de unde vă procurați informațiile! Ce puteți ști despre comportamentul britanicilor față de femeile de aceeași nație?

- Eu repet doar ce mi-au spus chiar aceste femei.

Gemma era indignată la culme. Această conversatie inutilă durase deja prea mult.

- Pot să știu unde mergem? întrebă ea, pentru a schimba subiectul discuției. Nu locuiesc în partea asta.

Sania îl ducea exact în direcția opusă celei în care se găsea vila „Domino”.

- M-am gândit că v-ar plăcea să asistați la câteva curse de patinaj. Cred că nu trebuie să vă întoarceți la oră fixă!

- Dar... De fapt, nu, consimți Gemma. Dar elne v-a spus că doresc să vă însoțesc?

- Instinctul meu...

- Instinctul dumneavoastră! îl persiflă Gemma.

- ... de conservare, glumi Paul Vérignac. Mi-am zis că dacă rămâneți lângă mine pot evita o nouă coliziune. Întâlnirile noastre sunt întotdeauna atât de dure.

Gemma fu nevoită să cedeze.

- În fața unui asemenea argument, nu pot decât să mă înclin!

Cu ochii strălucitori, Gemma se întoarse spre el. Soarele îi aducea raze de aur în păr și, pentru o clipă, o expresie gravă arăru pe chipul însoțitorului ei. Dar dispăru imediat, și zâmbetul ironic reveni pe buzele lui.

*

*

Spectatorii se îngrămădeau deja în jurul lacului pentru a urmări primele curse. Paul își croia drum prin mulțime. Manifestarea sportivă avea o importanță capitală. Câștigătorul era selecționat pentru a-și reprezenta țara la apropiatele jocuri olimpice de iarnă. Întreaga asistență urmărea cu sufletul la gură cursele.

— Ai vreun favorit ? se interesă Paul.

Gemma examină cu un aer gânditor participanții aliniați la start.

— Al treilea din stânga, cel cu cască roșie.

— Oh, făcu Paul puțin surprins. Ești foarte categorică.

Cursa era foarte disputată. Câștigă candidatul desemnat de Gemma.

— Îl cunoști ? se miră Paul din ce în ce mai surprins.

— Nu, deloc.

Gemma ridică modestă din umeri.

— Am un fel de fler pentru chestii de genul ăsta.

— Mai încercăm o dată ? propuse Paul. Ce pronostic ai pentru cursa a doua ?

Gemma aruncă o privire neglijentă rândului de patinatori.

— Numărul 21, rosti ea fără umbră de ezitare.

— Pe ce pariem ?

— Pe nimic. Sunt împotriva jocurilor de noroc.

Paul îi aruncă o privire sceptică dar nu insistă.

Concurentul desemnat de Gemma câștigă detașat. Ca de altfel și următorii patru aleși de ea fără mare efort. Pentru ultima cursă, îi fu greu să aleagă între doi concurenți. Când la difuzor se anunță că sue-

deulul câștigase, Gemma zâmbi. Era într-adevăr unul dintre cei doi numiți de ea.

Stupefiat, Paul se întoarse spre ea.

— Așa ceva nu se poate ! Trebuie să ai un secret, exclamă el.

— Nu, Ți-am spus, am noroc.

— E treabă de psihologie. Poate-i recunoști pe învingătorii după ceva anume, după aerul lor hotărât să câștige ?

— Probabil, acceptă calm Gemma. Am mare noroc la numere.

— La numere ?

Paul o fixa acum intens cu privirea.

— Al noroc la joc ? La ruletă, de exemplu ?

— Nu știu. N-am jucat niciodată, recunosc Gemma simplu.

— Iată o lacună pe care trebuie s-o completăm. În hotelul lângă care locuiesc este un cazinou. Propun ca diseară să-ți testăm acolo calitățile uluitor.

Gemma se arătă neinduplecată.

— Nici nu se pune problema.

— Dar de ce ?! exclamă Paul făcând-o să se întoarcă spre el.

— Ți-am spus. Nu joc pe bani. Jocurile hazardului sunt bune pentru oamenii blazați care doresc senzații tari, declară ea pe un ton incisiv. Du-te, dacă vrei. Dar fără mine. Nu am de gând să pun piciorul într-un loc al pierzaniei.

— De fapt, ceea ce te reține, pe tine și pe cei care țin astfel de discursuri moralizatoare, este doar teama de a nu pierde, aruncă Paul nervos.

Gemma se făcu roșie ca focul.

— Mai sunt și alte motive, pe care nu le-ai luat

în considerare, replică Gemma, la fel de nervoasă. Bugetul meu modest, de exemplu.

— Nu te supăra, șopti interlocutorul ei. Voiam doar să văd până unde merge puterea ta de a ghici. Sunt gata să finanțez experiența. Ce zici?

— Nu ești și așa destul de bogat? îl ironiză aspru Gemma.

— Nu fi ridicolă. Ți-am făcut o propunere. Dacă se întâmplă să câștigăm, vom dona banii pentru o operă caritabilă. Ce părere-ai?

— Nu contează pentru ce scop? întrebă Gemma suspicioasă.

— Nu contează, acceptă el.

Tânăra respiră profund și capitulă.

— În aceste condiții, accept.

Dejunară împreună într-un restaurant intim și luxos. Gemma refuză să-și petreacă după-amiaza cu Paul și hotărârea să se întâlnească în aceeași seară. Mai trebuia doar să găsească un motiv plauzibil pentru ca prietenele ei să-lase să iasă singură seara, cu toată deghizarea de rigoare. Căutând o idee salvatoare, fata o porni spre vija.

Când Gemma, cu sticlele în mână, ajunsese acasă, Lisa și Angie o primiră foarte indifferente.

— Joy nu este aici? se miră ea.

— E tot pe pârtie. Cred că a hipnotizat-o instructorul de schi, spuse Lisa gânditoare. Și tu, de unde ai apărut?

— Oh, începu Gemma încercând să ocolească răspunsul, m-am plimbat puțin și am făcut un tur pe malul lacului. Sunt curse de patinaj.

Lăndra puse sticlele în frigider. Cu un oftat de mulțumire se trânti într-un fotoliu și începu să se descolțe.

— Sunteți cam tăcute. Ce s-a întâmplat?

Angie și Lisa se priviră.

— A apărut ceva nou în legătură cu experiența noastră, rosti Angie cu greu. S-a întâmplat ceva absolut imprevizibil. Suntem obligate să punem punct operațiunii.

Gemma ridică întrebător o sprânceană.

— Tu o să fii încântată, fiindcă ai fost împotrivă de la început, adăugă Angie, al cărei chip se lungi parcă și mai mult.

— Despre ce este vorba? întrebă cu prudență Gemma.

O bucurie discretă puse stăpânire pe ea... asemănătoare oarecum cu fericirea secretă pe care o simt școlarii când nu sunt scoși la tablă.

— Discutând de dimineață cu informatorul nostru, începu Lisa, am aflat de sosirea la Zermatt a unei vechi iubite a lui Paul Vèrignac, o oarecare Louise Jellien. Cu șase luni în urmă, ea a rupt legătura lor înflăcărată, plecând cu un tip de cincizeci de ani, plin de bani. Dar acum l-a abandonat pentru a se arunca din nou în brațele seducătorului francez. Au petrecut împreună seara de ieri.

— Sunt puține șanse să se mai intereseze acum de tine, izbucni Angie. Când mă gândesc cât timp și energie am consumat! Fără să mai vorbim de banii pe care noi, și mai ales Lisa, i-am investit în acest proiect...

Aruncă nervoasă stiloul pe masă.

Gemma încrunță din sprâncene perplexă. Fru-moasa necunoscută plecase oare deja? Se certase din nou cu Paul?

— Spune și tu ceva, o rugă Angie. De fapt, tu ești eroina principală în toată povestea. Crezi că trebuie să renunțăm?

— Bineînțeles că nu! exclamă imediat Gemma. Nu știu care sunt relațiile dintre Paul Vèrignac și Louise Jellien, dar știu că l-am întâlnit pe Paul azi-dimineață. Și era singur.

— Unde s-a întâmplat asta?

Angie își revenea.

— În stațiune, în timp ce mă plimbam.

— Te-a văzut? întrebă Lisa.

— Da, recunosc cea întrebată. Nu numai că m-a văzut, dar...

Două chipuri nerăbdătoare se întindeau spre ea.

— ...mi-a spus bună ziua.

— Formidabil! se entuziasmă Angie și se repză spre Gemma să o felicite. Ai dreptate, nu este momentul să renunțăm. Mă duc să-mi caut notițele. Ne punem imediat pe treabă.

Lisa o studia gânditoare pe eroină.

— Ce se întâmplă, draga mea? Credeam că experiența îți displace și iată că acum tu ești cea care relansezi toată operațiunea. Ce-i cu schimbarea asta bruscă?

— Păi, motivele sunt cele evocate de Angie. Ar fi păcat de toate eforturile noastre și timpul pierdut degeaba.

— Într-adevăr? murmură Lisa muicală. Nu cumva te-ai îndrăgostit, din întâmplare, de acest Paul Vèrignac?

— Eu? Abia dacă am schimbat vreo două vorbe cu el.

Eliberându-și părul ondulat de sub peruca blondă, Gemma dădu răspunsul cu oarecare asprime în glas. De ce oare le dăduse speranțe noi prietenelor ei, când era atât de simplu să fie de acord cu ele?... Ce motive ascunse o determinaseră să le convîngă să ducă experiența până la capăt?

Că să-și facă de lucru, Gemma luă o revistă și începuse să o răfoiască preocupată. Lisa n-o scăpa din ochi. În liniștea stăjenitoare care se lăsa în încăperea, adevărul apărui la suprafață fără tăgadă. Melodată nu mai întâlnise un bărbat ca Paul Vèrignac. Forța și farmecul pe care le emana o cuceriseră total. Zâmbetul ironic, nelipsit de pe buzele lui, reprezenta o continuă provocare. Era greu de suportat cu siguranța lui de sine și puterea de seducție. Dar îi va demonstra că este indiferentă la farmecul lui. De aceea îl provocase. Un frison plăcut îl traversă trupul. Paul Vèrignac își închipuia că poate face cu toate femeile ce dorește, credea că-și va petrece viața colecționându-le, așa cum un entomolog colecționează fluturi. Ar vrea să-i vadă fața când își va da seama că o femeie a reușit să inverseze rolurile.

Angie cobora în fugă, cu hârtiile în mână. Trezită brusc din visare, Gemma tresări.

— Nu ne rămâne mult timp, constată ea. Trebuie să acționăm repede dacă vrem ca logodna să aibă loc înainte de sfârșitul vacanței. Aveți ceva sugestii?

Gemma păstra o tăcere prudentă.

— S-au salutat, deci nu mai sunt doi necunos-

cuți, recapitulă Lisa. Să facem în așa fel încât drumețiile lor să se încrucișeze și în rest, să avem încredere în „cobaiul” nostru. Va ști să ia inițiativa, este în obiceiul lui, dacă am înțeles eu bine, adăugă ea cu oarecare perfidie.

— Am înțeles că seara cinează de obicei la hotel, riscă Gemma cu o indiferență studiată.

Lisa intervine.

— Ai vreun plan ?

— Fiindcă timpul ne presează, cred că am putea forța norocul. De ce să nu-l aștept la bar, de unde să-l pândesc când iese din restaurant ?

Lisa încruntă din sprâncene, dar nu comentă.

— Excelentă idee ! se entuziasmă Angie. Ai grijă ca întâlnirea să pară absolut întâmplătoare.

— Bineînțeles, o să-mi joc rolul cu multă convingere.

— Nu mă indoiesc, nu se putu abține Lisa.

*
*
*

Când Joy se întoarce la vilă, pregătirile erau în toi. Lisa pieptăna cu grijă peruca blondă. Procuraseră o rochie de seară minunată și Angie îi modifica tivul. Foarte silitoare, Gemma își lăcuia unghiile.

— Ce activitate ! exclamă micuța Joy. Ce ce pe-
trece aici ?

— Ai picat tocmai bine ! Pune mâna pe telefon și comandă o sanie. Să fie aici la ora 19,30 fix.

— De ce ? se miră Joy, devorată de curiozitate.

Vreau să știu și eu de ce ! insistă ea cu o voce ascutită.

— Fiindcă Gemma trebuie să se întâlnească cu Paul Vérignac în seara asta ! strigă în cor Lisa și Angie.

— Ura ! făcu Joy alergând spre telefon.

Terminând treaba, cele trei prietene examinau cu ochi critic rezultatul muncii lor. O rochie-furou de saten bleu învăluia cu artă trupul delicat al Gemmei. Părul auriu cădea în cascade pe umeri și pe spate.

— Ești sigură că nu se văd agrafele ? se neli-
nștă Joy.

— Imposibil, sunt ascunse sub bucle.

— Păcat că nu avem niște bijuterii să-i împrumutăm Gemmei, observă Angie.

— Stai puțin ! strigă Joy.

Aduse o broșă care reprezenta un scorpion cu coada ascuțită.

— Perfect, spuse râzând nervos Gemma. Mi se pare foarte potrivit împrejurărilor.

— Fii prudentă. Dacă Paul Vérignac își dă seama de ceva, ai putea plăti scump.

Fetele se priviră în tăcere. Parcă acum deveniseră constiente de pericolul acțiunii lor.

— Nu vă temeți, le asigură Gemma cu un optimism forțat. Totul va fi bine.

O ajută să-și îmbrace mantoul greu de blândă. Se urcă în sanie și aceasta pomi. O nerăbdare amestecată cu teamă îi strângea inima. Când căii apriră în fața hotelului, ea coborî din sanie cu pași nesiguri și înaintă spre clădirea luminată feeric. Sub privirea ușor mirată a portarului, se opri o cli-

pă, trase adânc aer în piept și intra năvalnic în localul strălucitor.

Imbrăcat într-un impecabil smocking negru, cu o țigară în mână, Paul Végnac o privea traversând holul.

- Ai întârziat, constată el sărutându-i mâna.
- Vrei să plec ? întreabă sec fata.
- Nu fi atât de sensibilă.

Gemma lăsă privirea în jos.

- Dă-mi voie să te ajut să-ți dezbraci haina.

Privirea bărbatului urmărea silueta grațioasă a Gemmei.

- Dacă nu ți-aș cunoaște aversiunea pentru complimente... aș spune că ești fermecătoare. Contrastul dintre genele negre și părul blond e o minune !

- Mulțumesc, spuse simplu Gemma, zâmbind pe furiș.

O luă de braț și o conduse la masa pe care o rezervase. Toate privirile se întorceau spre superbul cuplu.

- Puteam să vin să te iau. Unde anume locuiești ? se interesă Paul Végnac.
- În cealaltă parte a stațiunii, răspunse vag tânăra.

- Într-un hotel ? O pensiune ?

Li se aduse lista de bucate.

- Un aperitiv ?

- Cu plăcere ! Un Martini.

Gemma se cufundă în lectura listei.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti însoțitorul ei.

- Poftim ? Oh, nu. Am închiriat o mică vilă.

- Ai venit cu părinții ?

- Nu, spuse Gemma pe un ton nepăsător. Cu aceste prieteni. Este adevărat că hotelul are o piscină de talie olimpică ? întreabă ea plină de interes, ca să schimbe subiectul discuției.

Paul îi răspunse dar, cu spiritul metodic pe care-l avea în orice împrejurare, reveni asupra problemelor în mai multe rânduri. Gemma răspundea circumspectă. Văzând că tânăra refuza să vorbească despre propria-i persoană, Paul Végnac povesti despre el. Departele de a-i afecta viața personală, latura profesională părea să reprezinte un loc intim în existența lui atrăgătoare de playboy internațional. Acest cuceritor de inimi nu se prea omorâa munca. Gemma nu scotea un cuvânt, dar gândea. O flăcăvă expresivă îi trecu prin priviri. Se încăpățâna să privească fața de masă, dar el reuși să-i zărească licărul de ispiț din ochi. O mână de fier se lăsă pe mâna ei delicată. C strânse puternic. Gemma scoase un strigăt slab de durere.

- Ți displace modul meu de viață ? întreabă el cu o voce pătrunzătoare.

- Nu... Mă miram doar că nu ai nici un fel de fel în viață.

Buzele lui se strânsură într-o grimasă cinică.

- Să înțeleg că tu ai unul ?

Șocată de asprimea tonului, Gemma fu pe punctul de a-i face confidențe. Se abținu să-i destăinuiească proiectele de viitor, studiile pe care le urma, cariera pe care și-o dorea.

- Nu... lartă-mă. Mă amestec în lucruri care nu mă privesc.

Și, ochi în ochi, ea îi susținu privirea ostilă.

Își retrase brațul și fata își masă mâna. Fără o vorbă, Paul Végnac dădu pe gât paharul de coniac.

— Dacă ai terminat, putem merge să jucăm.

Cazinoul era situat la etajul întâi al hotelului. Sala uriașă era plină de lume. Grupuri mici se adunau în jurul meselor. Se auzeau râsete și conversații. Paul îi întinse însoțitoarei sale o grămadă de jetoane. Gemma schiță un gest de retragere.

— Nu știu să joc. Arată-mi tu.

El se îndreptă spre o masă de ruletă și se așeză. Gemma stătu alături pentru a urmări partida. Cei din jur nu vorbeau, urmăreau doar rigizi, cu o fixitate dureroasă, cursa bilei pe platou. Paul miză pe un număr negru și pierdu. Grebla crupierului se întinse și adună rapid prada. Trecu astfel un sfert de oră în care jucătorul fu urmărit de ghinion. Apoi, Paul se întoarse spre Gemma :

— Vrei să încerci ?

Gemma acceptă și făcură schimb de locuri.

Cu un strigăt datorat emoției, tânăra puse în joc jetonul dat de el. Făcând o transformare aproximativă a francilor elvețieni în lire sterline, ajunse la un rezultat stupefiant. Bucata aceea ridicolă din material plastic reprezenta o sumă uriașă ! Deci... Paul pierduse o mică avere. Căuta febril în grămadă din fața ei un jeton cu o valoare mai mică, dar nu găsi. Cuprinsă de panică, ridică spre bancherul ei o sprânceană interogativă. O simplă mișcare din cap, de încurajare, fu răspunsul pe care-l primi.

Cu gura uscată și tâmpetele bătând, Gemma înghiți cu greu. Cu mâna tremurătoare luă un jeton și îl plasă pe numărul 22 roșu. Pierdu și jucă din

nou, de data aceasta cu succes. Crupierul împinse spre ea o grămadă de jetoane. Acest prim câștig îi dădu încredere. Partida începuse.

Desigur, nu câștiga întotdeauna, dar oricum acoperia cu mult pierderile. Suficient ca să urmărească și ea cursa bilei la fel de atentă ca și vecinii ei. De regulă, jetoanele se adunau în fața ei și ceilalți jucători, văzând că ea avea mână bună, începură s-o urmărească. Atmosfera devenea încordată. Așteptau ca Gemma să mizeze pentru a-și plasa jetoanele în același loc.

Complet absorbită de joc, Gemma luă un pumn de piese colorate. Ce număr să aleagă ? De la începutul jocului Paul se multumise s-o lase să-și urmeze inspirația. Dar acum se simți prins și el în tentușnea din jur. Mâna i se sprijini de umărul Gemmel, degetele i se crispară. Gemma tresări, ezită și depuse miza pe un număr negru. Leși roșu. Se auzi un mormăit de nemulțumire. Nu câștigă nici în următoarele două tururi. O părăsise puterea de concentrare. Mai mulți tovarăși de joc începură să-l arunce priviri mâniașe, ca și cum ea ar fi fost responsabilă de eșecul lor.

Paul se aplecă spre ea și-i șopti :

— Cred că ai jucat destul astăzi. Hai să bem un pahar.

Gemma se ridică în tăcere, parcă era în tranșă. Paul adună piesele de plastic.

— Pentru tine, spuse el crupierului și împinse spre acesta câteva jetoane. Băiatul îi multumi clișid discret.

Ca un obișnuit al localului, Paul se îndreptă cu un pas liniștit spre casă. Depuse jetoanele și primi

în schimb un teanc gros de bancnote, pe care le băgă neglijent în buzunar. Apoi, cu un braț petrecut în jurul taliei fine a Gemmei, porniră spre un bar discret, învăluit într-o muzică plăcută. Pe un ring circular dansau câteva perechi.

— Trebuie să bem șampanie, nu-i așa ?

După ce cupele fură umplute, Paul toastă cu o voce vibrantă :

— Pentru debutul tău remarcabil !

Gemma zâmbi timid.

— Am crezut că voi pierde din nou totul !

— Da, norocul tău s-a schimbat brusc. Mă în-
treb, de ce oare ?

— Nu știu.

Gemma începea să simtă urmările tensiunii nervoase. O cuprinse oboseala. Se rezemă de spătarul scaunului. Șampania o toropise. Pleoapele i se închideau.

— Dansăm ?

Gemma tresări și observă privirea fixă a lui Paul asupra ei. Oare o privea așa de multă vreme ? O țigară ardea singură între degetele lui. Ochi în ochi, rămăseră așa mult timp în tăcere. Chipul lui Paul era impenetrabil. Gemma tremura. Adunându-și tot curajul, apucă paharul și-l goli dintr-o dată.

— De ce nu ? răspunse ea încercând să-și contoneze vocea.

Nu mai era aproape nimeni pe ringul de dans. Se făcuse târziu și barul era prea liniștit pentru noctambulli care frecventau mai ales discotecile unde se contorsionau în ritmuri infernale. Paul își înlănțui strâns partenera. Gemma se încordă înainte de

el pune o mână pe umăr. Cealaltă mână a fetei era captivă lui. De ce avusese oare acea mișcare de recul ? Doar dansase așa de nenumărate ori, chiar cu o seară înainte cu Kurt. În mod ciudat, simțea că alături de Paul nu era același lucru. Ridi-dă ochii spre el și privirile li se întâlneau.

— Nu vrei să știi cât ai câștigat ?

— Oh, făcu ea surprinsă. Deja ai făcut calcul ?

— Da, fiindcă am schimbat jetoanele.

— Deci, riscă timid Gemma. E vorba despre o sumă mare ?

— În jur de trei mii.

Gemma tresări puternic.

— Trei mii de franci ?

Se simțea groaznic.

— Nu, o corectă partenerul ei. Trei mii de lire.

Un zâmbet larg îi lumină chipul. O privi atent. Pe față. Cu picioarele moi, aceasta se împiedică.

O mână puternică o prinse înainte de a se prăbuși.

— Dar... e mult, gemu ea jalnic.

— Da ! Și sunt banii tăi. Numai ai tăi.

Lângă urechea ei, vocea lui Paul căpăta inflexiuni mângâietoare. Trei mii de lire ! Cifrele magice dansau o sarabandă îndrăcită în fața ochilor Gemmei. Niciodată nu avusese atâția bani. Chipul gânditor al lui Paul o readuse la realitate.

— Ai mei ? articulă ea cu efort. Nu înțeleg. Hotărâsem să dăm câștigul pentru o operă caritabilă.

— O caritate bine gândită începe chiar prin tine, enunță el blând.

— Vrei... vrei să-i păstrezi ? întreabă Gemma sec.

— Nici vorba. Fiindcă sunt ai tăi. Sunt sigur că

vei ști să-i folosești, pentru a-ți prelungi șederea la Zermatt sau pentru o nouă haină de blană, de exemplu.

Gemma se desprinsese din brațele lui cu o mișcare bruscă.

— Drept cine mă iei? Te înșeli dacă crezi că revin asupra hotărârii mele.

Cu nările dilatate de furie, îl privi ținută. Fierbea de mânie.

— În acest caz, totul e clar. Nu are rost să ne certăm.

Paul se strădui să zâmbească și o atrase din nou spre el. Indignată, Gemma lupta să se smulgă din brațele musculoase care o țineau prizonieră. În clipa aceea, mai surprinsă ca niciodată, îl auzi șoptind:

— Pot să te văd și mâine?

Nu exista nici urmă de ironie pe chipul lui bronzat.

— Bună idee, scrâșni ea. Ca să mai jucăm la ruletă?

— Nu. Doar dacă nu ții neapărat să faci asta, replică el calm.

— Nu țin deloc.

— Foarte bine. Ce zici de o plimbare în Italia?

— Dar... se miră Gemma. E departe.

— Ba nu. Luăm un teleferic până la Furggsattel și de acolo coborâm cu schiurile pe versantul italian.

— Ce idee minunată! Mă tentează!

— Deci, am hotărât. Trec să te iau mâine dimineață la ora nouă și jumătate. Nu uita pașaportul!

— Oh, se bâlbâi Gemma luată prin surprindere. Am spus că mă tentează, nu că accept invitația.

În fața perspectivei de a petrece o zi întreagă cu Paul Vélignac se simțea cuprinsă de spaimă.

Paul ridică ușor din umeri.

— Cum dorești.

Orchestra atacă o melodie lunguroasă. Ringul se aprofundează în întineric. Pete de lumini colorate strălăbeau blând obscuritatea localului. Paul se aplecă mai mult și trupul lui athletic se lipi de cel al partenerii sale. Fasciculul luminos întârzie puțin pe promeniș și pe bărbia voluntară. Sifonul lui înaltă se înclină. Gura lui se aplecă spre ea a Gemmei care răspunse la sărut. După câteva clipe lumina reveni asupra lor.

Gemma deveni brusc conștientă de locul unde se afla, se încordă și încercă să-și întoarcă în altă direcție capul. După câteva încercări, reuși în cele din urmă.

— Cum îndrăznești? Șuieră ea printre dinții strâși. Dă-mi drumul imediat!

— Ce s-a întâmplat? se miră o voce ironică. Nu-ți place să fii sărutată?

— În public? Nu! Dă-mi drumul.

— Asta vreau și eu, replică el glacial. Dar broșta blestemată s-a agățat de buzunarul meu.

— Ah! se lamentă Gemma uitându-se cruciș spre obiectul incriminat.

De fapt, coada scorpionului rupsesse pur și simplu țesătura smochingului în dreptul buzunarului. Gemma își înclină bustul în față dar nu reuși să se elibereze.

— Scoate-o, sugeră Paul.

Roșie de rușine și de furie, Gemma încercă să urmeze prețiosul sfat.

— Nu reușesc, gemu ea cu voce surdă. Închizătoarea este înțepenită.
Brațele îi căzură neputincioase de-a lungul corpului.

— Încearcă și tu.
— Cum vrei, șopti Paul cu un ton periculos de cuminte.

Exact în clipa când mâinile lui Paul atinseseră închizătoarea recalcitrantă, orchestra se opri și privirile uimite se îndreptară asupra lor.

Panica puse stăpânire pe Gemma.

— Nu putem rămâne ținuiți aici, scânci ea.
— Apropie-te mai mult de mine, ordonă Paul, pasiune, să ne îmbrățișăm cu pasiune. Am spus „cu Strâns înlăntuiți, încercară o înaintare discretă spre ușă; reușiră să treacă fără alte necazuri. În-

mărmuriți de stupeoare, cei care așteptau liftul priveau curioși evoluția insolitului cuplu.

— Mai avem puțin, îi șopti Paul cu o voce îndăbușită.

Gemma ridică nasul spre coechipierul său și îl străpunsese cu o privire ascuțită. Paul își mușcă buzele.

— Asta este prea de tot! pufni el înfundat.
— Ți se pare nostim? șuieră Gemma indignată.

Bărbatul nu răspunde. Cu un ultim efort, reușiră un viraj delicat, cotiră spre dreapta și intrară într-o mică sală de joc, în care, din fericire, nu era nimeni. Și acolo, Paul izbucni în sfârșit în hohote de râs nestăpânite.

— Termină cu râsul. Scoate-ți haina! O să încerc să desfac broșa.

Continuând să se amuze, Paul ascultă ordinul Gemmei. Fata porni energic lupta cu închizătoarea rebela.

— Nu reușesc, gemu ea supărată. Trebuie să trag de ea, poate se desface.

— Dar eu mai am nevoie de haină ca să ajung la muncă, deci nu văd decât o soluție.

Băgă mâna în buzunarul pantalonilor și scoase un bilceag. Il deschise. Roti lama ascuțită deasupra capului fetei. „Vai, nu!” — gândi ea disperată. Văduse deja chipul desfigurat al Lisei în fața rochiei sfâșiate.

— Oprește-te! țipă ea disperată. Ți interzic să tai rochia!

— Calmează-te! Nici n-am de gând să fac așa ceva.

Spunând acestea, Paul descusu buzunarul hainei lui și-l înmână foarte sobru Gemmei, împreună cu broșa agățată. Ea îl privi rușinată.

— Mulțumesc. Ți-ai distrus haina...

— Nu chiar. Un buzunar se poate înlocui foarte ușor.

— Cu atât mai bine. Fiindcă, de data asta, nu am intenția să te despăgubesc. Consider că ești singurul vinovat de acest incident.

— Fiindcă te-am sărutat în public? Să nu-mi spui că te interesează ce va spune lumea.

Gemma roși.

— Dar e ridicol! insistă el.

— Pentru pentru tine, replică fata și se îndreptă demn spre ușă.

Paul îi tăie calea.

— Unde te duci ?

— Ce întrebare ! Acasă.

— Nu vrei să bei un pahar la mine ?

— Nu, mulțumesc.

Gemma îi ocoli și se îndepărtă grăbită. La gară derobă, când își luă haina, el apărui din nou alături.

— Ești sigură că n-ai uitat nimic ?

Cu veșnicul lui surâs pe buze, îi întinse un teanc gros de bancnote. Gemma ezită un moment, apoi luă banii. Opri câțiva din ei.

— Îmi trebuie să-mi plătesc sania să mă întorc acasă.

Apoi, cu un pas ferm, porni spre recepție. Acolo se afla o urnă. Pe ea, cu litere roșii, pe fond alb, se putea citi : „Pentru orfani”. Gemma introduse toată suma, spre șocul recepționarului, care era gata să leșine văzând atâția bani oferiți.

— Noapte bună, domnule Vérignac, aruncă ea pe un ton calm. Și mulțumesc pentru această seară deosebit de instructivă.

Li întoarse spatele, se îndreptă spre ușă și ieși. Se urcă în prima sanie pe care o văzu. Paul apărui în fugă, uluit la culme.

— N-am crezut niciodată că o să-ți ții cuvântul.

Făcu o pauză, după care continuă :

— Ne vedem mâine, la zece, în centru ?

— Nu voi veni.

Se înclină și îi săr-tă lung mâna fină. Un licăr cunoscut îi strălucea în priviri.

— Ba da, o asigură el cu cinism.

CAPITOLUL 5

Cu degetele crispat pe poșetă, Gemma stătea rigidă pe locul ei în sanie. Încerca să se destindă. O vând subțire îi pulsa la tâmplă. Cum putuse s-o judece atât de greșit ? Îndrăznise să o creadă la-casă o sumă de bani, se îndoise de cuvântul ei, o sărutase fără rușine în public. Turbată de indignare, nici nu simțea frigul de afară. Sania o ducea în trap vioi pe străzile pustii, sub lumina palidă a lunii. Scoase din poșetă bucata de stofă cu pricina, trase puternic și desfăcu în cele din urmă broșa infernală. Furtă îl dispăru brusc. Realiză comical situației. Un schimb îl apărui pe buze.

Dar se stinse imediat. Gemma își încruntă sprâncenile. Din cauza sărutului își ieșise ea din fire și tel pierduse simțul umorului. Și totuși, nu i se întâmplase pentru prima dată. Mai fusese de zeci de ori sărutată până acum și în public, în lumina difuză a vreunui local de noapte și chiar în plină zi. Atunci, de ce reacționase atât de violent ? De ce încercase să scape de îmbrățișarea lui Paul ? De ce o revoltase în asemenea măsură gestul lui ?

Nu-i trebui mult timp ca să găsească răspunsul la întrebări. Paul o sărutase ca nimeni altul. Stă-

pînă pe experiența lui de seducător, avînd la activ nenumărate cuceriri, își adunase în sîrutul dat Gemmei toată dibăcia. Sub buzele lui posesive, tîmna fremătase și răspunsese cu aceeași pasiune, îmbrățișată de brațele lui puternice se pierduse cu totul. Privind totul retrospectiv, simți cum roșește de rușine. Ce reprezenta ea, oare, pentru acest Don Juan blazat? Un nume pe o listă deja foarte lungă? O pradă pe care o abandonezi după ce l-ai înfrînt rezistența? Cu un gest stîngaci își ștersese buzele, ca pentru a îndepărta astfel amintirea tulburătoare.

La vilă era așteptată cu nerăbdare. Toate luminile erau aprinse.

— Degeaba mă bombardați acum cu întrebări, declară ferm Gemma. Urc întîi să mă schimb. Lisa, cu puternicul ei simț de observație, remarcă că imediat ce Gemma era cam încordată. Fără o vorbă, o însoți, îi pregăti apa pentru baie și o ajută să se dezbrace. Când prietena ei începu să se demachieze, Lisa se retrase, tot în tăcere. Nefardată, goală, Gemma arăta acum ca o adolescentă delicată și foarte vulnerabilă. Fetele o așteptau emoționate, dar ea nu reușea să se grăbească. Făcea gesturi inutile. Apa caldă o relaxă. Parfumul sărilor de baie îi gădila plăcut nările. Într-un elan de risipă neobișnuit la ea, turnă în apă tot flaconul. „N-are nici o importanță” — gândi fata într-o poziție languroasă. „Măine cumpăr altul.” Măine? Tresări. Nu, fiindcă Paul o aștepta în centru și dacă vedea că nu apare, va porni în căutarea ei. Degețele i se încleștară convulsiv pe burete. Leși din cadă

și se ștersese rapid. Chiar dacă era absent, Pau Vénard reușea totuși să i se impună.

— Decl? Întrebă curioasă Angie, când ea coborî înfășurată în capotul de lână. Povestește! L-ai întâlnit?

— Da, răspunsese simplu Gemma.

— Ți-ai oferit o ceașcă de 'cacao fierbinte, pe care ai primit-o cu recunoștință. Se ghemui în fotoliul vechi de piele așezat lângă foc.

— E chiar așa de seducător ca în fotografie? Se interesă Joy fremătînd de curiozitate.

Gemma nu răspunsese imediat, dar verdictul fu următorul:

— Cu mult mai seducător. Este încântător — când îți dă silința, adăugă fata cu oarecare asprime.

— Și-a 'estat asupra ta puterea de seducție? Trei perechi de ochi erau ațintite asupra ei.

— Da și nu, admise misterios Gemma.

— Incepe cu începutul, ordonă metodică Angie. Ce ai făcut de fapt pentru ca el să te remarce?

— Nimic, replică Gemma calmă. El a venit spre mine și a început conversația.

„De fapt” — se gîndea Gemma cu tristețe — „este o descriere aproape fidelă a evenimentelor”. — M-a invitat la cină, apoi m-a condus la cazinou și am jucat la ruletă.

Fetele o priveau năucite.

— Cine te aude, șopti Joy abia respirînd, crezînd că toată viața ți-ai petrecut-o în tripouri. Ne spui asta pe un ton atât de indiferent.

— Oh! protestă Gemma. „Tripou” nu este termenul cel mai potrivit pentru un loc atât de respectabil, luxos și plictisitor. Jocul la ruletă nu are ni-

mic pasionant. Te așezi în jurul unei mese, mizezi pe un număr, care iese sau nu.

— Cu ce bani ai jucat ? întrebă Angie.

— Cu banii lui Paul Vérignac.

— Ai câștigat mult ?

Gemma își plimbă privirea gânditoare asupra prietenelor sale, pregătindu-și efectul cuvintelor. Rosti apoi cu emfază în fața auditoriului care aștepta cu sufletul la gură :

— Trei mii de lire.

Joy scoase un strigăt înăbușit.

— O avere ! Ați împărțit banii ? Cât ți-a dat din ei ?

— Pe toți, răspuse Gemma, ale cărei maxilare se contractară la amintirea penibilei scene.

— Ce ? ! răcni Angie. Ți-a făcut cadou trei mii de lire ?

Pradă emoției, vocea n-o mai asculta.

— Păi, atunci... suntem bogate ! urlă ea aruncându-și carnetul care ateriză pe parchet cu un zgomet surd.

— Unde sunt banii ? întrebă șoptit Lisa.

Gemma lăsă ochii în jos și rămase cu privirea pironită la ceașcă.

— Nu-i mai am. I-am donat pentru o acțiune caritabilă.

După această declarație urmă o tăcere consternată.

— Ai... donat... tot ? riscă Joy, cu o voce care parcă nu era a ei. Nu ai păstrat... nimic ?

— Doar atât cât să-mi plătesc sania la întoarcere.

— De ce ? o întrebă Lisa.

Ridicând bărbia, Gemma își privi lung colegile.

— Fiindcă sunt împotriva jocurilor de noroc.

— Altul este motivul, nu-i așa ? insistă Lisa.

— Da, recunoscu Gemma.

Și cu o voce vibrantă adăugă :

— Din... din cauza lui. Am hotărât că eventualul meu câștig îl donez pentru o acțiune caritabilă. Văzând suma enormă, a crezut că revin asupra hotărârii mele. Asta m-a scos din sărite. Apoi, el...

Se opri brusc.

— Continuă, o imploră Angie.

Gemma bău dintr-o înghițitură toată ceașca.

— În timp ce dansam, el a devenit foarte îndrăzneț, l-am pus la punct și am plecat.

— După ce ai depus banii ?

— Da.

Angie reprezenta imaginea vie a dezolării.

— Și cu asta, basta ! Gestul acesta spectaculos era exact ceea ce trebuia pentru a-i trezi curiozitatea. Dar după cearta pe care ați avut-o, a picat exact ca nuca-n perete. De-acum înainte să-ți iei adio de la vreo întâlnire cu el.

Gemma tăcea. Printre pleoapele aproape închise, urmărea ultimele tresăriri ale focului care se stingeă încet.

— Gemma ! strigă Angie aspru. Ne mai ascunzi și altceva ?

— M-a invitat să ies mâine cu el. I-am spus să nu conteze pe mine.

— L-ai refuzat ? Ți dai seama ce spui ? ! explodează Angie scoasă din fire. Doar știi foarte bine ce reprezintă această experiență pentru noi. Permisiți

atât de bine. Putem ști și noi ce ți-a făcut de te-a adus în starea asta ?

- M-a sărutat,
- Și ai hotărât să abandonezi totul pentru că te-a sărutat ? Ești nebună, complet nebună !
- Nu știi ce vorbești ! contraatacă Gemma violent. Tu nu-l cunoști ! Este atât de stăpân pe el, atât de sigur pe farmecul lui ! E insuportabil !
- Ți-a făcut vreo propunere concretă ? i-o reteză Lisa.

- Nu i-am acordat timpul necesar, răspunsă Gemma indignată. Din fericire, deoarece cu astfel de bărbați, dacă le dai un deget, nici nu-ți dai seama când ți-au luat toată mâna, concluzionă ea fără menajamente.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, întreruptă în curând de perseverența Angie.

- Referitor la întâlnirea de mâine... ai anulat-o categoric ?

- Nu, făcu Gemma cu o voce abia auzită.
- Perfect. Atunci, va avea loc. Și să nu mai vii să-mi spui cât de îndrăzneț e Paul Vèrignac. Nu uita că pentru el tu nu reprezinți decât o simplă pradă, la fel ca oricare alta. E normal să-ți faci avansuri. E logica unui asemenea individ. Tu l-ai respins și totuși el insistă să te revadă. Aici se ascunde în mod sigur ceva. Dacă iar te atacă, respinge-l din nou.

- Cred că e uimit că a întâlnit pe cineva care îndrăznește să-i opună rezistență, șopti Joy gânditoare.

- Fiindcă nu te cunoaște, poate își imaginează că tot comportamentul tău e calculat, interveni Lisa

cu subtilitate. Când își va da seama de greșală, te va lăsa pur și simplu în pace. Sau, din contră, alina atunci va ataca serios problema.

- Teoretic, totul pare atât de simplu, se plânse Gemma.

- Dar... **este** simplu, afirmă Angie. La ce oră aveți întâlnire ?

- La zece.

- Du-te la culcare și nu-ți mai face griji, Gemma. Nu o să lăsăm noi lupul cel rău să mănânce oița neînnoată.

*

*

*

Gemma rămase blocată când privi pe fereastră o două zi dimineața. Chici și vremea era împotrivă ei. Un soare orbitor strălucea deasupra stațiunii. Cele trei complice o agasau, o împingeau, se agitău în jurul ei ; cât ai bate din palme, era fardată, cofată, îmbrăcată în salopeta de schi.

- Trebuie neapărat să porți ochelarii de schi, îi aminti Angie. Îți țin mai bine peruca să nu cadă.

- Da, mormăi Gemma.

Dacă se mai învăteau mult în jurul ei, o înnebunau de-a binelea. Aproape de centru, fetele o părăsă. Ea stătea gata să explodeze de nervi. Nici urmă de Paul.

Se așeză pe un zid scund de piatră. Deodată întrezări o speranță : dacă Paul luase refuzul ei în serios ? Atunci nu va veni la întâlnire. Dar chiar în acel moment auzi aproape un clinchet de clopotei.

Paul sări din sanie și se îndreptă grăbit spre ea.
— Bună ziua ! Ce mai faci ?

După ce schimbă câteva vorbe se urcă amândoi în sanie. Gemma privi cu oarecare jenă spre cel care conducea sania lui Paul. Informațiile obținute de Lisa de la el se dovediseră foarte proaste. Nici nu îndrăznea să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă, din nenorocire, Paul Vérygnac ar afla că omul lui acționează pe două fronturi.

Sania se puse în mișcare, trasă de doi cai superbi.

— Gestul tău generos a stupefiat lumea, îi șopti la ureche o voce plăcută. La hotel nu se vorbește decât despre tine. Receptorul dorea să-l anunțe pe secretarul asociației că poate să-ți multumească personal. Am depus toate eforturile posibile să-l determin să renunțe la idee. Am procedat bine, nu-i așa ?

— Da, suspină ușurată Gemma.

Perspectiva unei astfel de întâlniri nu-i prea surâdea.

— Deci, se interesă Paul, nu ai nici un fel de regrete ?

— De ce ? Nu am avut nici o clipă impresia că banii îmi aparțineau. Dar... nu luăm trenul ? Într-o bună zi deodată, pentru a schimba subiectul conversației.

— Nu, la ora asta probabil că este arhiplin. Vom lua un mijloc de locomotie mult mai rapid.

— Îți arată o clădire mare, pe fațada căreia stătea scris cu litere groase, negre, „Heliport”. Chiar în acel moment, un aparat se ridica zgomotos în aer.

— Un elicopter ?

Amuzat și îngăduitor, Paul zâmbea.

— Nu ai zburat niciodată cu așa ceva ?

Gemma făcu semn energetic din cap. Teamă de a rămâne singură cu el se risipi brusc. Ochii fetei străluciră ca ai unui copil care primește în dar jucării mult visate.

Căboră din sanie: Cu schiurile amândurora pe umăr, Paul se îndreptă spre un aparat care se pregătise de decolare.

— Lasă capul jos, strigă el pentru a acoperi vârful motorului.

Se urcă în carlinga strâmtă și se așeză pe locurile înguste. Își prinseră centurile. Paul îi făcu un semn pilotului. Deasupra capetelor lor, elicea elicopterului lovea tot mai puternic aerul.

Decolarea se desfășurase lin, spre marea ușurare a Gemmei. Simți totuși o ușoară amețeală care o făcu să stea rezemată de scaun. Ocrotitoare, mâna lui Paul se așeză peste a ei. Fata se întoarse spre el, zâmbindu-i cu recunoștință. Aparatul făcu un viraj și luă cu asalt piscurile munților. Gemma mai avu o tresărire, apoi se abandonă încetul cu încetul plăcerii zborului. Cu nasul lipit de geam, privea peisajul cu o bucurie copilărească.

— Privește ! Trenul de Ferri. Ce mici sunt vagoanele ! Parcă sunt un șirag de mătinii.

Tăcerea însoțitorului său o făcu la un moment dat să-și dea seama de naivitatea ei. El, care era obișnuit cu astfel de aparate, probabil că o consideră cam prostută. Gemma tăcu și abia atunci își dădu seama că el tot o ținea de mână. Încercă să se elibereze. Paul o strânse mai tare și Gemma se întoarse spre el. Bărbatul își scosese ochelarii de

soare și o privea intens, cu o expresie greu de definit. Îi sărută mâna delicată și apoi îi dădu drumul pentru a-i arăta ceva interesant pe fereastră. Zburau deasupra masivului Matterhorn, presărat cu schiori.

Peisajul era de o frumusețe covârșitoare. Gemma își ținea respirația. Munții inspirau oarecare teamă.

— Ai schiat vreodată pe zăpadă proaspătă ?

Pe o astfel de zăpadă se avântau doar schiorii experimentați, departe de pârtiile jalonate pentru muritorii de rând.

— Doar de vreo două, trei ori.

— Vrei să încerci și acum ?

Gemma simți o notă de provocare în vocea lui și atunci se hotărî.

— Da, spuse ea ridicând capul.

— Perfect, aplaudă Paul. Principiul este simplu: Trebuie doar să te lași purtată, deconectată, ca și cum schiurile ar face totul singure. Dacă ți se pare prea greu, te oprești și o luăm pe pârtie. Și, mai ales, nu intra în panică. De acord ?

Gemma acceptă și își puse ochelarii cu multă atenție pentru a nu deranja peruca. Îmbrăcat în salopetă neagră, Paul se profila vizibil pe fondul alb imaculat.

— Nu-ți fie teamă. Sunt lângă tine.

Trăgând aer adânc în piept, Gemma își orientă schiurile spre Italia și porni.

Încetul cu încetul, prinse curaj și începu să simtă plăcerea coborârii. Aruncând o privire rapidă spre Paul, observă că acesta rămânea la același nivel cu ea, gata să-i sară în ajutor la nevoie. De-parte de pârtia aglomerată, liniștea era deplină;

zgomotul doar de scârțâitul schiurilor și zgomotul respirației. Gemma se avânta tot mai mult. Lua viteze ample și se întorcea să admire curbele elefantice pe care le desena pe zăpadă proaspătă. Plăcerea cursei o îmbăta.

Ajunseră pe o porțiune unde zăpada nu mai era afânată ci compactă și dură. Paul o depăși pe Gemma pentru a-i croi o pistă pe creasta înghețată. Coborârea nu se mai sfârșea. Gemma începu să simtă o durere ușoară în picioare, dar plăcerea vitezei nu o părăsi. Văzând o nouă suferință cu zăpadă afânată, se lansă în improvizații interesante. De acum înainte, după ce cunoscuse aceste senzații incredibile, nu va mai putea niciodată să schieze pe pârtii obișnuite. Ametită de experiența fără seamăn, izbucni într-un râs fericit.

Râsul lui Paul explodă ca un ecou. Plin de entuziasm, el execută un salt riscant și ateriză impecabil câțiva metri mai jos. Temerară, Gemma îl imită, în loc să înconjoare denivelarea care-i servise lui ca trambulină. Fata se lansă în aer cu ge-nunchii îndoiți pentru a amortiza șocul aterizării. Pentru o clipă exultă, convinsă că încercarea îi reușise perfect. Însă atunci mușchii pulpei, prea solici-tați, cedară. Ea căzu pe spate și porni să se rostogolească pe panta abruptă. Schiurile i se desprinsă automat, cu un pocnet sec. Gemma încerca să frâneze cu betele.

Scoase un strigăt. Avea un singur gând : să oprească rostogolirea cu orice preț. Încerca să-și afunde călcâiele în zăpadă. Parcă toate forțele o părăsiseră și orice efort era zadărnice.

Picioarele îi atinse-ă deodată ceva solid. Ame-

țită de violența șocului, Gemma deschise ochii în spăimântată. Cu mâna tremurând, îndepărtă zăpada care-i acoperea lentilele ochelarilor și îl zări pe Paul plantat în fața ei și sprijinit în bețe. Acesta se aruncase de-a curmezișul pentru a opri căderea ei.

Cu o voce îngrijorată o întreabă :

— Gemma, te-ai rănit ?

— Nu, răspunse ea, pipăindu-și coastele. Ni mic rupt.

Avea dureri în tot corpul.

— Te poți ridica în picioare ?

— Da.

Ea se ridică încet, ușor mirată că el rămase sprijinit în bețe în loc să-i dea o mână de ajutor. Când o văzu sus, el se destinse puțin.

— Acum o să facem cale-ntoarsă, foarte încet. Stau în spatele tău. Sprijină-te în bețe. Ai înțeles ?

— Da, dar nu înțeleg de ce...

Gemma tăcu brusc, înmărmurită. La cinci metri distanță nu era decât un gol imens. Apărând-o cu trupul lui, Paul o împiedicase să se prăbușească în prăpastie. În urma șocului, fata simți cum i se înmoaie picioarele, se clătina și crezu că o să loșine.

— Gemma !

Vocea lui Paul, aspră, autoritară, o readuse la realitate.

— Nu-i momentul să cedezi acum !

Întoarse spre el o privire plină de spaimă. O singură mișcare grețică și ar fi căzut amândoi. În-cercă să zâmbească și dădu din cap.

— E în regulă !

Ajutându-se de bețe, Gemma începu să urce panta. Treceul părea interminabil. Paul o urmărea pe ea cu pas, gata să-i sară în ajutor dacă era nevoie.

— Încă puțin efort. Aproape am ajuns.

Când ajunseră, în cele din urmă, pe un mic platou, Gemma tremura epuizată.

— S-a terminat, îi șopti însoțitorul ei. Acum te poți odihni.

Gemma se prăvăli la pământ și-și scoase ochelarii. Paul plecă să-i caute schiurile, iar când reveni îngenuche lângă ea.

— Tremuri ?

Bărbatul își scoase mânușile și începu să-i maseze mâinile, vorbindu-i continuu pentru a o trezi încreșt la realitate.

— Trebuia să bănuiesc, o ironiză el cu afecțiune. O recidivistă ca tine nu putea să-și aleagă un loc mai bun de cădere. Marginea unei prăpastii, bineînțeles ! Ți-e mai bine ? Te-ai mai încălzit ?

— Da, articulă slab fata.

El îi masa mâna dreptă. Gemma își puse cea-taltă mână pe a lui. Paul ridică privirea spre ea.

— Tu... tu-mi-ai salvat viața.

Vorbea cu greutate.

— Aș fi căzut în prăpastie dacă nu erai tu...

Vocea îi se curmă. Continuă cu mare efort :

— Puteam să te trag după mine...

Privirea ei albastră se cufundă în ochii lui negri.

— Cum... cum voi putea să-ți mulțumesc vreodată ?

— Gata cu lamentările, o interrupse Paul pre-făcându-se supărat.

li întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice.

— Erai în grija mea. Trebuia să-mi dau seama că nu ai condiția fizică necesară pentru o astfel de cursă. O să continuăm mai încet. Coborârea este acum mai ușoară. Totul va fi bine.

Problema fiind acum lămurită, el vru să pornească la drum. Gemma îl apucă de mână, neașteptat.

— Paul, șopti ea foarte încet, cu privirea ridicată spre el.

Cuprinsă de un impuls irezistibil, se ridică în vârful picioarelor.

— Mulțumesc, spuse dintr-o suflare.

Își apropie obrazul de al lui și respirația ei căldă atinse gâtul lui musculos. Dar imediat se retrase, parcă speriată de propriu-i curaj.

Dar nu reuși totuși să împiedice brațele puternice să o înlănțuie. Ținând-o strâns la piept, Paul se aplecă spre ea. „Gemma, Gema, Gema”, repetă el în timp ce-o săruta ușor, abia atingându-i buzele. Gemma tresări. O dorință puternică o învăluie, dogoritoare ca o flacără. Sărutul care urmă părea să nu se mai sfârșească. Degetele lui Paul începură să răsucească șuvițele ei blonde.

Gemma fu cuprinsă de panică. Dacă el continuă tot așa, cu siguranță că peruca ei, care rezistase eroic până acum, era în mare pericol! Ar fi făcut orice ca Paul să nu descopere șiretlicul.

Încercă să se desprindă din îmbrățișare, dar el o strânse și mai tare. Continua să o sărute tot mai pătimas.

— Paul! țipă Gemma ascuțit. Lasă-mă!

Își închipuia cu groază că se apropia clipa fatală în care buclele false vor ajunge în zăpadă.

Lasă-mă! repetă ea și mai agitată.

Luptând din toate puterile, reuși să se elibereze din brațele lui. Cu un gest nervos, își aranjă grăbită pletele blonde.

— Pot să știu ce-i cu tine? răcni Paul, cu chipul schimonosit de furie.

— Luptă prin surprindere, Gemma răspuse cu stângăcie.

— Credeam că deja ți-am spus. Nu suport geoul acesta de efuziuni.

— Minti! Simțeau tot atâtă plăcere ca și mine.

— Nu-l adevărat! Eram încă sub influența șocului, tu ai profitat. Nu te apropia! urlă Gemma.

El rămase încremenit.

— Ce figură!

Maximarele i se crispară.

— Nu știu ce joc e ăsta, Gemma, dar vreau să te previn că nu-mi place deloc. Credeai că eu pot rămâne stână de piatră când tu te arunci de gâtul meu? scărșni el cu o voce plină de sarcasm.

— Eu... eu nu joc nimic, protestă slab Gemma. Și ții foarte bine că te-am sărutat din recunoștință.

O fulgeră cu privirea și îi întoarse spatele. În timp ce el își fixa schiurile, Gemma se grăbi să-și aranjeze peruca și ochelarii. Uitându-se în altă parte, el așteptă ca ea să-și termine pregătirile.

— Merg eu înainte. O iei pe urmele mele. Gata cu figurile pe zăpadă. Voi fi încântat să ajungem într-o zi până jos, șuieră el furios.

Își luă avânt și porni. Gemma îl privi mahnită și îl urmă. Care era o iluzie optică? Dintr-o dată, zăpada i se păru cenușie, chiar murdărie.

CAPITOLUL 6

Ajunseră în vale fără probleme. La frontieră, vameșul le viză pașapoartele. La Cervinia, Paul o conduse la un restaurant mic dar select. Mâncară cu poftă, dar vorbiră foarte puțin. Gemma ar fi preferat ca Paul s-o ignore pur și simplu. Dar el o trata cu o politețe excesivă, așa cum te compozi fața de cineva a cărui prezență e inoportună. Conversația se îndreptă apoi spre amintirile de călătorie ale lui Paul, care evocau țări exotice total necunoscute fetei.

La început rănită, apoi umilită de atitudinea lui, Gemma simți în curând cum o cuprinde furia.

La sfârșitul mesei, Paul decretă că ea nu era în stare să se întoarcă la Zermatt pe schiuri și hotărî că e mai bine să meargă înapoi cu sania.

Gemma s-ar fi plimbat cu plăcere pe străduțele stațiunii, însă acceptă propunerea fără să crâcnească. Se îndreptară rapid spre rândul de sanii care staționau în fața restaurantului, și se urcară în una dintre ele. Paul se așeză vizavi de ea. Scoțând pachetul de țigări, îi oferî și ei una.

— Nu, mulțumesc, nu fumez, șopti Gemma.

Paul își aprinse una și se rezemă comod de spătorul banchetei. Printre pleoapele întredeschise, îi arunca tinerei priviri insolente, apoi își îndreptă atentativ atenția în altă direcție, înăbușindu-și un zâmbet. Gemma tăcea. Tinea pumnii strânși sub pătură; clocotea de indignare. Poate îl rănise respingându-l atât de brutal. Dar nu avea de ales. Una știe ce s-ar fi întâmplat dacă descoperea... perusea și toate celelalte. Oare la ce se gândea el acum? La faptul că ea îi respinsese din nou avansurile? La asta nu explica reacția lui atât de violentă. Parcă era un copil cărui i s-a refuzat o bombă. Un bărbat așa de seducător nu era obișnuit să fie respins. Dar nu era un motiv pentru un astfel de comportament. În definitiv, ea avea tot dreptul să se sustragă avansurilor lui.

După ce-și termină țigara, Paul aruncă neglijent muiul și începu o conversație, conștiincios și plin de răbdare, ca un unchi atent care-și plimbă nepoata cum obtuză.

Când ajunseră la intersecția care ducea la Zermatt, Gemma explodă :

— Inutil să-ți mai dai silința!

Bărbatul ridică întrebător o sprânceană.

— Poftim?

— Încetează cu teatrul ăsta, repetă Gemma furioasă. Nu trebuie să te simți obligat să mă disprețuiești.

Arun când nervoasă pătura cu care era învelită, fata ceru să oprească sania.

— Unde pleci? strigă Paul iritat. Mai avem cel puțin trei kilometri până ajungem în stațiune.

— Prefer să merg pe jos trei kilometri decât să

mai stau un minut alături de tine. Dacă ești bosumflat, stai singur !

Maxilarele lui Paul se crispară.

— Cine ți-a spus că sunt bosumflat ?

— Ce ciudat ! Poate doar mi s-a părut, îl ironiză Gemma.

Sania încetinise, iar Gemma sări jos și își trase schiurile cu un gest hotărât. Paul o urmă, o prinse cu putere de braț și o întoarse cu fața spre el. Din ochi îi ieșeau flăcări. Conducătorul saniei urmărea scena cu mult interes.

— O să te duc înapoi întreagă și nevătămată, fie că vrei sau nu. Urcă înapoi imediat...

— Nu ! urlă Gemma. Nici nu se mai pune problema să merg cu tine. N-ar fi trebuit să accept să te urmez.

— Dar de ce ai făcut-o, dacă nu-ți place ?

— Fiindcă...

Gemma își mușcă limba și tăcu imediat. Se uitau unul la altul furioși, sub privirile tot mai fascinante ale conducătorului saniei. Ea se întoarse și întinse mâna sore schiuri.

— N-ai înțeles ? strigă Paul exasperat. Am spus că te conduc acasă și exact asta am să fac.

— Iar eu, ți-pă fata mâniaoasă, vreau să merg singură ! Nu mai suport prezența ta !

— Ah... o persiflă el. Dacă-mi aduc bine aminte, ai fost foarte explicită în privința asta.

Bădăranul ! Făcea aluzie la ceea ce se petrecea pe munte.

Cu ochii strălucitori de furie, Gemma ridică mâna pentru a-l palmui, dar el se feri la timp și îi imobiliză brațul.

Privind-o fix, cu o mânie controlată, el rosti printre dinți :

— Cu isterice ca tine nu există decât o soluție.

O luă în brațe ca pe un fulg și o trânti fără menajamente în sanie. De data asta se așeză lângă ea și o ținu strâns.

— Dă-î drumul ! strigă el la conducătorul saniei, și nu te mai amuza atât !

Acesta își luă o mutră serioasă și porni cu caii la trap. Gemma se foia în toate părțile, dar brațul lui Paul care-i înconjura talia o ținea pe loc. Văzând că orice efort este inutil, renunță și privi amenințător spre Paul.

— Îi disprețuiesc pe bărbații care n-au alt argument pentru a se impune decât forța mușchilor ! Îi aruncă ea tăios.

— Iar eu, îi replică el pe același ton, am oroadă de fetele care-și imaginează că sexul lor le dă dreptul să acționeze irațional și stupid.

— Desigur că farmecul tău incomparabil le determină să procedeze așa, răspunse Gemma.

— Farmecul meu nu-ți place ?

Fata zâmbi. Se pare că nu apreciasse remarcă el ironică.

— Cred că are ceva... mecanic, explică ea calm. Ca să înțelegi mai bine, mă duce cu gândul la electricitate, care stinge sau aprinde becul, după dorință, apăsând doar pe un buton. Cineva într-adevăr fermecător este așa mereu, nu cu intermitențe. Este tot timpul și cu toată lumea, chiar dacă reacțiile pe care le suscită nu sunt întotdeauna cele pe care dorește să le provoace. De asemenea, persoana respectivă trebuie să fie suficient

de matură pentru a nu se lăsa influențată de eventuale manifestări de respingere pe care le-ar da clasa.

Bratul lui Paul îi strânse mai tare talia.

— Deci consideri că eu nu sunt suficient matur pentru tine ?

Ochii lui se îngustară și o scânteie periculoasă se aprinse în adâncul lor.

— Făcându-se că nu a perceput semnalul, Gemma își continuă atacul.

— Exact. Consider că ești arrogant, vanitos...

Degetele lui Paul cuprinseseră ca o gheară gâtul grațios al fetei. Ochi în ochi, el îi spuse găfâind :

— Cred că-mi va face mare plăcere să-ți demonstrez contrariul.

Gemma clipi înspăimântată. Era evident că ea nu mai putea controla cursul conversației.

— Ești un... ! Spune-ți să oprească sania și să-mă să cobor. Ai înțeles ? Băiete, oprește imediat ! Vreau să cobor !

Cel interpelat rămase întepenit pe locul său iar Paul izbucni în râs.

— Degeaba te agiți. Știe că nu va primi nici un bacșiș dacă oprește din nou.

— Îi aruncă Gemmei o privire nedumerită.

— De ce mă agrezezi de fiecare dată ? întrebă el brusc. Te porți așa cu toți bărbații, sau eu sunt singurul care beneficiez de acest tratament preferențial ?

— Nu-i treaba ta !

— Zău ? Eu sunt de altă părere.

— Îi apucă bărbia între două degete și o obligă să se întoarcă spre el.

— Să vedem, Gemma. Ți-e frică oare de mine ?

— Bineînțeles că nu, protestă fata. Dar știi că nu mi place să fiu... manipulată, adăugă ea spunând că acest termen bandal va fi suficient de explicativ.

— Foarte ciudat ; nu cu mult timp în urmă aș fi jurat contrariul. Într-adevăr nu înțeleg de ce m-ai respins așa de brutal. Cred că nu te gândeai că ti-ai fi putut face ceva rău, în plină natură și pe un asemenea ger.

Obralii Gemmei deveniră din nou ca purpura.

— Ce-ar fi să schimbăm subiectul ? Până la urmă o să cred că ești un obsedat, rosti ea pe un ton sever.

Ochii lui Paul deveniră parcă și mai negri. Dar înainte să-i poată da replica, sania se opri în mijlocul pieței. Cu un suspin de ușurare, Gemma își îmbrănci însoțitorul și sări jos. Paul nu făcu nici un gest ca s-o oprească. Cu schiurile pe umăr, fata se îndepărtă în pas vioi. Pocnetul bicicului se auzi în urma ei. Cu capul în jos, își făcu loc prin mulțime. În curând ajunse pe o stradă mai liniștită. Era cea care ducea la vila „Domino”. Zăpada înăbușea zgomotul pașilor, așa că ea tresări violent când se auzi apostrofată de o voce prea bine știută :

— Ți-ai uitat ochelarii, explică adversarul ei înținzându-i obiectul.

— Ah, da ! se bălbăi Gemma surprinsă. Mulțumesc.

Întinse mâna ca să și-i recupereze. Dar el îi prinse bratul.

— Mereu ești nervoasă. Vreau să știu, de ce mă scoți mereu din sărite ?

Gemma lăsă ochii în jos.

El o privea insistent.

— Ai plâns ?

Tonul lui era dur, aproape acuzator.

— Eu ? De ce să plâng ? Doar nu crezi că o să-mi murdăresc batista din cauza unui individ ca tine, protestă Gemma, conștientă că atacul este cea mai bună apărare.

— Dumnezeule ! oftă Paul disperat. Să mai fii calm !

Îi șopti printre dinți :

— Vrei să ieși mâine cu mine, da sau nu ?

Fata îl privi mânioasă.

— Da ! exclamă ea copleșită. Cu toate că nu meriți. După ceea ce s-a petrecut azi...

Cascada lui de râs aduse și pe buzele tinerei un zâmbet șovăielnic.

— Facem pace ? Nu ne mai certăm ?

Gemma îl privi întrebător.

— Dacă-mi promiți că nu-mi mai dai motive, sunt de acord.

Paul se înfruptă ușor.

— Nu putem să avem doar dispute... amicale ? Izbucniră amândoi în hohote și Paul o cuprinsese de mijloc.

— Te conduc.

— Nu ! sări ca arsă Gemma. Nu este nevoie.

Punându-și mâinile pe umerii ei fragili, Paul o fixă cu privirea.

— Gemma, spuse el cu o voce surdă. Ești cumva căsătorită ?

Ochii albaștri se căscară de uimire.

— Doamne-Dumnezeule, nu ! De ce ?

— Atunci poate ești logodită sau pe punctul de a te logodi ?

— Nu. Nu există nici un bărbat în viața mea.

Dar de-l cu toate întrebările astea ?

— Ți le pun fiindcă nu mă lași niciodată să te conduc, explică el ridicând din umeri.

— Te asigur că greșești. Sunt la Zermatt cu niște prietene. Ne cunoaștem de foarte multă vreme și nu vreau să mă sâcâie cu întrebări despre tine. Ceea ce se va întâmpla, dacă ne väd împreună.

— Nu vrei să le povestești despre... mine ?

— Nu.

Fără cea mai mică urmă de ironie, el adăugă :

— Ei bine, Gemma, procedează așa cum doaresti. Ne întâlnim mâine. Să nu-ți aduci schiurile de data asta.

Silueta înaltă se înclină ceremonios și sărută mâna fetei. Ochii negri se întâlniră cu cei albaștri într-o privire scurtă, și Paul se îndepărtă.

* * *

Săptămâna care urmă se scurse ca un vis. Gemma se întâlni cu Paul în fiecare zi. Într-o dimineață merse-ă la un curs de deltaplane care se deschisese de curând aproape de stațiune. Gemma urmărea încântată evoluția lui Paul care pilota expert un aparat în culori strălucitoare. Înfruntând cu îndemânare curenții de aer, el ateriză lin în fața ei.

- E minunat! exclamă Gemma, entuziasmată ca un copil.
- Vrei să încerci? îi propuse Paul. Te învăț eu.
- Cred că voi avea nevoie de multe lecții, obiectă Gemma.
- Încă un motiv ca să începem chiar acum! La sfârșitul zilei, Gemma efectuase un timid prim zbor.

- Ai talent, aprecie cu mândrie Paul. Într-o lună devii o adevărată campioană.

"Într-o lună...", se gândi Gemma. Atunci va fi din nou la Oxford și, aplecată asupra cursurilor, își va pregăti examenele de sfârșit de an. Deocamdată, alungă acest gând din minte.

Nu dorea să mediteze la așa ceva, se distra prea bine în compania lui Paul. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat ca el. A avea o dezinvoltură ușure, mișcare, părea că toată lumea este a lui.

Alegeau de acum locurile mai puțin aglomerate, se refugiau în restaurante discrete, cu meniuri deosebite și cufundate în lumină difuză. După cină, dansau până la ivirea zorilor. S-au întors și la cazărmă, unde Gemma constată cu surpriză că noaptea jocul se pierduse de neașteptat. Paul a preluat jocul și, contrar tuturor așteptărilor, a câștigat.

Purtau conversații lungi. Cu toate acestea, Gemma avea impresia că Paul evita deliberat problemele personale. Discuta cu plăcere despre muzică sau literatură, dar nu spunea practic nimic despre trecutul său ori despre afaceri. Din frânturi de cuvinte, Gemma află că era născut în Provence și că părinții lui se despărțiseră când el era foarte

mic. Impedul industrial al tatălui său fusese organizat astfel încât era suficient ca acesta să dea câteva semnături unui împuternicit, pentru ca totul să meargă bine și să prospere.

Mai Gemma nu era prea vorbărească. Dacă vorbea cu plăcere despre familia ei din nordul Angliei, când venea vorba despre trecutul apropiat din trecut. Acest mister îl mira pe Paul, dar nu arăta nici o curiozitate. Dacă, într-o discuție, Gemma îi vorbea pe ale lui. Dacă, într-o discuție, Gemma îi vorbea pe ale lui. Dacă, într-o discuție, Gemma îi vorbea pe ale lui. Dacă, într-o discuție, Gemma îi vorbea pe ale lui. Dacă, într-o discuție, Gemma îi vorbea pe ale lui.

Se comporta ireproșabil. Se mulțumea cu săruturile oferite de ea. Nu încerca să-o rețină împotriva vântului ei. O privea ușor amuzat, puțin ironic.

Dehizarea devenise pentru Gemma a doua natură. Dubla personalitate nu o deranja. Trecea de la una la cealaltă cu o dezinvoltură de care nu se crezuse niciodată capabilă.

În plimbările lor, Angie și Lisa întâlniseră doi schiori britanici care se antrenau pentru viitoarele jocuri olimpice, cu speranța că vor fi selecționați în echipa națională.

Joy frecventa asiduu cursul de schi și pe instructorul ei. Fiecare dintre fete avea și program independent, fără a se preocupa prea mult de celelalte prietene. Doar Angie continua să-și noteze în carnet toate detaliile derulării experimentului.

Totuși, într-una din zile, își convocă prietenele la o discuție.

- Nu se mai poate continua așa, declară ea intrând direct în subiect. Se pare că ați pierdut din vedere motivul principal pentru care ne aflăm aici!
- Nu suntem singurele, aruncă Joy întepată.
- Dezertarea voastră m-a obligat să procedez astfel, replică trufaș Angie. Dar nu despre asta este vorba, continuă ea imediat, văzând zâmbetul ironic de pe buzele lui Joy. Nu ne-au mai rămas decât două săptămâni de vacanță și Paul Véring nu a cedat.
- Nu ieșim împreună decât de cincisprezece zile, protestă Gemma. Nu uita că avem de-a face cu un celibatar înrăit. Nu va ceda atât de ușor.
- Într-adevăr, aorobă Angie mărinimoasă. Tocmai de aceea va trebui să adoptăm o strategie mai... ofensivă, pentru a-l determina să-ți ceară mâna. De ce n-am încerca să-l facem gelos, de exemplu?
- Nu! se opuse violent Gemma.
- De ce nu? întrebă Lisa uluită.
- N-o să mergă, observă Gemma. Niciodată Paul nu va cădea într-o asemenea capcană. Atât cât îl cunosc, strategia aceasta îl va îndepărta mai degrabă decât să-l apropie.
- Bine, admise scurt Angie. Atunci să găsim altceva.
- De acord, dar ce anume?
- Ce-ar fi ca Gemma să-l anunțe că în curând va trebui să plece? propuse calmă Joy.
- Nu cred că-i o idee bună, obiectă Angie. E în stare s-o urmeze în Anglia. Nouă ne trebuie o metodă prin care să-l determinăm să se hotărască aici, în Elveția.

- Mica adunare se cufundă în tăcere.
- Nu credeți că Gemma trebuie să fie cea care provoacă șocul salutar care să-l împingă pe Paul la pasul hotărâtor? remarcă în cele din urmă Lisa.
- În încăperea, tensiunea creștea.
- Am impresia că Paul trebuie... stimulat. Până acum, Gemma a fost pentru el o fată dragută, cu care l-a făcut plăcere să se plimbe, și atât. Cred că a sosit momentul să o vadă pe Gemma din alt unghi. O femeie radioasă și sigură de farmecul ei, de exemplu.
- Mă vedeți în rol de seducătoare fandosă? protestă Gemma. E ridicol!
- Seducția, la fel ca orice lucru, se poate învăța, observă sentențios Lisa.
- Îți asumi tu sarcina educării ei? făcu Joy cu ochii rotunzi. Te vezi în postura de profesoară de seducție?
- Îmi lipsește partea practică, recunosc Lisa cu modestie. Dar cunoștințele mele teoretice în domeniu nu sunt deloc neglijabile.
- Crezi că i le poți transmite Gemmei?
- Nimic mai simplu, le asigură liniștită Lisa. De altfel, putem începe imediat.
- Și în fața unei asistențe complet subjugate, Lisa începu să-i predea Gemmei prima lecție de „farmec feminin”. Prima problemă: mersul.
- Nu, nu așa. Doar nu ești grenadier. Uită-te la mine.
- Trecând la practică, Lisa efectua un tur complet al camerei.
- Bustul ușor înclinat, îți unduiești discret șoldurile. Nu așa de mult! Nu-ți cer un dans din bu-

ric! Ajunge un balans ușor. Acum e mai bine! strigă deodată profesoara. Mult mai bine. Să trecem la lecția a doua: despre gesturi.

Gemma luă ascultătoare paharul oferit de Lisa, — Când el îți vorbește, plimbă neglijent degetul pe buza paharului, cu un aer gânditor. Este foarte sugestiv. Când bei, fă-o foarte lent și nu-ți lua ochii de la el.

— Lisa, se răsti Gemma indignată, doar nu crezi că mă pret... la toate maimuțările astea. Este... imoral!

— Încearcă, se încăpățână Lisa. Și scutește-ne de comentarii.

Gemma execută după ce făcu multe nazuri.

— Acum încearcă să faci ochii mari când îți vorbesc.

— Lisa, uiți cu cine avem de-a face. Este ca și cum mi-ai cere să mă joc cu focul.

— Nici vorbă, spuse Lisa pe un ton domol, toată mimica trebuie să fie foarte discretă.

— Știi multe chestii, șopti Joy fascinată.

— Bineînțeles, veni replica Lisei. De ce crezi că mă duc atât de des la cinema? Să reluăm. Haide, Gemma.

Repetițiile continuară toată după-amiaza. Apoi, fetele trecură la cercetarea garderobei comune. Alegerea se opri asupra unei rochii care-i aparținuse lui Angie. Era ceva gen furou, foarte mîlătat pe corp, cu bretele fine, de care era prinsă o eșarfă de muselină neagră.

— Vai de mine! se plânse Gemma când se văzu îmbrăcată cu ea, nu crezi că este prea provocatoare?

— Absolut deloc, i-o reteză Lisa. Uite, am eu un buac alb. Dacă-l pui, ești perfectă!

Pironită în fața oglinzii, Gemma se privea nerăbdătoare. Își smulse de la gât prețiosul boa și îl aruncă pe un scaun.

— Imposibil! replică ea cu voce fermă. Nu conținu pe mine. Ceea ce-mi cereți acum este prea ridicol.

— Gemma, interveni precipitat Angie, calmă-te!

— Chiar nu înțelegeți?

Gemma se întoarse spre colegele ei.

— Comedia asta-i curată sinucidere! Doar nu-ți închipui că Paul Vèrignac va asista la ea indiferent.

— Gemma, o întrerupse Lisa. Ai accepta experiența dacă ai fi sigură că ea nu prezintă nici un risc?

— Manevrelle astea îmi par inutile. De ce să nu lăsați situația să evolueze de la sine? pledă Gemma cu disperare.

— Flindcă, așa cum am spus deja, timpul ne presează, remarcă Angie nervoasă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, interveni Lisa cu vocea ei blândă.

Gemma își umezi buzele.

— Da, probabil, murmură ea. Deși nu văd cum mă puteți voi proteja de la distanță.

— E posibil să te invite la un pahar, acasă la ei.

— Tot ce se poate, acceptă Gemma fără tragere de inimă.

— Aranjează în așa fel încât să nu ajungeți la el înainte de douăsprezece fără un sfert. Exact la miezul nopții eu voi telefona. Când el va răspunde,

am să-i povestesc ce-mi trece prin minte, timp în care tu poți să-ți iei rămas-bun și să pleci. Ce părere ai? Reziști cincisprezece minute?

— Poate, șopti Gemma jalnic.

— Îți împrumut ceasul meu de aur.

Lisa se repezi în camera ei și reveni cu obiectul. Epuizată, Gemma încercă o ultimă tentativă.

— Vă asigur că o să regretați că m-ați pus să joc o asemenea farsă...

— Ai promis că mergi până la capăt, o întrebă Angie. Nu-i momentul să dai înapoi.

— Ai nevoie de o băutură tare!

— Sania! exclamă deodată Joy.

Și începu nebunia. În timp ce Lisa o ajuta să-și îmbrace haina, Gemma dădu rapid pe gât paharul care i se oferea. Vodcă! Se înecă, tuși, apoi își recăpătă suflul. Fără să știe cum, se trezi așezată în sanie, încă amețită de alcoolul care-i ardea gâtul.

Paul o aștepta în fața hotelului. Se urcă alături de ea în sanie. Sub adăpostul păturilor groase, o cuprinse pe după umeri și o trase spre el.

— Miroși minunat!

O sărută ușor lângă ureche. Gemma tresări și inima îi bătea nebunește.

— Unde mă duci în seara asta?

— Am rezervat o masă la un club. Îl cunoști și tu. Acolo unde mașinile noastre s-au... întâlnit, explică el amuzat.

„Da, gândi Gemma, și noi de asemenea, cu aceeași ocazie”. Ca și cum Paul ar fi ghicit ce-i trecea fetei prin minte, o strânse cu tandrețe mai aproape. Ea întoarse capul spre el. Felinarele sale neli luminau palid. Bărbatul o privea liniștit. Un

brâu eludat îi strălucea în ochi; Gemma nu avu timp să-l descifreze mesajul fiindcă el se aplecase deja spre ea. Îi era imposibil să nu-i răspundă la zâmb.

Când coborâră din sanie la intrarea în parcare, Gemma, cu picioarele moi, abia reuși să se strecoare în Lamborghini. Nu meraseră prea mult. Cum stăuseră, Gemma se duse direct la toaletă, unde își refăcu machiajul în fața unei oglinzi. Când reveni, cu elegantul boa aruncat neglijent pe umăr, Paul tresări imperceptibil și o privi încântat.

— Ești mai fermecătoare ca niciodată, îi șopti el luând-o posesiv de braț.

Privirile tuturor se îndreptau spre ei când traversară sala restaurantului. Cu obraji în flăcări, Gemma deveni brusc conștientă de ținuta ei îndrăznească. Se așezară la masă și li se aduseră apertivurile. Prea emoționată pentru a se gândi să pună în practică sfaturile Lisei, dădu pe gât băutura dintr-o singură mișcare. Mâinile îi tremurau. Trebuia să le oprească. Îl văzu atunci pe Paul ridicându-și paharul și inclinându-se curtenitor. Gemma se întoarse și zări cui îi era destinat gestul de politete. Era tânăra femeie care, se spunea, și-ar fi părăsit soțul pentru el. Aceasta o fulgeră cu privirea pe Gemma și zâmbi ușor compătimitor.

— O veche prietenă? se interesă Gemma întorcând să pară dezinvoltă.

— Ești geloasă?

— Ce idee! exclamă Gemma cu chipul stacoiiu.

— Nu minți. Se vede. De ce trebuie să te aperi? Este un sentiment absolut normal. Și apoi, îmi place ea amantele mele să fie geloase.

— Eu **nu** sunt amanta ta, șuieră fata ridicându-se de pe scaun.

— Într-adevăr, aprobă el obligând-o să se așeze la loc. Nici această femeie nu este o **veche** prietenă de-a mea.

Și continuă, perfid :

— Veche este puțin spus. După cât arată de răvășită, cred că termenul de **antică** este mai potrivit, ce părere ai ?

Răutatea gratuită a comentariului o tulbură pe Gemma. Renunțând la orice scrupul, consideră că a sosit momentul să pună în aplicare sfaturile Lisel. Paul depășise limitele bătărăniei și merita o lecție zdravănă.

La sfârșit, comandă coniac. Gemma mângâie paharul așa cum o învățase Lisa. Alcoolul băut o ajută să-și facă numărul. Paul începu să debiteze anecdote. Gemma îl privea cu ochii mari și, cu un aer absent, își plimba degetul pe brațul gol. Paul remarcă la un moment dat manevra, se întreruse la mijlocul unei fraze și o privi un minut în tăcere.

Orchestra începu o melodie lentă și ei se ridicară de la masă. Gemma porni unduitoare spre ring. Paul o îmbrățișă strâns. Ea se încordă, apoi îl înălțui gâtul cu brațele. Se juca periculos cu focul ! N-ar fi riscat niciodată așa ceva dacă Lisa nu i-ar fi promis să-i sară în ajutor. Alcoolul îi destrăma toate reținerile și hotărî să-și lase capul pe umărul cavalerului ei.

— Gemma... scumpa mea, șopti el cu o voce schimbată. Vrei să plecăm ?

— Așa de repede ?

Gemma aruncă o privire furișă spre ceas. Nu era decât zece și jumătate. Făcu o figură contraindusă :

— Să mai stăm puțin. Avem toată noaptea la dispoziție.

— Gemma...

— Mai târziu, șopti ea dulce.

Privirile li se întâlniră și trăsăturile pronunțate ale lui Paul se destinseseră într-un zâmbet promițător.

Mai luară un coniac și se întoarseră pe ring. Orchestra încă nu terminase ultimele acorduri când Paul se opri din dans.

— Gata, acum plecăm.

O apucă destul de brutal de braț și o trase hotărât spre ieșire.

La garderobă, Gemma își privi agitată ceasul. Ora unsprezece. Pentru a ajunge la Zermatt aveau nevoie de cel puțin o jumătate de oră. Vor sosi la timp.

La întoarcere, drumul cu mașina se desfășură fără incidente. Paul se concentra asupra volanului. Când continuară traseul cu sania, neștiind că Gemma cunoaște limba germană, ordonă în această limbă băiatului care conducea sania să mărească viteza. Sania înainta în clinchetul clopoștelor. Paul o luă în brațe și începu s-o sărute tot mai lacrimos și mai violent.

— Gemma... Nu știu ce ai în seara asta. Ești... înzestrabilă.

Zgribulită, ea își strânse mâneca mantoului.

— Taci, te rog.

O îmbrățișă din nou. Buzele lor se uniră într-un sărut. Gemma avea impresia că lumea se în-

vârtește în jurul ei. Nu înțelegea ce se întâmplă. În curând sania se opri din cursa nebună.

*
*
*

Vila lui Paul, cu două etaje, era somptuoasă. În încăperea uriașă de la parter, câteva canapele imense și moi erau așezate în jurul unui șemineu monumental. În vatră ardea focul, aruncând umbre și lumini în cameră. În penumbra roșiatică, Gemma zări curba elegantă a unei scări de stejar care ducea la mezanin. Însă nu reuși să cerceteze în tihnă interiorul deoarece Paul se și apropie de ea cu pași de lup și o ajută să-și dezbrace mantoul. Își așază mâinile pe umerii ei delicat.

— Gemma, șopti el cu voce stinsă.

Fără să spună un cuvânt, ea stătea în fața lui, îl privea gânditoare. Apoi își apropie obrazul de al lui și îl sărută. Paul o luă în brațele puternice și o așeză pe o canapea, aproape de șemineu. Gemma își consultă discret ceasul. Era douăsprezece fără șapte minute.

Paul o săruta din ce în ce mai pățimaș.

— Scumpa mea... iubito... dragă, șoptea el înflăcărat.

Haina lui zăcea deja pe jos. Gemma își întinse spre el mâinile și îi desfăcu nodul papionului de mătase neagră. Când simți atingerea ei, inima lui Paul începu să bată năvalnic. Cu o exclamație îndăbușită, puse stăpânire pe buzele ei.

Gemma nu-și dădu seama cum au ajuns înlănțuiți pe covorul de lână din fața șemineului. Focul

proiecta umbre ciudate în jur. Mâna lui Paul înțepa o mângâie tot mai insistent. Era aproape interul nopții, astfel că Gemma aștepta încrezătoare să sune telefonul. Degetele lui ajunseră deja spre ceasul ei și ea simți o plăcută înfiorare.

— Gemma...

Vocea lui Paul era răgușită, de nerecunoscut. Tulburată de mângâieri, Gemma nu știu cum să reacționeze.

— Paul, te rog! strigă ea cuprinsă de panică. Teama îi amplifică forțele. Îl împinse cu brutalitate și se ridică. Paul sări și el în picioare.

— Ce joc este ăsta? mârâi el.

Era turbat de furie.

— Trebuie... să plec, reuși să articuleze Gemma. El o apucă brutal de braț, strângând cu forță.

— Ce-ai spus?!

— Trebuie să plec, Paul, te implor, încearcă să înțeleagă.

— Să înțeleg? Fetița nevinovată se metamorfozează subit într-o sirenă provocatoare, iar eu trebuie să „înțeleg”! Asta-i curată perversiune, una caldă, una rece! Răspunde!

— Nu... nu pot. Îmi... pare rău.

— **Îți pare rău?** sublinie Paul însoțind cuvintele de un rânjiet sinistru.

O împinse atât de violent încât ea fu gata să cadă.

— Ești complet inconștientă!

Gemma începu să plângă. Ca un leu în cușcă, el începu să măsoare camera în lung și-n lat. Ea se aplecă să-și culeagă de pe jos pantofii și făcu un pas spre ușă.

— Nu mișca ! rosti Paul cu un ton ciudat. Așteapt niște explicații !

Fără a-și lua privirile de la ea, se apropie și a lua din nou în brațe.

— De ce mă provocă ? Vrei să mă scoți din minți ? Vrei să mă arunc asupra ta ca o fiară sălbatică ? Așa vezi tu iubirea, asta-i concepția ta ? Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar eu văd altfel lucrurile.

— Ceea ce spui este... monstruos, reuși să articuleze fata.

Cu ochii măriți de groază, încerca din răsunet să scape din brațele lui.

— Atunci, de ce, Gemma ? De ce ?

— Pentru că... se bălbâi ea roșind până la rădăcina părului. Pentru că eu nu...

— Fiindcă nu știi nimic despre iubire ?

Gemma clătină ușor din cap.

O lumină ucigătoare traversă ochii negri.

— Căutai un profesor pentru inițiere și m-ai ales pe mine, pur și simplu ? Asta-i adevărul ?

Gemma își înăbuși un geamăt de durere : Paul îi răsucise mâna.

— Nu-i adevărat ! Te rog să-mi dai drumul, Paul.

— Nu conta pe mine să te inițiez în jocuri care nu se recomandă la vârsta ta. Întoarce-te la șotron !

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton feroc.

— Dispari, biată copilă retardată !

Zdrobită, Gemma își duse mâna la gură pentru a opri un strigăt. Se întoarse automat și fugi afară, în cameră se auzi sunând telefonul.

CAPITOLUL 7

Vila „Domino” era cufundată în întuneric. Cefele fete încă nu se întorseseră. Gemma intră în camera ei și se trânti pe pat. Lacrimi de rușine și de umilință îi curgeau pe obraji. Dar aceștia se îmbujorară când fata își aminti de senzațiile trăite sub mângâierile lui Paul. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu se smulgea din brațele lui ?

Zgârlind cu unghiile cuvertura de pluș, se zbătea ca un pește pe uscat. Noroc că se trezise la timp și că Paul o lăsase să plece. Totuși, în mod ciudat, simțise mereu că Paul nu încerca să o dovedească prin violență și că, în ciuda tristei sale reputații, știa să o respecte.

Se auzi ușa de la intrare. Pași repezi răsunară pe scară și Lisa, cu răsuflarea tăiată, năvăli în cameră.

— Gemma, totul e bine ? Ce s-a întâmplat ? Să nu-mi spui că...

Gemma se ridică dar nu-și privi prietena.

— E bine, spuse ea abătută. De ce n-ai telefonat ?

— Dar am telefonat ! Tu plecaseși deja. Mi s-a părut foarte prost dispus și m-am grăbit să vin aca-

să. Dar ce s-a întâmplat? repetă Lisa întrebarea. Gemma se întoarce spre colega ei cu un chip livid, izbucni într-un râs nervos, după care explodă în hohote de plâns.

— Josnic individ! strigă Lisa strângându-și pite tena în brațe. Ce ți-a făcut?

Gemma își șterse lacrimile cu batista și încercă să-și recapete stăpânirea de sine.

— Nimic. L-am respins cu o forță de care nu mă credeam capabilă, și el n-a încercat să mă rețină. Dar era ca scos din minți iar mie, mie îmi era atât de rușine... Gata, s-a terminat, adăugă ea încercând să pară curajoasă. De acum va fugi de mine ca de ciumă. De data asta experiența este definitiv compromisă. Oricum era sortită eșecului. Cum am putut și să ne închipuim că Paul Véronneau se va căsători într-o bună zi cu o ilustră necunoscută? E absurd! Mulțumesc Domnului că pot, în sfârșit, să scap de toate accesoriile astea nesuferite!

În timp ce vorbea, Gemma își scoase lentilele de contact și le introduse în cutiuța lor. Cu gesturi nervoase își trase peruca blondă de pe cap și o aruncă în fundul unui sertar.

— De acum nu ne mai rămâne decât să ne bucurăm din plin de cele două săptămâni de vacanță care ne-au rămas. Am să redevin eu însămi, spusese ea cu o falsă bună dispoziție. Nici nu mai știam cine sunt, cu toate deghizările astea.

Reuși să zâmbească puțin.

— Lisa, fii atât de draguță și lasă-mă să dorm! Mor de oboseală.

— Desigur, aprobă Lisa ridicându-se dintr-un

să. Fii liniștită, le anunț eu pe fete. Încearcă să ugi ce s-a petrecut, Gemma, și iartă-mă. Era un plan ridicol.

— Trebuia să se termine astfel. Noapte bună, Lisa.

Cu toate că era extenuată fizic și psihic, Gemma nu reuși să adoarmă.

* * *

A doua zi dimineată, când cobori la micul dejun, avea cearcăne adânci în jurul ochilor. Fetele se abținură să facă vreun comentariu.

— Aveți ceva planuri pentru astăzi? se interesă Angie. Ce-ar fi să vizităm muzeul și să ne dăm cu săniuța?

— Formidabil! strigă într-un glas Joy și Lisa. Gemma încerca, timid, să-și exprime și ea punctul de vedere.

— Sunt convinsă că toate trei aveți câte o înclinare. Nu vă schimbați programul pentru mine. Îmi prinde bine să rămân puțin singură. Trebuie să mi rezolv corespondența și să-mi fac ordine în cameră.

— Nici să nu te gândești că rămâi singură să te plictisești, decretă Joy. Dacă vrei să stai acasă, îți ținem companie.

Gemma trebui să capituleze. După gustarea de dimineată, merse să închirieze săniutele. Cu toate căzăturile, se amuzară ca niște copii. Seara toată lumea se duse la dans. Și Gemma își găsi un cavalier.

Nu se lăsa păcălită de stratagemele naive puse la cale de prietenele ei. Dar le acceptă. Fetele erau pline de bune intenții și încercau să o distreze.

Hotărârea ca a doua zi să urce cu telefericul pentru a schia pe niște părți mai dificile. Echipate din cap până-n picioare, cele patru traversau stațiunea, când deodată Joy scoase un țipăt și începu să strige:

— Ce s-a întâmplat? bombăni Lisa. Iar ai uitat ceva acasă?

— Nu, spuse Joy. Ba da, vreau să spun că... da, adăugă precipitat. Trebuie să ne întoarcem.

O trase pe Gemma de mână și o luă înăpoi spre vilă. Între timp Joy făcea tot felul de grimase și semne spre celelalte două fete.

— Dar... începu Angie să spună ceva, însă se întrerupse brusc.

— Ai dreptate, spuse și Lisa, trebuie să ne întoarcem. Imediat.

Dar manevra fetelor nu reuși. Gemma îl zărise deja pe Paul la celălalt capăt al străzii. Îmbrăcat cu pantaloni gri și un pulovăr gros, înainta cu pas hotărât. Din când în când se oprea și privea atent în jur. Cele trei tinere făcură cerc în jurul Gemmel pentru ca el să n-o zărească. Când Paul trecu destul de aproape de ele, inima Gemmei bătu nebunește și i se puse un nod în gât. Dar își reveni imediat. Cum ar fi putut să o recunoască fără deghizare?

În următoarele trei zile îl mai zări de două ori. Prima dată, lângă stația de sosire a telefericului și, a doua oară, într-o discotecă unde intrase cu prietenele. Gemma tocmai se aplecase spre Lisa pentru a auzi ce-i spune, când, cu coada ochiului, îl văzu pe Paul intrând pe ușă. Îmbrăcat simplu, dar elegant. Era singur. Aruncă o privire circulară în sala plină de fum de țigară și apoi se apropie de bar, unde comandă ceva. Cu paharul în mână, continuă să cerceteze dansatorii și consumatorii. Degetele Gemmei se crispară pe țigară și lăsă capul în jos. Chiar atunci, însoțitorul ei îi puse un braț protejtor pe umeri. Până prinse curaj să ridice capul, Paul dispăruse.

Deveni tot mai nervoasă. Tresărea la cel mai mic zgomet, se înroșea sau devenea palidă fără vreun motiv aparent. Fără a-și pierde controlul, bău mai mult ca de obicei. În loc să-l refuze politicos pe tânărul care o însoțea, ea îl rezezi foarte dur când acesta vru să o îmbrățișeze pentru a-i ura noaptea bună. Prietenele o priviră foarte surprinse. Aproape că n-o mai recunoșteau. Acasă, când Gemma se retrase la culcare, fetele se sfătuiră cum să procedeze cu ea.

Gemma își dădea perfect seama că uneori se comporta irațional. Mascarada fiind terminată, ar fi trebuit să se bucure. În loc să se gândească la distracțiile vacanței, nu avea decât un gând: să se întoarcă în Anglia.

A doua zi ninse din belșug, dar în a treia soarele vesel le chemă pe ocupantele vilei „Domino” la schi. Gemma se resemnă să-și însoțească prietenele și își îmbracă salopeta. Pentru a se proteja

de frig, își strânse părul șaten bogat sub o cădlușă de lână.

Lumina era atât de puternică încât fetele se văzură nevoite să-și pună ochelarii de soare. Se uita în telescaunul care le ducea la Sunnegad, Acolo erau mulți schiori care-și așteptau rândul la părtie. Tineretele se numărau printre ei. Gemma trântea cu Lisa când i se păru că cineva îi strigă numele. Un bărbat o apucă violent de braț și o făcu să se întoarcă spre el.

— Gemma ? se auzi o voce stinsă.

Dezorizentată, Gemma îl privi pe Paul fără să spună un cuvânt. Cu o mână tremurătoare, ea își smulse fetei căciula de pe cap și părul ei lung se revărsă pe umeri. Paul rămase blocat.

— Scuzați-mă, domnișoară. V-am confundat cu altcineva.

Paul se îndepărtă cu pași mari, fără a mai privi înapoi și Gemma rămase nemișcată, uitându-se după el. Trebui ca Lisa s-o tragă de mânecă pentru ca ea să reacționeze și să se miște din loc. Toată ziua se comportă ciudat de calm. Privirea ei pierdută nu trecu neobservată de prietene. Lisa, Joy și Angie se abținură de la comentarii dar își tot făceau semne cu ochiul una alteia. În seara aceea Gemma refuză să iasă împreună cu prietenele. Și ele avură tactul să nu insiste ; înțelesesă că prefera să stea în casă decât să riște o nouă întâlnire cu Paul.

* * *

— Spune-mi, Gemma, remarcă Joy cu inocență, în timp ce ungea tartinele de dimineată cu unt, îți amintești că mi-ai promis să mă înveți să patinez ?

— Da, răspunse moale Gemma.

Deci, programul fusese stabilit. Fetele își îmbrăcară rapid echipamentul.

— N-ai văzut ochelarii și căciula mea ? se lamentă Gemma. Am căutat peste tot. Degeaba.

Au întors toată casa răscolind, dar obiectele erau de negăsit.

— Poate le-ai uitat ieri în sanie, sugeră Angie. Cu păcat, trebuie să mergi fără ele, adăugă fata cu o voce novinovată.

— Dar pe lac este foarte frig...

— Reluare căutările. Tot fără succes.

— Nu văd decât o soluție. Pune-ți peruca și len-tilele de contact.

— Dar... obiectă Gemma simțind cum i se în-moale picioarele. Dacă mă vede Paul ?

— Nici un pericol, afirmă cu convingere Angie. Jui bine că nu-l interesează decât schiul.

Bombănind Gemma acceptă în cele din urmă. Într-o clipă fetele îi aduseră peruca.

Pe lac nu erau mulți patinatori. Într-un colț, un instructor curajos dădea lecții unui grup de copii de diferite naționalități. În cealaltă extremitate a lacului, se desfășura un joc de hochei. Trebuiau să stea la rând pentru a închiria patine.

— Oh ! își aminti deodată Angie. Trebuie să fug până la poștă să cumpăr timbre. Vin repede.

— Te însoțesc, spuse Lisa. Nu-mi place să stau la coadă. Rămâneți voi două. Ne întoarcem imediat.

Joy și Gemma luară patinele și porniră pe gheață.

— Ține-mă de mână, o implora Joy aflată în echilibru instabil.

— Fii liniștită, promise Gemma. Apleacă-te ușor în față. Greutatea corpului trebuie să treacă alternativ de pe piciorul drept pe cel stâng.

Efectuarea un tur de patinoar. Joy începuse să prindă curaj și renunță să se sprijine de Gemma, care o supraveghea atentă.

— Concentrează-te, o sfătui Gemma. Privește doar înainte, nu mai tot încerca să vezi ce se întâmplă în spatele tău!

— Încerc să văd unde sunt ceilalți. Îmi arăți cum să mă rotesc?

— Este foarte simplu, spuse Gemma în timp ce îi demonstra mișcarea.

— Tu ai talent, comentă Joy cu oarecare invidie.

— Eram foarte mică atunci când am început să patinez.

Joy continuă să exerseze. După câteva timp se dădu bătăută:

— Nu-mi mai simt mușchii de la picioare, se plânse ea. Merg să stau pe bancă și să te admir. Poate mă stimulezi.

Gemma protestă la început, dar apoi se lansa pe gheață. Riscă niște salturi, desenă câteva opturi, apoi prinse viteză. Deodată, în spatele unui grup de începători, zări o siluetă în negru și roșu care se îndrepta ținând spre ea. Cu inima zvâcnind, făcu stânga-mprejur. Mări viteza. Pletele blonde fluturau în vânt. Paul o depăși, apoi se opri la câțiva metri în fața ei, cu brațele desfăcute, pentru a o prinde în trecere.

Când îl văzu atât de aproape de ea, Gemma frână brusc. Respirând greu, se opri dreaptă în fața lui. Brațele lui Paul căzură pe lângă corp și el o privi o clipă în tăcere. Cursa rapidă ce o făcuse nu părea să-l fi obosea deloc. Ca hipnotizată, Gemma nu putea să-și desprindă ochii de pe chipul lui fată.

— De ce nu mi-ai telefonat?

Vocea aspră spulberă tot farmecul.

— Am crezut că nu mai vrei să mă vezi niciodată.

Rapid ca un fulger, se apropiu de ea și o apucă strâns de braț.

— Eram turbat de furie, recunosc, dar n-am spus că totul s-a sfârșit între noi.

Gemma făcu un pas înapoi, încercând să scape din strânsoare.

— Eu am înțeles altceva. Mi-ai sfătuit să mă întorc la... șotron. Sunt chiar cuvintele tale, ai și uitat?

— Nu-i adevărat, și tu știi bine că nu-i așa, spuse Paul înfăcărat. De la început am înțeles că nu ești ca celelalte fete, nu alergi după o simplă aventură. Am înțeles că iubirea este sacră pentru tine.

Cu ochii lăsați în jos, Gemma își admira ghețele.

— După tot ceea ce s-a întâmplat, riscă ea timidă, noi nu mai putem să...

— Să continuăm de unde ne-am oprit? Ba da. La început, când ți-am văzut comportarea, am crezut că ești o aventurieră ca toate celelalte. Dar mi-am dat repede seama de greșală.

Cu dinții strânși, Paul continuă:

- Ai jucat un joc periculos, mică sirenă.
- Știu... știu. Iartă-mă, Paul. M-am purtat ca o proastă.

Cu multă blândețe, el o obligă să-și ridice capul. Gemma fu teribil de surprinsă când văzu că Paul zâmbea.

- Așa este. Trebuie să-ți dai osteneala ca să te iert. Cu atât mai mult cu cât nu mi-ai dat nici adresă ta, și am fost nevoit să răscolesc cerul și pământul până te-am găsit.
- Gemma tresări.

- Să nu-ți fie frică. Știu să fiu răbdător. Am trăit împreună momente minunate. Și vor veni și altele. Știu. Simt asta.

Gemma spuse însă, profund mâhnită :

- Paul, este imposibil. Nu știi nimic despre mine. Suntem atât de diferiți. N-o să merge.

Cu sufletul trist, ea încerca disperată să-l convingă. Fiindcă își dădea seama că nu trebuia să continue farsa.

Paul îi strânse mâinile.

- De ce să nu încercăm ? Să uităm noaptea aceea tristă. Ne înțelegem atât de bine. Nu putem rămâne prieteni ?

Gemmei începu să-i tremure bărbia și îl privi drept în ochi. Sosise momentul să taie firul subtil care - cu prețul unei imposturi - le ținea legate existențele. Trebuia să prorunce un singur cuvânt : „nu”. Dar buzele ei refuzau să o facă. Ideea de a nu-l mai vedea niciodată i se păru insuportabilă.

- Asta-i curată nebunie, șopti ea ezitant.

- Intr-adevăr. Viața este așa, Gemma. Spune da.

Se auzi suspinul ei dureros.

- Vrei intr-adevăr ?
- Te mai îndoiști ? șopti Paul surâzând radios.
- Chiar de data asta îmi dai și adresa. Nu te las să dispari din nou.

Înându-se strâns de mână, se avântară pe lacul înghețat.

Auzind complimentele lui Paul referitoare la talentele ei de patinatoare, Gemma își aminti de Joy. Rushmă începuse s-o caute cu privirea. Nici urmă de honoracul roșu al prietenei sale. Oare alergase să munte triumfal celorlalte două că experiența contraria, contrar tuturor așteptărilor ?

- Paul, întrebă ea fulgerată de un gând, cum ai reușit să mă găsești ? Credeam că mă cauți pe pârțile de schi.

- Intr-adevăr, dar am avut noroc. Chiar când ieșeam din hotel, am surprins o conversație. O tânără își întreba prietena dacă știa unde este Gemma și aceasta din urmă i-a răspuns că se află la patinoar. Cum ele vorbeau englezește și cum prenumele tău nu este prea răspândit, am dedus că nu putea fi vorba decât despre tine și am alergat încoace.

- Poți să-mi descrii cele două informatoare evidente ? întrebă Gemma cu o blândețe suspectă în glas.

- Cea mai înaltă purta ochelari, cealaltă avea un honorac bleu, mi se pare.

Ochii Gemmei aruncară scântei.

- Exact cum credeam ! Au pus la cale întâlni-

rea noastră ! Și se pretind pristene ! Asta-i prea de tot ! explodă Gemma roșie ca focul.

— Dar, sublinie Paul, îți sunt într-adevăr prietene. Fără ele nu te-aș fi regăsit niciodată.

O strânse mai cproape de el.

— Mă întreb ce le-a determinat oare să organizeze asemenea complot... Le-ai dat de înțeles, în vreun fel sau altul, că îți simți lipsa ? întrebă el glumeț.

— Paul... murmură Gemma, cu obraji roșii.

— Știu că ne aflăm într-un loc public. Sunt profund măhnit, dar cred că pudoarea ta va fi din nou supusă la grea încercare.

Cu tandrețe și pasiune, Paul își puse în practică amenințarea, iar Gemma se abandonă tulburată lungului și minunatului sărut. Cei mai poșaci acum că întregul Zermatt o văzuse abandonată în brațele lui...

*

*

*

În zilele următoare, Gemma avu o unică preocupare : Paul. Alungă într-un colț al conștiinței farsa pe care i-o juca. Petreceau tot mai mult timp împreună. Ea își dădea seama de precaritatea și falsitatea situației, dar asta nu făcea decât să-i sporască dorința de a profita de ultimele momente petrecute alături de Paul.

Cinca întotdeauna în restaurante retrase și liniștite. Într-o seară, când afară ninge, Paul îi propuse să ia masa de seară la el. Când observă ezitarea fetei, se grăbi să adauge :

— Rețin o masă la restaurantul hotelului. Poate că-i mai bine așa...

— Nu, îl interrupse Gemma punându-și o mână pe umărul lui. Voi fi fericită să cinăm numai noi doi. Nu trebuie să te deranjezi. Sania va trece să mă ia de acasă.

*

*

*

Când Paul deschise ușa pentru a-i face loc, Gemma își scutură capul pentru a îndepărta zăpada depusă pe glugă. O conduse lângă foc. Poate că și el avea în gând aceleași amintiri arzătoare ca și ea, dar nu se exterioriza în nici un fel. În timp ce povestea ceva amuzant despre unul dintre tuzii soști de curând în hotel, îi prepară un cocteil.

— Acest domn organizează mâine o recepție în saloanele Cazinoului. O să vină o groază de lume.

În general oameni cunoscuți sau care se cred astfel.

— Mergi și tu ? se interesă Gemma sorbind puțin câte puțin din aperitiv.

— Dacă mă însoțești, da.

— Dar nu sunt invitată.

— Nu are nici o importanță.

Gemma se întunecă. Angie îi spusese doar că Paul adora întâlnirile mondene și primea chiar și el destule vizite. Ideea de a înfrunta o mulțime de oameni, printre care se aflau și multe cunoștințe, sub privirile critice ale jurnaliștilor curioși, nu-i surâdea deloc. Ca urmare, făcu un semn de negare.

— Mulțumesc. Prefer să mergi singur. Întâlnirile de acest fel îmi displac.

— Speram să spui asta, șopti Paul. Nu aveam nici cea mai vagă intenție să particip.

Cîna le fu servită prompt și cu o discreție exemplară. Masa fusese așezată lângă o imensă fereastră

tră cu vitralii. Perdelele nu erau trase și, din când în când, se iveau puncte luminoase care tulburau întinericul de afară.

— Sunt repetițiile pentru parada cu lampioane, remarcă indiferent Paul, ca răspuns la sprânceana ridicată în semn de întrebare a Gemmei.

— Paradă cu lampioane ? repetă Gemma cu ochi scânteietori. Când ?

— Cred că poimăine. N-ai văzut niciodată așa ceva ?

— Nu. Oh... Paul, mi-ar plăcea tare mult să asist și eu.

— Asta-i foarte simplu. Dacă dorești, putem participa și noi.

— Adevărat ? Ce idee grozavă !

— Parcă ești un copil căruia i s-a promis o recompensă, observă Paul indulgent.

Chipul Gemmei se întunecă și întoarse capul. Abia dacă mai rosti câteva cuvinte pe toată durata cinei. Servitorul strânse masa și dispăru cu pași ușori în bucătărie. Paul o invită lângă șemineu pentru a mai bea un pahar. Gemma acceptă și se așeza pe canapea, la o distanță apreciabilă de gazda sa, cu paharul de Chartreuse în mână.

— Gemma, spuse atunci Paul cu multă blândete, Spune-mi, ce te frământă ? Ai devenit foarte tăcută;

Fata contempla lichidul de culoarea chihlimbarului din pahar. Fără să-și dea seama, începu să-și plimbe degetul pe marginea paharului. Când realiză ce făcea, se opri brusc.

— Nu-i nimic, te asigur.

— Am spus ceva ce te-a rănit ?

Gemma tăcu puțin, după care răspunse timid :

— Un copil, doar asta reprezintă eu pentru tine, nu-i așa ?

Paul își lăsă rapid ceașca de cafea pe masă și se apropie.

— Nu-i adevărat.

Barbatul avea o voce gravă.

— Cred că ești foarte tânără și foarte inocentă. Privești viața cu ochi plini de uimire. Îți doresc să rămâi așa cât mai mult timp. Este o calitate atât de rară și de prețioasă...

Paul o privea intens, fără să încerce cel mai mic gest. Pe neașteptate, se trezi cu brațele ei petrecute în jurul gâtului și fata își lipi cu stângăcie buzele de ale lui. El nu făcu nimic ca s-o oprească. Dar nici nu încercă s-o rețină. Respirând precipitat, Gemma se desprinse de el și se îndepărtă puțin.

— Și zici că nu-ți plac recepțiile ? întrebă ea pentru a rupe tăcerea periculoasă care se lăsase în încăperea.

Paul îi aruncă o privire scurtă și surâse. Nonșalant, își netezi părul și își aprinse o țigară.

— Ba da, câteodată. Dar nu-mi plac cei care participă la ele. Sunt atât de plictisitori... Cele mai multe reuniuni sunt groaznice.

— Ia te uită, făcu Gemma ușor batjocoritor. Te-ai blazat ?

— Poate nu-ți vine să crezi, dar și eu am fost, la rândul meu, tânăr și entuziasmat.

Gemma își lăsă capul pe un umăr.

— Și ce s-a întâmplat ?

Cum Paul continua să tacă, fata crezu că fusese prea indiscretă.

— Problema este că purității mei s-au despărțit

când eu eram foarte tânăr. Am fost incredințat mamă, care a făcut totul pentru ca să-mi detest tatăl.

— Oh, șopti Gemma. N-am știut.

— Îți imaginezi ce copilărie am avut. Eram hăituit între o mamă veșnic iritată și neiertătoare și un tată care mă monta împotriva ei. Am fost permanent manipulat de ei. Prin intermediul meu încercău să se distrugă reciproc. De mai multe ori am fugit de acasă, ceea ce mi-a adus reputația de copil îndărătnic și labil. Mă simțeam mai fericit la internat, departe de ei. Fiindcă mama a refuzat să divorțeze, tatăl meu nu s-a putut recăsători, deci eu am rămas unicul său moștenitor. Îi era atât de teamă să nu-mi donez averea mamei mele, încât a refuzat să mă inițieze în afacerile lui.

Paul era din ce în ce mai trist.

— Îmi dădea regulat bani și plătea toate cheltuielile legate de educația mea. Apoi îmi asigura traiul de băiat de bani gata. Mașini, vapoare, călătorii... îi trimiteam facturile și el plătea totul.

Cu cinism, adăugă :

— Vezi că nu am de ce să mă plâng. Am avut întotdeauna tot ce mi-am dorit.

„Da — gândea Gemma cu inima strânsă. Mai puțin afecțiunea unor părinți.”

— Paul, șopti ea.

El avu un nest de retragere.

— Nu am nevoie de mila ta.

— Bine. Înțeleg. Ceea ce mă revoltă și mă mâhnește este faptul că au putut fi atât de cruzi cu un băiețel.

Paul zâmbi și-și alungă mâhnirea.

— N-am rămas mult timp „băiețel”. Am crescut repede, crede-mă, și am învățat să nu mă bazez decât pe mine.

— Mai trăiesc părinții tăi ?

— Doar mama. Tata a murit în urmă cu zece ani! A recăsătorit și locuiește în Statele Unite. N-am văzut-o de o eternitate.

— Deci ai preluat controlul asupra afacerilor tatălui tău ?

— Teoretic, da, însă practic tata le-a organizat în așa fel încât eu să nu am nimic de făcut. Din când în când mai trebuie să dau câte o semnătură. Asta-l tot.

Din ziua în care îi făcuse aceste confidențe, Gemma se simți mai în largul ei alături de Paul. Imaginea necunoscutului extrem de bogat și enigmatic dispăru. Paul se eliberă de dimensiunea misterică ; dar câștigă în omenie ceea ce pierduse în mister. Suferința care-l marcaseră la o vârstă atât de fragedă îi lăsase în inimă un gust amar de care îi era atât de greu să se elibereze.

*

*

*

La câțva timp după acestea, cei doi asistară la antrenamentul echipei de bob. Paul avea prieteni între sportivii francezi. Acceptă invitația lor de a face un tur. Ciudata sanie cobora panta cu o viteză amețitoare. Gemma, care refuzase politicos invitația, văzu la un moment dat cum bobul părase pista; se răsucesc în aer și cade cu un zgomot surd. Șocul o paraliză. Nu-și reveni decât atunci când văzu doi

bărbați coborând teferi din vehicul. Paul își scoase casca și se îndreptă agale spre ea.

Printr-o reacție cât se poate de normală, spalmă ei se transformă în mânie și îi ieși în întâmpinare vociferând:

— Ești nebun! Puteai să mori! Dacă vrei să-ți rupi gâtul, n-ai decât! Dar să nu-mi ceri să te aplaud!

Lividă, îi întoarse imediat spatele. Paul o opri, prinzând-o de mână.

— Gemma, scumpa mea, calmează-te!

Furia îi dispăru într-o clipă. Se uită la el. Tulburată, înțelese adevăratul motiv al stării ei nervoase. Paul nu spuse nimic și-i zâmbi așa cum nu o făcuse niciodată până atunci.

A doua zi, el plecă la Berna cu elicopterul. Un mau să se întâlnească din nou seara, pentru a participa la parada cu lampioane.

Trenul care-i ducea spre locul de întâlnire era foarte aglomerat. Domnea o veselie contagioasă. Unii cântau și toată lumea relua în cor refrenul. Faptul că erau împreună pe munte, noaptea, le dădea o senzație ciudată. Când zări luminile statuii Zermatt în vale, Gemma se simți ca un marinar pierdut pe mare care vede, în sfârșit, lumina unui far în depărtare.

Paul luă o torță și o aprinse. Gemma veni lângă el.

Procesiunea semăna cu un uriaș șarpe luminos. Fata era în culmea bucuriei. Niciodată nu va uita clipele acelea.

Când ajunseră în dreptul unui pâlcc de arbori,

ei puțin înainte de intrarea în Zermatt, Paul o strigă. Părăsind grupul și se opriă sub un brad.

— De ce stăm aici? se miră tânăra văzând că Paul își înfige torța în zăpadă.

— Vino să admirăm spectacolul.

Tăcuți, stând unul lângă altul, urmăriă procesiunea.

— Gemma, spuse la un moment dat Paul. Plângi?

— E stupid, nu-i așa? Cred că niciodată n-am văzut ceva mai frumos.

— Gemma, iubita mea, sufletul meu...

— Îi strânse mâna ușor.

— Dacă ai ști ce mult te iubesc!

Ea îl sărută ușor pe obraz.

— Și eu te iubesc, șopti fata cu convingere.

— Blestematele astea de schiuri mă împiedică să te strâng la piept!

Gemma își înăbuși râsul.

— Ai văzut vreodată niște accesorii mai ridicole când faci o declarație de dragoste? Să ne întoarcem. Echipamentul de schi nu mi se pare cel mai potrivit împrejurărilor.

Paul izbucni vesel în râs și o porniă la drum.

Când ajunseră la vilă, Paul o luă în brațe și o acoperi cu sărutări.

— Ar trebui să-ți scoți salopeta. O să-ți fie frig când pleci.

Cu capul ușor înclinat într-o parte, Gemma răs-punse glumind:

— Parcă am mai auzit undeva replica asta!

Bine dispus, Paul se duse să se schimbe. Re-veni imediat, îmbrăcat în pantaloni de catifea re-lată și un pulovăr pe gât. Gemma își scosese și ea

salopeta rămânând într-un pulovăr lung și colanți de lână.

— Iată deci ce ascund încântătoarele schioare sub echipamentul...

— Paul, interveni Gemma veselă, vrei să cred că ai așteptat această seară pentru a-ți satisface curiozitatea?

— Te mai îndoiești? răspunse Paul mimând înocența.

— N-are nici o importanță, șoptii Gemma înnoșându-și brațele în jurul gâtului lui. Contează doar că mă iubești.

— Da, murmură Paul grav.

Sărutul lui pasionat o lăsă pe Gemma tulburată și amețită. Se sprijini de el tremurând. Inimile lor băteau năvalnic.

— Paul, îndrăzni ea să spună cu glas scăzut, asta înseamnă că... a sosit momentul?

Cu ochii în jos, ea își privea fix colanții. Tânda-
rul îi apucă bărbia între două degete și o obligă să-și ridice capul.

— Mi-e tare teamă că va trebui să mai așteptăm puțin, draga mea. Uită că nu suntem încă legați prin căsătorie?

— Dar... nu ne putem căsători, Paul.

— Gemma, cu puțin timp în urmă, când eram pe munte, mi-ai spus că mă iubești. Este adevărat?

— Știi bine că-i așa, răspunse fata cu voce slabă.

— Atunci, altceva nu contează. Știu doar că vreau să te fac fericită. Doar asta are importanță.

O strânse mai aproape de el.

— Tu ești totul pentru mine. Restul nu mă în-

teresează. Nu vrei să știi de ce am fost astăzi la Berna?

— Se desprinsese ușor din îmbrățișare. Din buzunar scuse o cutiuță de piele și o deschise. Pe un fond de mătase albastră se afla un inel de logodnă din platina, împodobit cu trei diamante.

— Pentru... asta ai mers la Berna? întrebă Gemma în șoptă.

— Da, spuse simplu Paul. L-am comandat de când am început să ieșim împreună.

— Deci erai sigur de mine?

— De tine, nu. De mine, da. M-am îndrăgostit de tine în ziua când ai fost gata să cazi în prăpastie. Vezi că și accidentele au partea lor bună! Și a trebuit ca eu să fiu în pericol, gata să-mi rup tenulele, ca și tu să-ți dai seama de sentimentele pe care mi le poartă...

Vocea lui era destinsă și veselă.

— În ziua... în ziua când ai fost aruncat de pe plată de bob ai înțeles ce reprezentai pentru mine?

— Desigur. Doar o femeie îndrăgostită putea să reacționeze cu asemenea violență. Atunci am înțeles că a sosit pentru mine momentul să comand inelul... Apune-mi că te năriți cu mine și mă faci cel mai fericit bărbat.

În clipa aceea, pentru Gemma situația scăpă de sub control. Nimic nu mai conta în afara iubirii pe care o citea în ochii lui negri și pe care o simțea în inima ei.

Cu ochii plini de lacrimi, îi șopti:

— Te iubesc, Paul. Orice s-ar întâmpla, să nu uit niciodată asta.

Și se ghemui la pieptul lui.

CAPITOLUL 8

În zori, Paul o conduse pe Gemma acasă. Se opriă în holul vilei „Domino” pentru un lung sărut de adio. Lisa, Angie și Joy încă nu se întorseseră.

Gemma se dezbracă de salopetă și își scoase ghetete. Aprinse focul. Ghemuită în fața șemineului, privea absentă jocul flăcărilor. Această noapte se desfășurase sub semnul focului: toate schiorilor, focul vesel din căminul lui Paul, și acum cel de aici.

Gândurile i se învălmășeau în minte. Gemma se juca cu inelul de pe deget. Dacă măcar Paul n-ar fi cerut-o în căsătorie. Dacă nu i-ar fi dăruit inelul... Totul ar fi fost mult mai simplu. Poate că atunci ar fi găsit curajul să iasă din viața lui fără să-și dezvăluie sentimentele.

Încercase de mai multe ori să-l determine să-și asculte rațiunea, dar el îi refuzase argumentele. Ideea că îi va face să sufere îi era insuportabilă. Paul Végnac de care se îndrăgostise ea nu avea nimic comun cu prada abstractă pe care hotărâse să o prindă în cursă. Într-adevăr, era un playboy bogat, dar în același timp un bărbat trist și singur, care găsisse iubirea. O iubire pe care ea urma să o distrugă.

Descumpănită, Gemma își ascunse fața în mâini. Nu exista decât o cale prin care să-l îndepărteze. Trebuia ceva cumplit și simplu. De acum înainte se va comporta în așa fel încât să-l determine pe Paul să o disprețuiască. Pedepsindu-se astfel, va compensa puțin răul pe care i-l făcea.

Cu picioarele amorteite, abia reuși să se ridice. Focul se stinsese. Îi era frig. Urcă scara sărind câte patru trepte deodată. Își scoase peruca și lentilele de contact și se repezi în camera lui Angie. Prețioașele notițe referitoare la derularea experimentului se aflau acolo pe masă. Gemma introduse o foaie de hârtie în mașina de scris și începu să bată. Nu schimbă nimic din conținutul global al notelor, doar că trecu sub tăcere toate reticentele și scrupulele pe care și le făcuse, dând astfel faptelor și gesturilor ei un caracter deliberat calculat și dezagredabil. De asemenea, accentuă detaliile care-i putea face numai rău. Ajungând la ultima pagină, izbucni în lacrimi. Cu un gest furios își șterse ochii.

„Experiența a reușit din plin. În concluzie, putem spune că rezultatul dorit, o cerere în căsătorie, poate fi ușor obținut când dispui de informațiile necesare despre subiectul pe care urmează să-l supui testului.”

Gemma scoase foaia din mașină. O lacrimă se prelungea pe hârtie. O prinse alături de celelalte pagini. Stilul lăsa de dorit, dar spera că tonul era destul de convingător. Aflată la capătul puterilor, se ridică și trase perdelele în lături. Primele licăriri ale dimineții apăreau pe cerul palid. Muntii își ofereau plăsurile înzăpezite primelor raze de soare. Gemma se întreba dacă va mai putea vreodată să admire

neaua cu sufletul senin. Adună foile pe care le bă-
tuse la mașină și le introduse într-un plic mare.

Un duș cald îi destinase puțin mușchii încordați.
Tocmai își făcea bagajele când auzi clopoțelii unei
săni, apoi șoapte și râsete înăbușite. Prietenele ei
se întorceau-acasă, însoțite de cavalerii lor.

Lisa fu prima care zări raza de lumină pe sub
ușă.

— Salut, Gemma ! Cum ai petrecut seara ?

Se opri brusc văzând valizele deschise pe pat.

— Îți faci bagajele ? Dar nu plecăm decât peste
câteva zile.

— Am hotărât să mă întorc acasă, spuse Gemma
cu o voce stăpânită.

— Ai primit vești proaste ?

— Nu, dar m-am săturat de Zermatt.

— Degeaba încerci să mă păcălești. Te cunosc,
îmi ascunzi ceva.

— Bună seara, Gemma ! o salută Joy cu un glas
adormit. Dar... pleci ?

— Da, răspuse Lisa scurt în locul prietenei sale,
Gemma își ia tălpășița.

— Nu-mi iau tălpășița, o corectă cea vizată. Fac
o retragere strategică.

— De ce ? sări Lisa. Putem ști și noi ?

Privirea Gemmei era atât de plină de suferință
încât fetele tăcură.

— Chiar vreți să știți ? Experiența a reușit de
minune ! Angie, poți fi mândră de tine !

Trei perechi de ochi o priveau cu neîncredere.
— Paul Vèrignac m-a cerut în căsătorie. Mi-a
oferit chiar acest inel, pe care-l comandase special
pentru mine...

Vocea Gemmei se frânse.

— Ura ! urlă Joy.

Angie se trânti pe patul plin de haine.

— Nu-mi vine să cred, rosti ea stupefiată. Fi-
gura noastră a ținut !

— Dar de ce pleci ? întreabă deodată Lisa.

— De ce ? răspuse Gemma cu disperare. Fiind-
că există un lucru pe care nu l-ați prevăzut. Trebuia
să flu doar una dintre multele femei din viața lui
Paul. Din nefericire, el s-a îndrăgostit sincer de mine.
Și acum, eu trebuie să merg să-l anunț că iubeste
o marionetă, căreia voi i-ați tras sforile din prima zi.

*

*

La câțva timp de la această discuție, Gemma
ridică o mână tremurătoare pentru a suna la ușă
lui Paul. Purta peruca blondă, iar ochii-i erau as-
cunși în spatele unor ochelari de soare. Sub brat
ținea plicul. Trecură câteva secunde. Apăru servi-
torul.

Surprinsă, Gemma rosti :

— Vă rog, aș dori să vorbesc cu domnul Vèrignac.

— Domnul nu vă poate primi acum. Puteți să re-
veniți ?

— Este foarte important. Trebuie neapărat să-i
vorbesc. Spuneți-i că-l caută domnișoara Kenyon.

Omul îmbrăcat în negru ridică imperceptibil din
umeri.

— O clipă, vă rog. Mă duc să văd.

Roveni imediat, ceva mai amabil.

— Intrați. Domnul Vèrignac vă primește.

Gemma intră în încăperea spațioasă și se în-
dreptă spre geamul cu vitralii.

Se auziră pașii grăbiți ai lui Paul. Ea se întoar-

se cu fața spre el. Avea încă părul ud, tocmai ieșise de sub duș.

— Draga mea Gemma !

— Îi luă mâna cu tandrețe și i-o acoperi cu sărutări.

— Nici tu nu ai putut să dormi ? Sunt atât de fericit că ai venit ! Parcă nu te-am văzut de secole ! Chipul tău mi-a apărut în vis.

— Parcă spuneai că n-ai dormit, remarcă timid Gemma.

— Nu știi că se poate visa și cu ochii deschiși ? spuse el blând.

O conduse spre masa pregătită pentru micul dejun.

— Ai mâncat de dimineață ? Îi spun lui Anton să mai aducă un tacâm.

— Paul, trebuie să-ți vorbesc.

— Bineînțeles, iubita mea. Și eu. Am făcut tot felul de planuri pentru căsătoria noastră și pentru călătoria de nuntă. Stai să bei puțină cafea și să mă săruți.

O flacăra de tandrețe îi lumina privirea bărbatului. Gemma se retrase un pas.

— Am venit să-ți dau asta, spuse ea scoțându-și inelul de pe deget.

Paul izbucni într-un râs sonor, neașteptat.

— Te-ai și răzgândit, deja ? Scoate-ți ochelarii și apropie-te. Cunosc o metodă ca să-ți risipească doilele.

Tremurând, Gemma se execută.

— Foarte bine, nu am nevoie de ochelarii de soare. Și nici de asta, de altfel.

Dintr-o singură mișcare, Gemma își scoase pe-ruca și minunatul ei păr șaten i se revărsă pe umeri.

Privind în jos, fata urmărea reacția lui Paul. În cele din urmă, el murmură :

— Ei bine, ce transformare ! Și eu care credeam că mă însoar cu o blondă cu ochi albaștri...

Apoi adăugă :

— Ce-i cu mascarada asta ?

Bravând, Gemma îi spuse :

— Citește. O să înțelegi totul !

Puse pe masă plicul, alături de ochelarii de soare și perucă.

— Este descrierea unui experiment efectuat de noi, adică de mine și prietenele mele.

— Doreați să aflați dacă bărbații preferă blondele ? aruncă Paul batjocoritor.

— Nu, voiam să vedem dacă o femeie reușește să determine un bărbat să o ceară în căsătorie într-un minim de timp.

El incremeni.

— Ce-ai spus ?

Pierdută, fata continuă :

— Văzând fotografia ta într-o revistă, am hotărât să te luăm drept cobai. Am creat o femeie — eu — care corespundea idealului tău, și am făcut totul ca să ajungem la cererea în căsătorie. Misiune îndeplinită ! Acum, fiindcă am arătat inelul prietenilor mele, pot să ți-l înapoiez.

Degetele Gemmei se încleștară pe spătarul scaunului de care ea se agățase cu disperare. Inima era gata să-i spargă pieptul. Continuă cu greu :

— Totul este consemnat aici. Te las să-ți iei micul dejun. Adio !

Abia apucă să facă un pas către ușă, când îl auzi pe Paul ridicându-se de la masă. Rezistând cu

greu dorinței imperioase de a o lua la fugă, se pregăti să-i înfrunte mânia. Bărbatul o apucă fără delicatete de braț și o întoarse cu fața spre el.

— Nu ieși de aici până ce nu-mi explici totul foarte clar.

Avea chipul palid, vocea răgușită.

— Ți-am spus totul, replică Gemma afișând un calm fals, citește notițele și o să înțelegi.

— Deci chiar de la început ai jucat teatru ? Tot ce a rostit între noi e doar calcul și minciună ?

— Da.

Abia auzit, Paul remarcă :

— Ai promis că te căsătorești cu mine, Gemma.

— Nu-i adevărat. Amintește-ți.

Ea luă foile dactilografiate și i le întinse.

— Uite. Citește !

Frunzărindu-le, ea găsi pagina în care era consemnată sosirea lor la Zermatt.

Fără o vorbă, Paul le luă și începu să citească. Chipul lui devenea tot mai alb, pe măsură ce termina câte o foaie, și le parcurea tot mai rapid. Când ajunse la concluzie, maxilarele îi erau înclăștate, iar ochii exprimau uimire și tristețe :

— De ce eu ?

Gemma ridică din umeri.

— Hazardul. Ți-am văzut fotografia și am înteles că, dată fiind celebritatea ta, ne va fi ușor să aflăm multe despre tine. Ți-apoi, ne-am zis că nu ți-ar strica o mică lecție. Vânătorul devenit vânat...

— Când ai întocmit planul ăsta diabolic nu v-ai gândit nici o clipă la sentimentele mele ?

— Ba da, dar am considerat că o femeie în plus sau în minus nu are nici o importanță pentru tine.

— Ai jucat rolul cu plăcere ?

Gemma păru că se gândește la răspuns și rosti cu un dispreț emfatic :

— Nu chiar. Consider că nu ești prea interesant... Paul își înăbuși o injură și o împinse violent lângă perete.

— Dacă vrei să știi, am de gând să pun în practică ceva, ticăloasă !

Turbat de furie, se apropie de fată. Avea o privire sălbatică.

— Nu te-ai gândit la ce riscuri te expui când te joci astfel cu mine ? șopti el, livid.

— Există riscuri asumate, răspunse Gemma cu teamă.

— Ești complet în onștientă ! urlă Paul apucând-o de umeri și scuturând-o.

Cuprinsă de panică, Gemma începu să țipe. Apăru servitorul.

— Domnule Paul ! strigă acesta încercând să-i despartă.

Dezorientat o clipă de intervenția servitorului său, Paul întoarse capul și Gemma profită de neatenția lui pentru a fugi.

— Și în ultima noapte, pe munte, strigă Paul cu furie, când mi-ai spus că mă iubești, și atunci m-ai lăsat ?

Privirea Gemmei se opri pe chipul lui crispat.

— Tu ce crezi ? aruncă ea ridicându-și bărbia sfidător.

Reuși să fie foarte convingătoare.

Paul rămase cu gura căscată, ca și cum tocmai ar fi primit o lovitură în plex. Gemma se îndreptă spre ușă, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji.

Prietenele o așteptau afară, în sania care porni imediat spre gară.

* * *

Venise luna martie și ploua continuu. Gemma se grăbea, cu cărțile sub braț. Când intră în apartament, toate luminile erau aprinse. Joy bătea nervoasă în ușa de la baie.

— Lisa ! Grăbește-te ! Am o întâlnire !

— Și eu ! replică Lisa, ieșind înfășurată în halat, Merse în camera ei, dar se întoarse imediat furioasă.

— Angie, unde este foenul ?

Între cele două fete izbucni o aprigă dispută, după care Lisa apărură triumfătoare cu obiectul litigiului în mână.

Gemma zâmbea ușor ușorată. Se îndreptă spre bucătărie pentru a-și pregăti o cafea. În ultimul timp casa era cam răvășită. Angie întâlneau un informatician american, stagiar la Oxford, de care nu se mai despărțea. La sfârșitul unei conferințe, în cadrul unor dezbateri, Lisa și Joy cunoscuseră doi participanți cu care se împrieteniseră.

În seara aceasta era curată nebulă. Fiind sămărită, toate trei fetele se pregăteau de întâlnire.

Gemma trecuse pe la bibliotecă să împrumute câteva cărți. Seara se anunța lungă și hotărâse să o petreacă cu folos. După întoarcerea precipitată de la Zermatt, îi era tot mai greu să se concentreze asupra cursurilor. Căuta salvarea în muncă. Inima ei era asea și pustie.

— Gemma, întrebă deodată Angie, îmbrăcată într-o rochie de femeie fatală, ești sigură că nu vrei

să vii cu noi ? Pot să-i spun lui Steve să vină cu unul dintre colegii lui. Doar nu rămâi să zaci aici !

— Nu zac ! replică aspru Gemma. Lucrez.

Angie se trânti într-un fotoliu.

— Steve este încântat ! exclamă ea. Experiența noastră l-a interesat foarte mult.

Gemma o fulgeră cu privirea.

— I-ai povestit despre ea ?

— Stai liniștită. Nu am dat nume. Paul Vérignac a rămas anonimul Domn X.

— I-ai arătat însemnările tale ?

— Da, trebuie să mi le dea înapoi astă-seară.

O cută apărură pe fruntea Gemmei. Ridică din umeri. De ce îi era teamă, doar numele lui Paul nu apărea în raport ? Totul era așa de îndepărtat acum.

* * *

Rămasă singură, Gemma încercă să se concentreze asupra cursurilor. Dar nu reuși. Își mai făcu o cafea. Ușa bucătăriei rămăsese întredeschisă. Merse când s-o închidă, își spuse că ar face mai bine să curețe cuptorul, care avea mare nevoie de așa ceva.

Începu să frece în liniște, stând în genuchi pe pardoseală, înfășurată într-un șorț mare de plastic, cu părul legat strâns cu un batic. Când era nervoasă, o activitate fizică o destindea. Abia începuse să îndepărteze stratul de murdărie din cuptor, când se auzi soneria. Oțtând, își continuă munca. Soneția o deranja din nou, mai insistentă. Se ridică, își scoase șorțul și mânușile de cauciuc. Se sună a trei oară. Mânioasă, gata de ceartă cu intrusul care o întrerupea, porni spre ușă. O deschise și rămase încremenită.

În prag stătea Paul, cu gulerul impermeabilului ridicat. O măsură din cap până-n picioare cu înso-
lență. Aștepta ca Gemma să spună ceva. Dar fata
era prea emoționată pentru a putea rosti vreun cu-
vânt. Continuând să tacă, Paul intră și închise cu
zgomot ușa în urma lui. Când văzu că el înaintează,
Gemma se îndreptă spre culoar. Trecând prin fața
băii, încercă să se refugieze înăuntru.

— Inutil, rosti Paul. Dacă te închizi acolo, sparg
ușa.

Cu picioarele ca paralizate, fata îl conduse în
sufragerie.

Gemma își umezi buzele.

— Cum m-ai găsit ?

Paul se așeză comod în fotoliul în care până nu
de mult stătuse ea.

— Nimic mai simplu. L-am căutat pe proprieta-
rul agenției de la care ai închiriat vila. Nu a fost
prea greu să-l conving să-mi dea adresa prietenelor
tale.

— Te prăvin că fetele trebuie să se întoarcă din-
tr-o clipă în alta, încercă Gemma să-l intimideze.
Paul zâmbi sarcastic și mimă câteva aplauze în
bătăie de joc.

— Ești o actriță perfectă ! Bravo !

— Ce vrei să spui ?

— Știi la fel de bine ca și mine că au ieșit să
cineze cu prietenii lor. Pot să te mai asigur că apoi
vor merge undeva să danseze, după care băieții vor
fi atât de amețiți de băutură încât nu se vor putea
urca la volan decât mâine dimineață. Deci avem la
dispoziție o noapte întreagă ca să stăm de vorbă.

Gemma deveni lividă.

— Co înseamnă asta ?

— Cred că ai înțeles foarte bine.

Cu o grație de felină, Paul se ridică dintr-un
scaun și se postă în fața ei.

— După ce ți-am aflat adresa, am început o
mică anchetă. Cu relațiile mele, am aranjat în așa
fel încât colegele tale să întâlnească exact parte-
nerul care le place. Deci, am aplicat chiar metoda
învățată de la tine.

Își încheie tirada cu un râs batjocoritor.

— Fetele habar nu au de toate acestea.

— De ce-ai făcut așa ceva ? Ce rău ți-au făcut
ele ?

Ochii lui Paul aruncau fulgere.

— Mi se pare că sunt la fel de vinovate ca și
tine !

— Dar dacă... se îndrăgostesc de...

— Va fi amuzant, nu-i așa ? Se va face un fel
de dreptate. Vânzătorul prins în propria-i capcană !
Ce drăguț !

— Și cu mine cum rămâne ? întrebă Gemma tre-
murând. În brațele cui vrei să mă arunci ?

— În ceea ce te privește, spuse Paul suspect de
blând, ți-am rezervat ceva mult mai interesant.

Pentru prima dată el întinse mâna în direcția
fetei, îi mângâie obrazul, gâtul, întârziind puțin pe
umeri. Gemma tremura.

— Ce dorești ?

— Chiar vrei să-ți spun ? râni Paul. Cred că
este destul de clar. Nu crezi că a sosit momentul
să pui în practică promisiunile pe care mi le-ai fă-
cut la Zermatt ?

Un rictus periculos îi deforma trăsăturile fetei.

— Pregătește-ți valizele. Plecăm. Te duc la Paris.

- Paris ?!
 - Gemma împietri.
 - Cel mai frumos oraș din lume. Nu este decora-
rul cel mai potrivit pentru idila noastră ? o ironiză
Paul.
 - Refuz !
 - Va trebui să te iau cu forța și să te urc în
avionul care ne așteaptă.
 - Și examenele mele ? gemu fata.
- În clipa aceea Paul se înfurie brusc, o prinse de
umeri și o scutură violent.

- La dracu' cu examenele tale !

Gemma se zbătea să scape din strânsoare. Se
produce o încăierare confuză. Fără a-și da seama
cum se întâmplase, fata îl determină pe adversarul
său să-și piardă echilibrul. Paul se prăbuși la pământ,
antrenând-o și pe ea în cădere. Gemma făcea
încercări disperate de a se ridica, iar Paul, din
neatenție lovi măsuta joasă. Aceasta se balansă pe
picioarele subțiri. Tânăra asistă cu groază cum ibrul
cul cu cafea se prăvălește pe parchet.

Alertat de tipătul disperat al Gemmei, Paul
întinse instinctiv un braț pentru a proteja fața tinerei,
și cu celălalt reuși să îndepărteze de ea traiectoria
lichidului fierbinte. Se auzi un strigăt de durere.

- Paul ! exclamă Gemma ridicându-se imediat.
Arată-mi mâna !

- Nu-i nimic.

- Paul, te rog, lasă-mă să văd ce ai pățit !

Rugămintea Gemmei și intonația cu care era
făcută, îl determinară pe Paul să-și miște imediat
capul. Privirea fetei îl obligă să capituleze.

- Niște apă rece, repede ! Scoate-ți haina !
Îl conduse în baie și dădu drumul la robinet.

Fata devenise deja roșie.

- O să-ți pun un pansament.
- Gemma, șontî Paul.
- O obligă să se întoarcă spre el. Fata plângea.
- Paul, năna ta, biata de ea...
- Ai fi preferat să-ți arzi obrazul ?
- O trase spre el.
- Obrazul, ochii, gura...
- Gemma veni mai aproape și se ghemui la piep-
tul lui.

Vocea lui Paul abia se auzea.

- Mergi cu mine în Franța ?

- Da.

- Renunți la examene ?

- Da.

Gemma ridică spre el capul și buzele lor se
uniră. Tulburarea ei nu cunoștea margini. Paul o să-
ruta cu patimă. Cu toată fericirea care o învăluise,
Gemma își aminti de brațul lui rănit.

Se desprinsese de lângă el și aduse o trusă medi-
cală. Improviză un bandaj.

- Îmi promiți că mergi la doctor ?

- Sigur, acceptă Paul.

Reveniri în sufragerie. Paul se așază pe cana-
pea, în timp ce fata începuse să facă ordine în ca-
meră, curățând parchetul, îi agăță haina în cuier, puse
totul la loc.

- Nu te mai agita atâta. Nu m-am îndoit nicio-
dată de calitățile tale de gazdă. Vino lângă mine.

Gemma ezită, apoi se apropie de el. Cu mâna
sănătoasă o trase spre el și o obligă să se așeze
alături.

- Scoate-ți baticul ăsta caraghios, spuse Paul
deznodându-l.

- Mă duc să-mi pregătesc valiza, șopti Gemma cu o voce nesigură.
- Nu este nici o grabă.
- Incepu să-i mângâie minunatul păr șaten.
- Paul, iartă-mă. Nici „u știi ce mult regret.
- Că mi-am ars mâna ?
- Nu, experiența noastră absurdă.
- Ce-i cu remușcăile astea ? Doar ai făcut totul pentru a-i pune capăt înainte să ia proporții dramatice.
- De unde... știi ? îngăimă Gemma.
- Am citit notițele prietenei tale, Angie, pe care mi le-a dat Steve. Am comparat cu mult interes cele două versiuni. De ce le-ai înlocuit cu ale tale ? Portretul tău era mai reușit acolo.
- Fiindcă eu sunt responsabilă de tot ce s-a întâmplat. Niciodată n-aș fi avut curajul să-ți mărturisesc adevărul. Cu atât mai puțin atunci când am înțeles că te-ai îndrăgostit de mine.
- De ce ai procedat astfel ?
- Credeam că dacă reușesc să-ți inspir repulsie, o să-ți fie mai ușor să mă uiți.
- Nu te-ai gândit niciodată să continui această farsă și... să te căsătorești cu mine ?
- Vai, nu ! exclamă Gemma scandalizată. În nici un caz după felul în care m-am purtat cu tine. Și, de fapt, ție îți plac doar blondele !
- În privirea lui Paul apăru un licăr de amuzament.
- Sunt bogat, Gemma ! Te-aș fi copleșit cu cadouri !
- Bani nu reprezintă totul. Mai ales dacă nu sunt muncitori.
- Fata adăugă roșind puternic :

- Trăiești ca un parazit.
- Deci, tot ce era legat de mine te dezgusta, comentă Paul cu umor. Bani, modul de viață, aventurile sentimentale. Și totuși continuai să te întâlnești cu mine. Când ai înțeles că sentimentele mele erau sincere, ai făcut totul pentru a le distruge. Și ai venit chiar tu să-mi spui tot adevărul, deși puteai să lași asta în seama uneia dintre prietene. De ce, Gemma ?
- Vocea lui Paul devenea tot mai insistentă și tânărlul nu o slăbea din priviri.
- Gemma încercă să se ridice.
- Știi... știi tu de ce.
- Vreau să aud de la tine, se încăpățână Paul.
- Fiindcă te iubesc.
- Paul suspină adânc. Parcă era un atlet după o cursă extenuantă.
- Ce ai de gând să faci după ce-ți obții diploma ?
- N-are importanță.
- Vreau să știu.
- Doresc să cer o bursă pentru cercetări în literatură medievală.
- Poți să faci asta în Franța ? La Paris ?
- Da, răspunse mirată Gemma. Dar ai spus că...
- Obrajii i se impurpurară.
- Am intenția să mă întorc în Franța, să devin om de afaceri și să muncesc, să-mi câștig existența ca toată lumea.
- De ce ?
- Paul o privea nevinovat.
- Fiindcă viitoarei mele soții nu-i plac paraziții.

Uimită, Gemma rămase cu gura căscată.
 — Vrei să spui că...

— Sigur că da, prostufo. Și sper că vei reuși la examene, fiindcă dacă eu nu mă descurc cu afacerile lăsate de tatăl meu, vei fi obligată să câștigi pâinea familiei!

Fericită la culme, Gemma se aruncă în brațele lui. Toată tandrețea acumulată de-a lungul atâtor săptămâni explodă acum. Orice rațiune dispăru. O căldură minunată o cuprinse. Ar fi vrut să se topească toată în brațele lui.

Timpul trecea în zbor, iar cei doi continuau să-și spună cuvinte tandre de iubire. La un moment dat Gemma întrebă:

— Dacă aș fi opus rezistență, chiar m-ai fi luat cu forța?

— Desigur, răspunse el solemn.

— Dar, protestă fata, eu nu am nimic din ceea ce-ți place ție la o femeie. Nu sunt blondă, nu am ochi albaștri, nu știu nimic despre sportul cu vele, îmi place să port blugi și pulovere și nu sunt învăluită în mister.

— Vai de mine! strigă Paul simulând disperarea. Ce de handicapuri! Va trebui să mă resemnez să te accept așa cum ești. Se pare că nu mai am de ales!

— Paul, sunt atât de fericită că ai venit să mă cauți!

— Ți-am urmat sfatul.

— Ce vrei să spui?

— Amintește-ți de seara în care mi-ai spus că nu trebuie să uit niciodată că mă iubești. După ce mi-am revenit, aceste cuvinte m-au urmărit tot timpul și am înțeles că trebuie să plec în căutarea ta.

*
*
*

Ușa de la intrare se deschise brusc și în hol se auziră zgomote de pași. Angie intră vijelios în cameră, urlând:

— Gemma, să nu-ți fie teamă! Am descoperit la timp capcana și ne-am grăbit să...

Se opri blocată, astfel că Joy și Lisa se ciocniră de ea.

Gemma le aruncă o privire indiferentă peste umărul lui Paul. Era o plăcere să le privești pe cele trei fete stupefiate.

— Bună seara, susură ea cu o voce lunguroasă, întinzându-și buzele spre Paul, care o sărută tandru.

— Așa, deci! Și noi care te credeam în pericol...

— Totul depinde din ce punct de vedere privești lucrurile, comentă Lisa.

— Puteam muri când am sărit pe fereastra de la toaleta restaurantului, suspină Angie.

— De fapt, trebuie să recunoaștem că experiența noastră a reușit, nu-i așa? interveni din nou Lisa.

— Apropo, spuse Joy veselă. Se apropie vacanța de Paști. În revista „Cinerama” am văzut fotografia unui actor fantastic. Este celibatar. Nu credeți că am putea...

SFÂRȘIT